Titlu original (eng.): Storm Valley

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BARRIE, SUSAN
Inventatorul îndrăgostit / Susan Barrie
Traducător: Cornelia Bițoianu
Bucureşti: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-121-056-8
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

SUSAN BARRIE

Inventatorul îndrăgostit

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS
Romance

Din aceeaşi colecţie vă recomandăm următoarele titluri:

652. Interludiu irlandez – *Julia Davis*

Să am o aventură cu McDonagh? Eu? exclamă Maggie Devlin, scandalizată. Frumoasa sa indignare se domoleşte în ziua în care-l întâlneşte, pentru a-l intervieva, pe celebrul şi tânărul regizor. Incontestabil, este foarte seducător. Dar ea n-are nici o intenţie să-i cedeze, chiar când îl însoţeşte în Irlanda pentru turnarea unui film. De altfel, o ia cu el şi pe încântătoarea Genevieve...

653. Întorcere la "Priveliştea Diavolului" – *Mary Morgan*

Priveliştea Diavolului, situată în umbra muntelui Table, avusese o anume semnificaţie, in primii ani ai copilăriei Janei Harvey. Undeva, în acele locuri, se mai găsea, probabil, secretul trecutului ei. Astfel, pentru a-i face pe plac logodnicului său, Simon, Jane fusese de acord să se întoarcă acolo şi să-l caute. Putea insă reuşi în acest demers al său, doar dacă se angaja ca secretară a proprietarului Privelistii Diavolului, enigmaticul Clint Dubois. Era clar că domnul Dubois bănuia motivele sale - dar aceasta nu era singura cauză pentru care se simţea tulburată… Simon nu trebuia să simtă că şi-a pierdut inima la Privelistea Diavolului - pentru că, dincolo de faptul că îi datora devotament, era cât se poate de limpede că dragostea ei nu era împărtăşită de Clint.

654. O posibilă căsătorie – *Beth Perkins*

Pentru a-i face pe plac bunicii care dorea să-l vadă căsătorit, Marcus Durant o roagă pe Sally Sheppard să devină logodnica lui. Îi promite că situaţia este una temporară şi că sentimentele nu vor fi implicate. Sally e de acord cu toate astea, dar lucrurile se schimbă pe parcurs, pentru că fata se îndrăgosteşte de el. Însă Marcus nu-i poate răspunde, pentru că el nu poate iubi pe nimeni. Oare se va sfârşi totul cu bine sau...?

Capitolul 1

După ce închise telefonul cu un gest ferm, genul de viking din spatele biroului se ridică și luă o haină de piele uzată pe care o îmbrăcă imediat.

– Sunteți oare capabilă să vă folosiți de un aparat fotografic? o întrebă el pe tânăra femeie așezată în fața lui.

– Da.... dar de ce? îngăimă Maggie, întrebându-se dacă ascultase explicațiile secretarei.

Reținuse măcar numele nou-venitei și motivul vizitei sale?

Nu astfel își imaginase Maggie McGuire desfășurarea întrevederii.

Rămânea fermecată de ochii lui de un albastru intens care o măsurau cu o precizie jenantă. Cu coama lui de păr blond, înalt și cu o carură de rugbist, Eric Neilson avea o față bine conturată, de o frumusețe cam aspră.

Se apropie de ea.

– Lăsați-vă dosarele aici, ordonă el luându-i servieta diplomat pe care o ținea pe genunchi.

O veți regăsi mai târziu.

O puse fără ceremonie pe masa sa de lucru încărcată de hârtii.

– Luați aparatul și veniți, adăugă el trecându-i pe umăr cureaua unui Nikon.

În același timp, o prinse de un cot și o obligă să se ridice.

Coborâră rapid scara interioară. Zgomotele și mirosurile de uzină o ametiră pe Maggie. Avea impresia că este aspirată de o tornadă.

– Nu înțeleg... Unde mergem?

Mâna care-i ținea brațul era fermă și caldă. Eric Neilson spuse, traversând un imens atelier:

– Vreau să văd întinderea inundației.

– Cum? Dar este imposibil. Toate drumurile riverane sunt acoperite.

Lui Maggie îi era greu să-l urmeze.

El o anunță:

– Nu vom merge cu mașina, firește. Veți fotografia terenul de la înălțime.

– Dumneavoastră.... vreți să spuneți că vom lua avionul?

– Neavând darul levitației, nu văd cum ne-am putea ridica altfel în aer.

Ea simți cum îi crește teama care-i înnoda stomacul. Era imposibil. După accidentul lui Wally, numai gândul de a zbura îi provoca greață.

– Eu nu iau niciodată avionul, replică ea cu o voce gâtuită.

– Ce greșeală! Este mijlocul cel mai ușor de a călători.

Traversară hangarul care adăpostea mica uzină. Amețită de spaimă, Maggie nu vedea decât forme neclare în jurul ei. Nu remarcă nici benzile de montaj, nici zâmbetele malițioase ale muncitorilor.

Încercă un ultim protest.

– Vă asigur că sunt incapabilă să zbor.

– Absurd. Când veți fi sus, vă veți uita temerile.

El făcu să alunece o ușă grea metalică. Maggie descoperi cu groază aparatul aflat ca un mare cărăbuș în mijlocul curții.

Un elicopter! Era mai rău decât se temea.

– V-ați mințile, urlă ea cramponându-se din toate forțele cu mâinile de ușa pe care el o închisese în spatele lor.

– Fără să se tulbure, uriașul blond desprinse cu dibăcie degetele tinerei femei. Apoi o îndreptă spre cabina pilotului.

– Intrați înăuntru, spuse el ridicând un panou transparent.

Ea nu părea hotărâtă să asculte. Atunci, o ridică de parcă nu cântărea nimic și o așeză pe scaunul pasagerului.

La contactul celor două brațe în jurul corpului ei, nu numai că Maggie simți că i se topește rezistența, dar fu răvășită până în adâncul ființei. Forța lui Eric o tulbura. Spre marea ei uimire, un elan de surescitare îi acceleră bătăile inimii. În același timp, se felicită că îmbrăcase un pantalon mai degrabă decât o fustă. Apoi își spuse că impetuoasa ei gazdă ar fi fost poate mai atent și mai curtenitor dacă ar fi purtat haine mai feminine.

El o imboliză de scaun cu centura de siguranță.

– Luați căștile agățate în fața dumneavoastră, spuse el. Este o bună protecție împotriva zgomotului motorului.

El coborî panoul transparent și ocoli aparatul ca să se instaleze pe scaunul pilotului.

Maggie luă casca. Înainte să și-o pună, își degajă urechile aruncându-și spre spate părul roșcat.

– Prea amabil din partea dumneavoastră să vă preocupați de confortul meu, bombăni ea când își legă centura la rândul lui.

Ea privi mâinile bronzate manevrând comenzile cu siguranță. Teama o chinuia din nou. Vedea pe pământ umbra paletelor care se învârteau deasupra aparatului. Urmă un șuierat strident. Se izolă de zgomot strângând repede casca pe urechi. Liniștea bruscă și îngustimea cabinei îi dădură un neplăcut sentiment de claustrofobie.

– Totul este în ordine. Mă auziți?

Auzită în căști, vocea gravă era deodată atât de intimă, încât Maggie tresări.

– N-ați înțeles nimic, protestă ea. Nu vreau să zbor.

– Nu-i nevoie să țipați, spuse el calm. Potriviți doar microfonul în fața gurii.

O făcu în locul ei și o gratifică în același timp cu un zâmbet superb.

– O să mă îmbolnăvesc, gemu ea.

Auzi micul lui râs neîncrezător. Hotărât lucru, bărbatul acesta era insuportabil.

Elicopterul se ridică parcă ezitant, apoi se lansă pe deasupra acoperișului uzinei.

– Oh! Dumnezeule! murmură Maggie, văzând apropiindu-se ramurile goale ale unui șir de arbori.

Închise ochii. Când ridică din nou pleoapele, aparatul luase înălțime.

Deasupra ei, norii se destrămau. Cerul își vărsase ploaia tot timpul drumului pe care Maggie îl făcuse de la New York. Acum, apăreau largi porțiuni albastre. Încercă să privească spre sol. Dar o amețeală îi răsuci stomacul.

Își îndreptă atunci ochii spre pilot. Era în mod indiscutabil atrăgător. Vederea trăsăturilor lui virile o făcu să tresară. Ceea ce simțea n-avea nimic în comun cu spaima.

El întinse brațul și prinse la timp Nikonul care aluneca de pe genunchii pasagerei.

– Atenție la ce faceți! o mustră cu blândețe.

În același timp, o bătu ușor pe umăr în semn de încurajare.

– Destindeți-vă, spuse el. Ce-a fost mai rău a trecut.

Avea reflexele și siguranța unui pilot experimentat.

În ciuda calităților sale și evidenta forță de seducție pe care o degaja, Maggie rămânea crispată. Căuta un loc neutru unde să-și fixeze privirea. Vecinul ei o tulbura. Dacă privea spre cer sau spre pământ, o cuprindea amețeala. Tabloul de bord cu cadranele lui misterioase era singurul loc pe care-l putea privi cu o relativă impresie de siguranță.

Făcu apel la ce-i rămânea din bunul-simț. La urma urmei, se agitase să obțină exclusivitatea dosarului Neilson. Dacă evenimentele nu se prezentau exact cum și le imaginase, n-avea de dat vina decât pe ea însăși. În plus, era un lucru bun să meargă să-și dea seama imediat de situația terenului pe care Neilson îl cumpărase. Trebuia să deschidă ochii și apoi să redacteze raportul pe care patronii ei îl așteptau.

Ea trecu cureaua aparatului în jurul gâtului, încurcând cablul interfonului cu părul. Microfonul îi alunecă sub bărbie. Avea nevoie de amândouă mâinile pentru a rearanja ansamblul. De aceea, dădu drumul cu regret scaunului de care se crampona nervos de când decolase aparatul.

Când își eliberă șuvițele roșcate și-și puse microfonul la loc, se forță să arunce o privire dedesubtul cabinei în întregime vitrată.

Orășelul Johnson's Bridge semăna cu o machetă în mijlocul pajiștii pe care primăvara o înverzea. Mai spre est, râul Susquehann ieșise din albia lui. Soarele se reflecta în apă într-o multitudine de fulgere argintii.

Ea se cramponă din nou de scaunul ei.

– Cum vă simțiți? întrebă vecinul ei.

– Foarte bine, minți ea, întorcându-și imediat privirea spre tabloul de bord.

Ea observă acadelele aliniate într-o scrumieră din care trebuie că nu se servea des.

Eric îi urmărise privirea. Îi explică:

– Sunt pentru nepoții mei, când îi iau cu mine. Serviți-vă, adăugă el amabil. Și dați-mi și mie una. Cea verde cu anason.

Ea își desprinse mâinile strângând din dinți, luă o bomboană, îi scoase hârtia și i-o întinse vecinului. În același moment, aparatul se înclină pentru a-și schimba direcția și Maggie fu cât pe ce să se izbească de nasul pilotului. Cu o mână tremurătoare, reuși în fine să vâre bomboana în gura deschisă. Deocamdată, stomacul ei îi interzicea acest gen de dulce.

Deodată, Eric îi întinse mâna dreaptă, larg deschisă.

– Bucuros să vă cunosc. Sunt Eric Neilson. Niciodată nu este prea târziu să te prezinți, adăugă el văzând surpriza ei. Știu că sunteți trimisă de banca Callahan și Murchison. Dar n-am înțeles foarte bine numele pe care mi l-a dat secretara.

Hotărât lucru, manierele lui Neilson o surprindeau mereu. Ea strânse cu prietenie mâna întinsă.

– Margaret McGuire, spuse ea.

Palma lui era caldă, puțin aspră, liniștitoare.

– Domnișoara McGuire? întrebă el insistând asupra primului cuvânt.

Ea se eschivă.

– Prietenii îmi spun Maggie.

O privire rapidă spre inelarul stând al lui Eric nu-i aduse nici o explicație asupra situației sale familiale. N-avea verighetă, dar asta nu spunea nimic.

În același moment, în timp ce tremura de teamă, se miră că se interesa de acest gen de detaliu.

Ce importanță avea dacă Neilson era sau nu căsătorit? Era acolo doar pentru a vorbi de afaceri.

– Mulțumesc pentru invitație, spuse el.

– O invitație?

– Să fac parte dintre prietenii dumneavoastră preciză el, cu bomboana lipită impertinent în colţul gurii.

Vocea să energică răsuna ca un violoncel în urechile tinerei femei.

– Aţi avut dificultăţi să găsiţi uzina? întrebă el.

– Glumiţi. Farfuria uriaşă, cocoţată pe acoperişul construcţiilor, se vede de la kilometri.

El râse încet.

– Nu este o farfurie. Este vorba de o antenă destinată să capteze emisiunile de televiziune prin satelit. Între noi, îi spunem mai curând tigaie. Acum, deoarece spaţiile mele sunt prea modeste, nu fabric decât o parte. Dar datorită dumneavoastră, sper să construiesc ansamblul de aici în câteva luni. O să vă arăt macheta mai de aproape.

Elicopterul se înclină pentru un viraj de 180°, plonjând deasupra lui Johnson's Bridge. Orăşelul apăru clar, cu reţeaua străzilor sale.

Doamne! Nu putea să piloteze mai încet? De fiecare dată când aparatul îşi schimba direcţia, Maggie simţea că e gata să leşine.

Elicopterul reveni deasupra uzinei. Aceasta era instalată într-un fost garaj dezafectat. Eric scoase acadeaua din gură şi o folosi pentru a-i arăta lui Maggie imensa corolă albă, întinsă pe acoperişul clădirilor.

– Aţi văzut cu siguranţă în altă parte acest tip de antenă, spuse el. În general, ele sunt îndreptate spre un satelit, selecţionat dinainte. Graţie unui nou motor electric, pentru care am depus brevetul, ale mele vor avea particularitatea de a pivota ca radarele, cu scopul de a găsi cea mai bună orientare posibilă. Astfel, posesorul lor va selecţiona emisiunea pe care o preferă.

– Maggie făcuse un efort lăudabil pentru a privi în jos.

– La ce servesc cele trei tuburi care pleacă în piramidă din interiorul cupolei?

– Ele ghidează undele. Cutia pe care o zăriți în vârful fascicolului este un separator. În acest moment, din lipsă de spațiu, sunt singurele piese pe care le fabric, cu stâlpii de fixare. Lucrez ca subantreprenor pentru uzinele care scot un produs finit. Ori, posibilitățile și calitățile viitorului meu aparat vor fi de zece ori superioare celui care se găsește acum pe piață, și pe care îl observați aici.

– Trebuie să fac o fotografie? întrebă Maggie, cramponată cu amândouă mâinile de scaunul ei.

Spre marea ei ușurare, vecinul ei răspunse că nu era nevoie. Obiectul pe care îl descoperea nu era decât o machetă publicitară, incomparabilă cu antena parabolică pe care proiecta s-o construiască.

Elicopterul reluă altitudine și schimbă direcția.

– Unde mergem? se neliniști tânăra femeie.

Un tremur convulsiv pe care-l stăpânise de bine de rău îi impunea să slăbească încleștarea degetelor.

Eric îi explică:

– Când am încercat să obțin credite, băncile mi-au obiectat că locul ales pentru viitoarea mea uzină era inundabil. În acest moment, cu topirea zăpezilor și ploile primăverii, râul atinge cel mai înalt nivel. Vreau să dovedesc patronilor dumneavoastră că terenurile mele sunt la adăpost de ape.

Maggie se miră.

– Ați solicitat un împrumut și la alte bănci de credit?

– Da, și fără nici un succes.

Își uită temporar teama.

– Vă admir sinceritatea. De obicei, eventualii noștri clienți ne ascund precedentele lor eșecuri.

– Ipocrizia nu este punctul meu forte, spuse el pe un ton tăios.

Prefer adevărul, ceea ce-mi aduce uneori ranchiuni serioase. Dacă nu obțin împrumutul cerut, voi închide prăvălia, deoarece în prezent subantreprenoriatul nu este rentabil. Le-am spus patronilor dumneavoastră. Presupun că dacă puternicii Callahan și Murchison v-au trimis să controlați activitățile mele, este pentru că au adoptat punctul meu de vedere. Așteptam un jurist sever și cu burtă și descopăr o încântătoare roșcată cu ochi verzi.

Adăugă, cu o voce mai puțin aspră:

– Încă puțin și v-aș fi subestimat competența.

Ea protestă.

– Sunteți întotdeauna atât de sexist? domnule Neilson. Numai dacă, în această dimineață, cineva nu v-a aruncat în partea rea a patului?

El îi aruncă un zâmbet devastator.

– Nu tolerez acest gen de inițiativă. Dar sunteți liberă să încercați, spuse el pe un ton provocator.

Maggie simți cum îi zvâcnesc arterele. Își întoarse ochii de la profilul prea seducător și-i fixă pe tabloul de bord.

– N-am venit să cercetez obiceiurile și gusturile personale, spuse ea cu o anume severitate. Înainte să riște fonduri într-o întreprindere, banca Callahan și Murchison se acoperă cu garanții. De aceea, patronii mei așteaptă de la mine un raport detaliat nu numai asupra proiectelor dumneavoastră, ci și asupra mersului actual al afacerilor.

N-avea intenția să se lase impresionată de farmecul lui Eric Neilson. Situația sa în cadrul grupului bancar îi interzicea să amestece sentimentele cu munca.

– Foarte bine, spuse el, resemnat. Atunci, pregătiți-vă să faceți câteva fotografii.

– Ce să fotografiez?

– Inundația. Vă atrag atenția că nu acoperă terenul meu, care rămâne accesibil în amonte de râu.

Maggie rămânea nemișcată, cu ochii fixați drept în față.

El se enervă.

– Priviți în jos, vă rog.

Ea se supuse, dorind ca vecinul ei să nu observe transpirația care-i brobona fruntea.

– Dacă preferați, dați-mi mie Nikonul și vă las manșa, adăugă el malițios.

Îi dădu drumul o clipă și elicopterul plonjă. Maggie urlă:

– Sunteți nebun! Ce trebuie să fotografiez?

Deschise rapid tocul și reglă diafragma. Simțul responsabilităților îi domina acum groaza?

Eric reluase controlul aparatului.

– Acolo jos, în cotul lui Susquehanna River, vedeți un câmp imens gălbui? Îmi aparține.

Mă voi plasa deasupra lui. Veți înțelege mai bine că acest teren, situat pe o colină, nu va fi niciodată invadat de ape.

El întoarse încet deasupra locului. Maggie îi ceru să survoleze dintr-o parte, astfel încât relieful să apară clar în fotografie.

Făcu fără să tremure o serie de fotografii. Totuși, închizând tocul aparatului, fu ușurată că nu trebuise să se aplece în gol.

– După eșecul precedentelor cereri de împrumut, nu v-ați gândit să căutați un alt amplasament? întrebă ea.

– Nu. Rădăcinile mele sunt la Johnson's Bridge. M-am născut acum trezeci și cinci de ani în această regiune, și aici am crescut. Nu intenționez să mă instalez în altă parte.

Vorbise pe un ton grav.

Maggie întoarse capul spre el. Cu bărbia ridicată, arbora o expresie hotărâtă. Micile crețuri de la coada ochilor îi îndulceau trăsăturile puțin cam prea aspre. O forță magnetică, extrem de tulburătoare, se degaja din toată ființa lui. El o privi. Ochii lui erau de un albastru luminos. Un zâmbet ușor îi descoperi dinții strălucitori.

– Nu sunteți cucerită și dumneavoastră de frumusețea regiunii?

Ea se forță să contemple din nou peisajul pe care-l survolau. Până atunci, nu-l cunoștea decât din descrierile entuziaste ale unor prieteni. În această dimineață, părăsise o capitală zgomotoasă, poluată de miros de benzină. Traversase râul Hudson. După o scurtă trecere prin New Jersey, regăsise statul New York și descoperise un ținut cu coline și păduri, cu ferme în mijlocul pășunilor. Neilson avea dreptate. Valea Susquehanna River era deosebit de pitorească.

– Este foarte frumos, spuse ea.

– Și locul este ideal pentru ceea ce vreau să fac. Johnson's Bridge se găsește la intersecția a trei state: New Jersey, Pennsylvania și New York. O cale ferată ne leagă de Albany, ca și de Philadelphia. În plus, autostrăzile, trec prin apropierea locului.

– Știu, zise Maggie. Situația terenului a cântărit greu în decizia noastră de a vă ajuta.

El insistă pe un ton entuziast:

– Mi-am angajat toate bunurile în acest program, mergând până la a ipoteca Farmhouse, casa familială, pentru a cumpăra cele cincizeci de hectare unde voi construi noua mea uzină. Amplasamentul este ideal. Proiectul, fără cusur.

Oftă, și vocea lui scăzu cu un ton.

– Din păcate, nimeni nu pare dispus să accepte ocazia pe care o ofer. Pentru că intenționez să angajez multă mână de lucru, administrația mă

copleșește cu hârțoage. În loc să mă ridice în slăvi, mă sâcâie cu tracasări, inimaginabile.

– Poate vă lipsește puțină diplomație. Totul stă în modul de a prezenta lucrurile.

El scutură din cap cu tot atâta iritare ca o fiară sălbatică în cușcă.

– Nu există două moduri de prezentare. Explic ceea ce vreau să fac. Și cu asta basta.

Ea îi zâmbi.

– Amintiți-vă de paharul plin pe jumătate sau pe jumătate gol, după cum sunteți optimist sau pesimist. Cele două formule sunt aceleași, dar după părerea mea, prima este cea mai bună.

– Judecați ca un politician, mormăi el.

– Dacă vreți ca proiectul dumneavoastră să se realizeze, va trebui să acceptați să negociați, remarcă ea.

Cu capul plin de gânduri confuze dar agreabile, întoarse spre el ochi strălucitori. Privirile lor se întâlniră. Maggie încetă să respire.

Se scutură.

– Vom petrece în aer restul zilei? protestă ea.

– Sunteți atât de grăbită să coborâți?

Dacă avusese cea mai mică idee despre temerile ei, n-ar fi pus întrebarea, se gândi ea. Se felicită că-i ascunsese atât de bine spaima ei.

– Vom discuta în biroul dumneavoastră, sugeră ea.

– Pentru dumneavoastră, munca trece înaintea plăcerii, nu-i așa? spuse el zâmbindu-i. Este oare regula de viață pe care o urmați?

Își fixa privirea pe buzele tinerei femei. La ce plăcere făcea aluzie? Ea fu cât pe ce să răspundă că o plimbare cu elicopterul nu prezenta pentru ea nici o atracție. Se mulțumi să ridice din umeri.

El insistă.

– Cât timp intenționați să rămâneți la Johnson's Bridge?

Tulburată și totodată iritată de vârtejul senzațiilor care o răvășeau, Maggie făcu un gest de ignoranță.

– Totul depinde de modul cum va avansa sarcina mea.

– Se poate vorbi acum despre asta.

– Nu... Mi-e frig, adăugă ea ridicându-și gulerul mantoului de stofă.

– Iertați-mă. Uitasem că nu sunteți deloc echipată pentru o plimbare la două mii de metri înălțime.

Aparatul plonjă ca o piatră. Maggie simți că i se întoarce stomacul pe dos. Eric zbură după aceea destul de jos și la înălțime constantă deasupra câmpiilor inundate.

Un rând dublu de plopi indica albia râului. Trunchiurile lor se ridicau dintr-o apă mâloasă, pe care vântul o încrețea.

– Priviți! O canoe! exclamă Maggie când treceau pe deasupra a doi îndrăzneți care vâsleau vitejește contra curentului.

– Smintiți care se antrenează pentru o competiție, observă Eric cu dispreț. Trebuie să fii nebun să ieși cu o barcă atunci când râul este umflat.

Maggie se abținu să comenteze. Cum aparatul părea gata să taie vârfurile copacilor, avea ideea ei despre nesăbuință. Se silea să uite că același sâmbure de nebunie repezise avionul lui Wally contra versantului unui munte. Întrebă cu nerăbdare:

– V-ați hotărât în fine să mă duceți la uzină?

– Nu. Îndată ce mă voi întoarce acolo, secretara, inoportunii și apelurile telefonice mă vor hărțui. Această cabină rămâne singurul loc unde îmi găsesc liniștea.

– Aveți probleme?

– Ca întotdeauna, admise el. La necazurile obișnuite, acum se adaugă renghiunile diverselor administrații. Este insuportabil.

– Nu este deloc uimitor. Cu tigaia dumneavoastră de prăjit, ați întors cu siguranță ca pe niște clătite mulți funcționari, remarcă ea, incapabilă să reziste jocului de cuvinte.

– Trebuie să zâmbesc și să răspund?

Viraseră spre nord și survolau acum cursul unui mic afluent al lui Susquehanna River. Valea era înverzită, cu ferme și case izolate. Un drum urma meandrele cursului de apă care se întindea alene între coline împădurite.

– Vorbiți-mi despre modul în care îmi veți ușura munca, spuse Maggie. Mi-ar plăcea să dispun de un loc liniștit unde aș putea examina registrele dumneavoastră.

– Adevărat? bombăni el. Cereți imposibilul.

Franchețea lui ursuză continua s-o mire pe tânăra femeie. De obicei, când ancheta înainte de o eventuală investiție a băncii, era obiectul unor măguliri agasante mai curând decât ale unei primiri neprietenoase.

Eric continuă pe același ton aspru.

– Veți descoperi repede că situația modestei mele uzine nu este înfloritoare. Mi-a fost greu să plătesc salariul lunar al muncitorilor mei. Le-am spus: lucrările de subantreprenor pe o scară mică nu sunt rentabile. În această țară, trebuie să ai proiecte mari ca să reușești.

– Voi ține seama de argumentele dumneavoastră, promise ea. Dar trebuie să verific contabilitatea și să discut cu unii din colaboratorii dumneavoastră.

– Păreți foarte conștiincioasă, remarcă el după o pauză.

– Ați solicitat un împrumut de două milioane de dolari, domnule Neilson. Este și în interesul dumneavoastră să fiu conștiincioasă.

– Sunt de acord cu dumneavoastră.

Privirile lor se întâlniră din nou. Maggie își întoarse repede ochii.

– Dacă descopăr că proiectul este fiabil, nu numai că mă voi face luntre și punte pentru a convinge responsabilii băncii, dar voi încerca să vă fac mai puțin insuportabilă presiunea funcționarilor.

– Mă întreb cum veți proceda.

– Știu să mă descurc în mijlocul formalităților.

El râse încet, dar ochii îi rămâneau gravi.

– Viitorul îmi pare deodată radios, spuse el fără convingere.

– În afară de operațiile curente, voi examina cu atenție proiectul, de la construcția viitoarelor clădiri până la estimarea eventualelor piețe.

– Imediat ce ne vom întoarce, mă voi strădui să vă satisfac, promise el.

– Ne întoarcem? întrebă ea cu speranță.

El aruncă o privire ceasului de la bord.

– Datoria mă cheamă, spuse el laconic. Dar vom reîncepe mai târziu, nu-i așa?

Maggie se abținu să răspundă.

El mări viteza aparatului, care țâșni ca o săgeată deasupra câmpiei.

Maggie rămânea îngrijorată. Eric vorbise de o altă plimbare cu elicopterul. Ori, în ciuda aparentei sale degajări, Maggie simțea mereu aceeași spaimă în piept. După accidentul lui Wally, la orice aluzie despre o călătorie aeriană o treceau toată nădușelile.

Pe de altă parte, se temea să se lase fascinată de farmecul lui Eric Neilson. Ori, în sarcina care-i fusese încredințată, avea nevoie de toată luciditatea. De luni de zile, un război intern mocnea în grupul Callahan și Murchison. Deși Maggie era protejata lui Walter Callahan, acesta n-o va susține dacă ar face cea mai mică greșeală. Situația ei în bancă depindea de reușita misiunii. N-avea dreptul să greșească, și o știa bine.

Elicopterul ateriză în mijlocul curții. Imediat după ieșirea din cabină, Eric fu asaltat din toate părțile. Luă teancul de mesaje pe care secretara

i-l întindea, semnă bonul de ieșire al unui muncitor și promise unui grup de reprezentanți să-i primească mai târziu.

O conduse apoi pe Maggie până în biroul său.

Încă amețită de această sosire furtunoasă, se înfundă cu plăcere într-un fotoliu uzat de vizitatori. Încruntat, Eric parcurgea maldărul de mesaje.

Maggie privi în jurul ei și notă scrijeliturile de pe mobile, dezordinea de deasupra clasoarelor, deteriorarea pereților. Semne care dovedeau că afacerile nu erau dintre cele mai înfloritoare.

El își ridică în fine capul din hârtii.

– Mă tem că astăzi nu vă pot acorda mult timp, spuse el.

Ea se ridică în picioare.

– N-are nici o importanță. Aveam intenția să consacru această primă zi organizării vieții mele la Johnson's Bridge. Voi începe prin a căuta un hotel.

– Celeste vă va chema un taxi.

– Celeste?

– Secretara mea.

– Nu-i nevoie. Am mașina mea. Am venit pe șosea.

– Ce idee! Există un aeroport în apropiere.

– Este posibil. Dar mă tem să călătoresc cu avionul, spuse Maggie cu un zâmbet jenat.

– Știu. Nu încetați să mi-o repetați. Dar nu v-am crezut.

– Nu este decât o teamă, preciză ea, hotărâtă să nu dezvăluie cauza reală a fobiei ei.

El se ridică la rândul lui și împinse spre ea servieta diplomat rămasă pe masă. Apoi, înconjură mobila. Înainte să înțeleagă ce se întâmpla, el îi prinse bărbia cu două degete și o obligă să-l privească.

"Mă va săruta" se gândi ea roșind.

Dar el n-o făcu. Maggie se simți ridicolă. Decepția pe care o simțea o șocă.

– Sunteți foarte curajoasă, remarcă el cu blândețe, fără să-i dea drumul. Îmi pare rău că am fost atât de impulsiv.

Gentil, aproape cu tandrețe, el ridică o șuviță de păr mătăsoasă căzută pe fața tinerei femei. Uimită de clocotul sângelui ei, Maggie se desprinse și luă servieta diplomat. În momentul când să se îndrepte spre ușă, o văzu pe secretară intrând în încăpere.

– Curajoasă și frumoasă, spuse Eric în spatele ei.

Maggie se întoarse și-i întinse mâna.

– Vă voi vedea mâine dimineață, domnule Neilson.

– Eric, o corectă el. Voi aștepta acest moment cu nerăbdare.

Conștientă de interesul Celestei pentru schimbul lor de cuvinte, Maggie dorea o ieșire în avantajul ei.

– Abia am schițat treaba care ne așteaptă, preciză ea.

– Lucrul cu dumneavoastră este o plăcere, remarcă Eric cu o voce caldă. Mâine, voi încerca să fiu mai disponibil.

– La revedere, domnule, zise Maggie pe un ton deliberat convențional.

– Pe curând, Maggie.

Afară, respiră profund, eliberată de tensiunea provocată de apropierea de Eric.

Privi bicicleta pe care o luase cu ea, pentru orice eventualitate, în spatele brecului ei.

Va găsi oare timp să se plimbe după placul ei?

Se îndoia.

Capitolul 2

A doua zi, ajunse la uzină dimineață devreme.

Benzile încă nu-și începuseră vuietul, Eric discuta în picioare, în centrul unui grup de muncitori.

Intrarea ei trecând neobservată, Maggie își oferi plăcerea de a observa uriașul blond care-i întorcea spatele. Lumina care intra prin geamul de pe acoperiș cădea pe el.

Grupul se despărți. Majoritatea muncitorilor se grăbiră să-și ia locul lângă bancurile care jalonau cele două benzi rulante. Câțiva se îndreptară spre fundul uzinei. Maggie se îndepărtă, ca să lase să treacă un transportor elevator a cărui platformă era încărcată cu lăzi.

În atelierul imens, răsuna acum huruitul motoarelor și zornăitul benzilor rulante.

Eric o zări pe tânăra femeie.

– Hello! strigă el apropiindu-se cu mâna întinsă.

Cu un bluzon aruncat neglijent pe un umăr, era îmbrăcat cu blugi și o cămașă albastră deschisă la gât. Mânecile erau ridicate până la cot.

– Bună ziua, răspunse ea mirându-se în sinea ei că simte aceeași tulburare ca în ajun. Ce fabricați pe bandă?

– Separatoare de unde și amplificatoare. Veniți, o să vă arăt.

O conduse în depozitul unde produsele finite erau adunate, pregătite de ambalare.

Ea nu înțelesese mare lucru din explicațiile tehnice. În schimb, era în mod plăcut surprinsă de grija pe care o avea constructorul pentru verificarea mărfii. Doi specialiști erau însărcinați cu controlul întregii producții a uzinei.

– Nu este o pierdere de timp? întrebă ea.

– Nu. Am neliniștea perfecțiunii. Or, componentele electronice ar trebui asamblate departe de praf, ceea ce nu este cazul. Lipsă de loc. Pe de altă parte, și cel mai bun muncitor este la discreția unei neatenții. Ați lucrat deja la o bandă de montaj?

Ea crezu că este o glumă și răspunse pe ton ușor:

– N-am avut niciodată ocazia.

– Ei bine, vă ofer această ocazie, spuse el cu entuziasm.

O luă de mână și o conduse spre mijlocul uzinei. Vacarmul, mirosurile de ulei, o amețeau pe Maggie. Realiză că pierdea, ca în ajun, controlul evenimentelor.

– Așteptați! protestă ea încercând să se opună. Nu sunt aici pentru...

– Știu, i-o tăie el. Dar astăzi am nevoie de toate brațele disponibile. Trei din muncitorii mei sunt bolnavi și absența lor riscă să mă facă să nu respect livrarea unei importante comenzi. N-aveți decât să asamblați piese. Elementar. Nu este cel mai bun mod de a pătrunde în centrul activităților mele?

Ea încercă un ultim protest.

– Nu cunosc nimic despre electronică.

– Veți înțelege ușor.

Strângerea amicală a mâinii, căldura vocii lui, erau irezistibile. Maggie rămase fără argumente. O conduse până la capătul uneia dintre cele două benzi rulante. Acolo începeau toate operațiunile de montaj. Ținea încă servieta diplomat. El i-o luă, apoi o ușură de taior.

– Așezați-vă aici, spuse el arătând un taburet lângă un banc de montaj cu numeroase compartimente.

El rămase în spatele ei, făcând în locul ei gesturile pe care trebuia să le execute.

– O cunoașteți pe secretara mea, firește.

Maggie,mirată, o descoperi pe Celeste instalată pe scaunul de lângă ea. În bluză de lucru, dar îngrijită până în vârful unghiilor. Celeste îi zâmbi nou-venitei. Părea foarte în largul ei. Maggie trase concluzia că nu era cu siguranță prima dată când se înhăma la acest gen de muncă. La dreapta sa, Maggie avea drept vecin un muncitor numit Mark.

Eric își continua explicațiile.

– ... Celeste implantează componentele circuitului imprimat. Apoi, vă trece placheta pe care o veți introduce în tăietorul de cutie. Mai înainte, veți fixa un guleraș.... ca acesta...

Maggie era incapabilă să gândească. Prezența lui Eric în spatele ei o tulbura. Nu vedea decât cele două brațe puternice atingându-i umerii. Soarele care intra pe geamul din acoperiș dădea o strălucire aurie părului său blond. Privea mâinile lui Eric, în același timp puternice și frumoase. Fascinată, își spunea că, întorcând ușor capul, îi putea simți respirația. Confuzia ei era atât de mare, încât nu mai auzea cuvintele instructorului ei.

– Eric, nu cred...

– Voi încerca să găsesc o bluză de mărimea dumneavoastră, i-o tăie el. Astfel, nu vă veți murdări hainele.

– Oh! nu. Este impos...

Protestul ei slăbi în timp ce Eric se îndepărta cu pași mari.

– Este imposibil, repetă ea în mod inutil și cu mai multă vigoare.

– Vă voi ajuta, o asigură Celeste.

Degetele subțiri ale secretarei lucrau cu precizie. Fără îndoială, nu era la începuturile ei. Cu răbdare, îi explică lui Maggie în ce va consta lucrul ei. Era mult mai puțin confuză de când Celeste devenise profesor.

– Nu uitați inelul de călți, sublinie Celeste. Dacă veți face acest gen de greșeală, va trebui să demontați ansamblul și să reîncepeți să-l asamblați înainte de a trece cutia lui Mark. Adineauri, cumnatul meu a omis să vă precizeze acest detaliu.

– Cumnatul dumneavoastră? se miră Maggie.

– Da, confirmă Celeste ridicând o șuviță din părul ei negru. Nu este un minunat despot?

– Minunat, nu știu. Dar despot, nu spun nu, aprobă Maggie zâmbind.

Oftă, resemnată. Deocamdată nu putea face altceva decât să urmeze ordinele. Își suflecă mânecile bluzei de mătase. În această dimineață, alesese una verde ca ochii ei. Eric probabil nu remarcase.

Câteva clipe mai târziu, Maggie luă o cutie care trecea prin dreptul ei pe bandă rulantă. După ce o pregătise, introduse placheta minusculă pe care i-o întindea vecina ei.

– O.K., aprobă Mark, lângă ea. Montarea este perfectă.

Maggie se redresă, foarte mândră.

– Iată bluza dumneavoastră, anunță Eric în spatele ei. Totul merge bine? Eu voi lua locul celui de-al treilea absent.

– Trimiteți-l acolo pe Mark, îl sfătui Celeste, jumătate amabilă, jumătate perfidă.

Maggie are nevoie de dumneavoastră.

– N-ar trebui să stabilesc relații prea personale între Maggie și mine, declară Eric.

Dar în timp ce tânăra femeie își îmbrăca bluza, îl îndepărtă cu un semn discret pe Mark și-i luă locul.

– Domnișoara McGuire a venit pentru afaceri, slublinie Eric așezându-se.

Celeste pufni.

– Nu cred că această particularitate este în măsură să te oprească. Atunci când ai o idee în cap...

– O clipă, vă rog! protestă Maggie instalându-se între ei. Nu sunt dotată pentru ghicitori. Ce vreți să insinuați, Celeste?

Eric răspunse în locul ei.

– Soția fratelui meu, Cary, visează să facă pe pețitoarea. Nu dați nici o importanță divagațiilor ei.

– Eu nu divaghez, protestă Celeste continuându-și lucrul. De fiecare dată când Eric vine să cineze acasă, se plânge de singurătate. Și Cary are fără întrerupere dreptul la glumele clasice despre șansa de a se fi căsătorit cu o bună bucătăreasă. Apropo, adăugă ea aruncând o privire spre vecina sa. Știți cel puțin să fierbeți o găină?

– Știu prea bine s-o prăjesc eu însumi, protestă Eric. Această conversație este nepotrivită, Celeste. O împiedici pe Maggie să lucreze.

Dar Celeste, care nu terminase cu acest subiect, continua să-l tachineze pe cumnatul ei.

– Grăbește-te să te căsătorești și să ai copii. Poate că atunci îi vei răsfăța mai puțin pe ai mei. De o sută de ori ți-am repetat să nu-i mai îndopi cu dulciuri. Nimic de făcut. Continui să le dai dulciuri când te însoțesc în elicopter. Te previn. Următoarea notă de dentist va fi pentru tine.

Maggie reluase o cutie pe care o echipa mașinal.

Căuta cum să schimbe o conversație pe care o considera prea personală.

– În această dimineață, am citit într-un ziar local un articol care vă privește, spuse ea întinzând piesa lui Eric.

– Ce articol?

– Ați declarat presei că viitoarea uzină ar deversa în jur de jumătate de tonă pe zi de reziduri poluante în râu?

– Bineînțeles, fiindcă este adevărat. Dar am adăugat că intenționez să instalez în aval o mică întreprindere de purificarea apelor.

Celeste ricană.

– Totuși, l-am pus pe Eric în gardă, comentă ea. Ziariștii n-au reținut decât partea dramatică a revelațiilor pe care le-ai încredințat.

– De ce ați apreciat dinainte masa de deșeuri? O jumătate de tonă, mi se pare considerabil, insistă Maggie luând o altă piesă.

Eric le privi pe cele două femei cu un aer înverșunat.

– Dați-i drumul! Judecați-mă! Am impresia că sunt pe banca acuzaților.

– Vorbești întotdeauna prea mult, spuse Celeste.

– O jumătate de tonă? insistă Maggie încruntând sprâncenele.

– Eric n-a fost niciodată tare la matematică, întări Celeste.

– În locul dumneavoastră, aș fi mai prudentă în acest gen de estimare, îl sfătui Maggie. Dacă ecologiștii se amestecă, riscați să nu obțineți autorizația de construcție.

El luă piesa pe care i-o întindea.

– Ați uitat gulerașul, observă el pe un ton sever.

– Până în această dimineață, credeam că acest cuvânt desemna un mic guler de dantelă, bombăni tânăra femeie.

– Era timpul să mă ocup de educația dumneavoastră, ironiză Eric. Repetați operația.

O oră mai târziu, nu mai greșea și obținuse un ritm bun de lucru. Dar o idee continua s-o obsedeze.

– De ce să purificați singur apele pe care le poluați? La New York, cunosc o duzină de întreprinderi specializate în acest gen de tratament. Un abonament la una din aceste societăți v-ar costa mai puțin decât o nouă întreprindere. În plus, banii cheltuiți s-ar adăuga în fiecare an la cheltuielile generale și le veți putea folosi la echiparea uzinei.

– Mă voi gândi la asta, spuse el aruncându-i o privire admirativă.

– Oh. Scuzați-mă..... Am greșit din nou.

Luă din nou cutia pe care o pusese pe banda rulantă. Mâinile lor se atinseră. Maggie se înfioră de plăcere.

– Am uitat inelul de câlți, preciză ea.

– Hotărât lucru, înainte de a vă angaja, ar fi trebuit să cer referințe, glumi el.

Un muncitor se apropie de ei.

– Este pauză, patroane.

– Slavă Domnului! murmură Maggie destinzându-și degetele. Era pe punctul de a face crampe.

Se ridică. Celeste îi luă pe fiecare de umăr.

– Mergeți să beți o cafea sau o coca. Eu urc să verific apelurile pe robot. Pe curând.

– Nu angajați niciodată rude, oftă Eric. Ei vă dau ordine și nu mai sunteți stăpân pe afacere. Veniți, Maggie. Pot să vă ofer o gustare?

– O cafea va fi de-ajuns, mulțumesc.

Cantina uzinei dădea spre curtea unde era garat elicopterul. Eric și Maggie își luară paharul de cafea și ieșiră să respire aerul din această frumoasă dimineață de primăvară. Alți muncitori ieșiseră înainte și discutau lângă un zid însorit. Fiecare îl saluta amical pe patron.

Eric răspundea. Îi cunoștea pe toți după prenume.

– Ambianța este bună la dumneavoastră, observă Maggie.

– Am o echipă excelentă, aprobă el. Ei sunt la curent cu problemele mele și știu că mă străduiesc să nu fac concedieri. Toți aprobă proiectul meu cu privire la uzina nouă. Singura problemă este: cum o finanțez? Banca Callahan și Murchison rămâne ultima mea speranță de a obține un împrumut. Doresc mult să-i dați undă verde.

– Este puțin cam devreme pentru a hotărî, observă Maggie înghițind cu mici înghițituri cafeaua fierbinte.

– Cât timp intenționați să rămâneți la Johnson's Bridge?

– Nu știu. Totuși, fiindcă îmi ușurați sarcina, ar trebui să fiu în măsură să prezint un prim raport băncii peste vreo opt zile.

– Mi-ar plăcea să știu de care parte a barierei vă situați.

Maggie îi zâmbi după ce-și golise paharul de cafea.

– În acest gen de afacere, nu mă angajez niciodată personal.

– Înțeleg. Insensibilă la orice influență, nu-i așa?

Expresia lui luase o gravitate neașteptată. Maggie se sprijini de zidul încălzit de soare. Ținea paharul gol ca pe un scut, încercând să-și domine tulburarea. Dorea ca nimic din emoția ei să nu apară pe trăsăturile ei. Ah! dacă Eric ar putea citi în ea, ar înțelege că aluneca într-un vârtej în care risca să-și piardă imparțialitatea.

El insistă, cu o tristețe în ochii albaștri.

– Nu vă înduioșează că mi-am angajat viitorul și bunurile în acest proiect?

– Nu, minți ea.

La rândul ei, îl privi cu gravitate.

– Promiteți-mi să nu vă folosiți farmecul pentru a mă influența.

El îi adresă unul din zâmbetele lui strălucitoare.

– Promit. Și dacă vă mărturisesc că-mi plăceți, credeți-mă, este pentru un motiv care n-are nimic de-a face cu banca.

Celeste apăru în ușa cantinei. Eric se îndreptă repede spre ea.

Câteva minute mai târziu, reveni la Maggie.

– Retrag ce-am spus despre secretara mea. Este de neînlocuit. Într-un sfert de oră, mi-a găsit doi muncitori temporari care vor fi aici dintr-un minut în altul. Trebuie să urc în birou și să dictez o scrisoare urgentă. Mă indispune să vă cer acest serviciu, dar veți accepta să rămâneți la bandă până la prânz?

– Desigur.

– Mulțumesc, spuse Eric cu recunoștință.

El își trecu un braț în jurul taliei ei, ca s-o conducă până la postul de lucru. Un val de căldură coloră obrajii lui Maggie. O clipă, se gândi să se desprindă, apoi renunță, considerând că s-ar trăda cu siguranță și mai mult, evitând contactul.

– Vom prânzi împreună, o anunță Eric. De acord?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Veghează asupra lui Maggie, îl sfătui el pe Mark, care își relua postul lângă tânăra femeie. Ea îți va trece în mod sigur cutii incomplete.

– Hei! Patroane! Dumitale nu ți se întâmpla niciodată să greșești? glumi muncitorul făcând cu ochiul.

Eric o privi pe Maggie.

– Prefer să nu aud.

Râseră toți trei.

Maggie se trezi înconjurată de străini cu care n-avea ce vorbi. Își făcu în mod cinstit lucrul cerut. Gesturile ei deveneau automate, astfel că-și putea lăsa mintea să rătăcească.

Eric o intriga și totodată îi plăcea.

Evocarea ochilor lui albaștri îi tulbura inima. Dar dincolo de farmecul indiscutabil al personajului, sesiza un fel de neliniște pe care nu și-o explica. În mai multe rânduri, îl surprinsese în timp ce-o observa, având în privire un fel de nostalgie.

Era oare sincer când îi mărturisise că o plăcea? Își amintea ironiile secretarei lui. Celeste avea oare dreptate când, pe ocolite, îl acuza că este obsedat de ideea căsătoriei și în același timp de teama de a-și pierde libertatea? Așadar, încă nu-și găsise soția care-i convenea la Johnsons's Bridge. Orășelul era modest, regiunea rurală. Fiecare se cunoștea. La treizeci și cinci de ani, dacă Eric încă nu se căsătorise, era pentru că nu întâlnise nici o femeie capabilă să-l înțeleagă.

Și el, era oare capabil să-i înțeleagă pe ceilalți?

Savura ideea de a prânzi cu el. Recunoștea deschis că în acest moment, sarcina pe care patronii ei i-o încredințaseră era departe de mintea ei.

Imediat, își reproșă slăbiciunea. Cum putea să se arate obiectivă în raportul ei, dacă lăsa sentimentele să-i întunece simțul responsabilității?

Și ce deveneau frumoasele hotărâri luate după moartea lui Wally? Practic, își jurase să nu se mai atașeze de un bărbat. Experiența o învățase că durerea unei rupturi este proporțională cu intensitatea sentimentelor. Nu, niciodată nu va mai iubi. Lucrul la bancă o ajutase să-și țină hotărârea.

Nu-i va permite lui Eric să-i dărâme zidurile pe care le ridicase cu grijă pentru a-și proteja solitudinea.

Totuși, la prânz, când veni s-o caute, nu se gândi nici o clipă să-i refuze invitația.

Eric o conduse în sala cantinei, unde nimeni nu le acordă atenție. Îi ceru să-l aștepte până va alege felurile de mâncare la raionul cu autoservire.

Câteva clipe mai târziu, îi punea în mâini un platou cu sandvişuri însoţite de două pahare cu lapte. Apoi, fără să-i lase răgaz să plaseze un cuvânt, o conduse afară.

Mulţi muncitori aleseseră să profite de soare. Ei prânzeau, stând turceşte pe cimentul curţii. Maggie crezu că Eric voia să-i imite.

Spre marea ei surpriză, el se îndreptă cu un pas vioi spre elicopter.

– Ce faceţi? se miră ea alergând ca să rămână în dreptul lui.

– Ştiu un loc fermecător pentru picnic. Vă duc acolo.

– Oh, nu! gemu ea.

În ciuda spaimei, continua să-l însoţească purtând prânzul în mâini.

– Voi zbura cu menajamente, promise el când ajunseră la aparat. Pentru a avea linişte timp de o oră, credeţi-mă, trebuie neapărat să fug din uzină.

– De acord, spuse Maggie, cu fruntea transpirată.

Încerca vitejeşte să-şi stăpânească teama. În timp ce o instala, câţiva muncitori îl interpelară veseli pe Eric.

– Atenţie, patroane! Ai grijă la curenţii de aer... Veţi trimite praf pe sandvişurile noastre.

– Ţineţi-vă bine farfuriile, ripostă Eric pe acelaşi ton.

Maggie îşi simţea gâtul uscat. Îşi pusese platoul pe genunchi şi se forţa să nu tremure.

– Este în ordine? o întrebă Eric înainte de a decola.

– Da, da, minţi ea.

Elicopterul se ridică la verticală. Ea se silea să privească în jos. Muncitorii îşi plecau capetele apărându-şi masa de vârtejurile de aer. Şerveţele de hârtie zburară ca frunzele uscate. Unul îşi agită pumnul în direcţia aparatului.

Eric luă direcţia spre vest.

Curând, o regiune vălurită își derulă sub ei pădurile și câmpiile. Maggie se miră că era mai puțin crispată decât în ajun.

– Unde mergem?

– Într-un mic paradis unde nu există nici secretară, nici telefon.

Survolau o creastă acoperită de pini al căror verde închis contrasta cu pământurile arate. Cinci minute mai târziu, Eric ateriza lin în mijlocul unui câmp.

Surprinsă că-și păstrase stomacul la locul ei, Maggie cercetă curioasă în jur. Locul izolat era încântător. Pajiștile rămâneau încă arse de iarnă, dar deja mușchiul alb al măceșilor în floare încununa tufișurile vecine.

– Iată sufrageria noastră, anunță Eric ajutând-o să coboare.

El luă o pătură rulată din spatele scaunelor și o întinse pe iarbă, la câțiva metri de elicopter.

– Ce liniște! murmură el, fericit.

– Ce frumos, admise Maggie.

Ea adăugă că locul îi amintea puțin de Central Park.

Bărbatul izbucni într-un râs vesel.

– Iată o reflecție de orășeană! Aici, asfaltul nu acoperă drumurile și nici un zgârie-nori nu întunecă orizontul. Ați locuit întotdeauna la New York?

– Da, și m-am născut acolo, spuse Maggie. Exact în Queens, cel mai întins cartier al metropolei.

– Puah! făcu el cu o grimasă. Cunosc. Acolo se află aeroportul Kennedy.

– Nu este atât de urât cum credeți, pledă tânăra femeie.

– Zgomotul avioanelor, al mașinilor, mirosul de gaze de eșapament, ce oroare! Cu siguranță, nu acolo poți întemeia o familie, insinuă Eric.

– Nu mi-am pus niciodată problema.

Mușcă din sandviș. Aerul mirosea bine a pământ umed.

O ciocârlie cânta.

Tonul dintre feliile de pâine prăjită i se păru mult mai delicios decât dacă ar fi fost caviar. Apoi goli paharul de lapte până la ultimul strop.

Cu un oftat de plăcere, se lungi pe pătură.

Eric se strecură în spatele ei și-i ridică umerii. Imediat, ea fu în defensivă.

– Ce faceți?

– Vă ofer coapsele mele drept pernă. Va fi mai confortabil.

Ea se destinse, învinsă. Când el își puse mâna pe antrebatul ei, nu-și putu reprima un fior de bucurie. Pentru a-l induce în eroare, respiră profund.

– Ce miros curios! se miră ea.

Eric inspiră adânc la rândul lui.

– Nu simt nimic, spuse el.... Ah! ba da, un vag parfum de drobiță. Încep să înflorească. Hotărât lucru, voi cei de la oraș, ați pierdut contactul cu natura.

Îi mângâie ușor fața. Degetele lui erau ușoare și tandre, fără nici o provocare. Și totuși, trezeau în Maggie dorințe uitate. Se ghemui mai strâns lângă el, ignorând deliberat clopoțelul de alarmă care răsuna în adâncul conștiinței sale.

El râse încet. Maggie simți până în sângele ei vibrația acestui râs. Își aruncă ușor capul pe spate, doar ca să-l privească. Ochii ei se pierdură în două lacuri albastre în care scânteiau puncte de aur.

Maggie știa că ar fi trebuit să fugă sau cel puțin să adopte o atitudine distantă. Dar corpul ei reclama ceea ce mintea refuza să admită.

Eric se aplecă încet spre fața ei. Buzele lor se întâlniră. Maggie resimți un elan de dorință care-i aduse foc în obraji. Buzele lui Eric savurară o gură care nu mai opunea nici cea mai mică rezistență.

Fără să se despartă de buzele prea dulci, se redresă și-și strecură mâinile în părul blond și des. Respira greu, pe jumătate înăbușită de bătăile precipitate ale inimii.

Când el își depărtă fața, Maggie se instală comod în brațele lui. Uitase ce minunat era să fi ținută strâns în brațe de un bărbat care o dorea.

Reuși totuși să protesteze contra propriei plăceri.

– Îți tratezi întotdeauna oaspeții în felul acesta? exclamă ea pe un ton fals indignat.

El răspunse cu gura lângă urechea ei:

– Este o premieră. N-am invitat niciodată o femeie să împartă cu mine locul meu de picnic.

Ea îi mângâie buzele cu un deget tremurător.

– Am face mai bine să ne întoarcem, spuse Maggie șoptind, ca și cum lumea întreagă putea s-o audă.

Și sări în picioare.

Privirile lor se întâlniră. Un lung moment, ezitară pe marginea dorinței. Apoi, tensiunea dintre ei slăbi.

– Cred că ai dreptate, admise Eric.

Maggie simți tot atâta ușurare cât regret.

După ce pusese pătura și platoul în interiorul cabinei pilotului, Eric se întoarse spre Maggie. O ridică în brațe. Dar în loc s-o ajute să-și reia locul pe scaun, o strânse într-o îmbrățișare pasionată. Fără să se gândească, se agăță de gâtul lui. Apoi, într-un efort dureros, reuși să se desprindă, câștigând astfel o bătălie cu cerințele corpului ei.

– Asta nu era prevăzut în program, spuse ea susținându-i privirea.

– Recunosc. Totuși, s-a întâmplat și nu putem face nimic.

O sărută ușor pe frunte, o instală pe scaun, apoi o ajută să-și pună centura de siguranță.

În timpul zborului de întoarcere, Maggie închise ochii, luptând cu uraganul care o răvășea.

Ce simțea de data asta, nu era comparabil cu teama din ajun. Uita unde era și căuta să vadă clar în ea.

Nu-l cunoștea pe Eric decât de douăzeci și patru de ore. Cum putuseră oare să evolueze atât de repede lucrurile între ei?

Capitolul 3

Maggie pedala cu atâta ardoare, încât intră puțin prea repede în parcarea uzinei. Frână brusc și derapă pe pietriș. O redresare rapidă o salvă de la cădere.

În această dimineață, se ridicase din pat cu o hotărâre îndârjită. Nu se va mai lăsa dusă de nas. Imediat ce va ajunge la uzină, va relua controlul situației. Gata cu complicațiile sentimentale care o împiedicau să-și facă treaba cinstit. Se va înarma cu curaj pentru a învinge impulsurile corpului ei.

Sări de pe bicicletă, o puse în rastelul rezervat acestora, o încuie, apoi își recuperă servieta diplomat, legată de portbagaj.

Era și mai devreme decât în ajun. De aceea, profită de sosirea personalului ca să se strecoare în interiorul clădirii. Câțiva muncitori discutau între ei așteptând ora începerii lucrului.

Maggie spera să-l surprindă pe Eric și să-i comunice intenția ei.

Privi prin ușa-fereastră a biroului directorial. Dar Eric era deja acolo. El o zări și coborî în grabă scara interioară.

– Apari la timp, spuse el întinzându-i o mână călduroasă. Trebuie să-ți vorbesc.

– Exact asta vreau să fac și eu.

Se forță să-și domine senzațiile tumultuoase pe care simpla vedere a acestei fețe virile le provoca în ea. Amintirea sărutului pe care-l schimbaseră în ajun reveni s-o tulbure. Hotărârile ei se clătinară și trebui să se silească pentru a le întări.

Eric o prinse de braț ca s-o antreneze cu el. Se desprinse cu bruschețe.

– O clipă, te rog.

– Dar...

– Nici un dar, i-o tăie ea.

Se aplecă și-și continuă expunerea aplecându-se să-și lase în jos blugii pe care-i ridicase până la jumătatea pulpei.

– Astăzi, nu te voi urma nicăieri, încheie ea. Vreau să mă instalez într-un colț liniștit și să examinez dosarele care mă interesează.

Se redresă și-l privi cu un aer sfidător. Totul ar fi fost mai simplu dacă ar fi avut de-a face cu un director rotofei și pe jumătate chel!

El se legăna pe călcâie, ascultând-o cu un aer ironic. Doamne! Va putea suporta mult timp această privire de mare caldă care o scormonea până în suflet?

Adăugă cu o voce detașată:

– N-am venit aici să mă plimb prin împrejurimi sau să ajustez piese în fața unei benzi de montaj. Am o treabă de făcut și deja am pierdut prea mult timp. Trebuie să verific contabilitatea, să examinez cheltuielile pe care le prevezi în viitor. Dacă nu se poate altfel, o masă într-un loc liniștit îmi va fi de-ajuns.

Zgomotul uzinei o obligase să ridice vocea. Cum el nu spunea nimic, îl întrebă pe un ton tăios:

– Ce hotărăşti?

Personalul urmărea cu interes discuţia lor. Dar locul unde se aflau era suficient de îndepărtat, pentru ca nimeni să nu înţeleagă ce vorbeau.

Eric răspunse cu o licărire de maliţiozitate în ochi:

– Dacă măcar m-ai lăsa să plasez un cuvânt, nu ţi-ai fi răcit gura degeaba.

– Poftim?

Mereu în defensivă, Maggie se mira de calmul adversarului ei.

– Am eliberat pentru dumneata un birou învecinat cu al meu. Dă spre câmpii. Vei fi liniştită. Încerc să-ţi spun de cinci minute.

Îi luă servieta diplomat din mâini şi, trecându-i un braţ posesiv în jurul taliei, o conduse spre scară.

Maggie avea o impresie de înfrângere. Oh, desigur, avea ce-şi dorea. Dar tentativa ei de a-şi afirma independenţa nu fusese decât o greşeală ridicolă.

Îşi ridică mândră bărbia.

– Te-am anunţat că nu voi mai aborda alt subiect decât cel al afacerilor dumitale.

– Am vorbit vreodată despre altceva? întrebă el, cu inocenţă.

Maggie se îmbujoră. Voia să insinueze că, în ajun, în tentativa lui de seducţie, era mai interesată decât părea?

Tânăra femeie rămase tăcută tot timpul cât urcară scara. Celeste îi întâlni pe palierul primului etaj. Maggie răspunse la salutul ei, tunând şi fulgerând în tăcere împotriva aerului avizat al secretarei. Faptul că Eric continua s-o ţină pe Maggie de talie părea că o bucură pe cumnata lui.

La naiba cu această peţitoare! se gândi tânăra femeie.

– Aţi venit cu maşina?

– Cu bicicleta, rectifică ea.

– Este mijlocul dumitale de transport obișnuit?

– De fiecare dată când pot.

– Chiar pe străzile New Yorkului?

– De ce nu? Circulația este acolo mai puțin anarhică decât pe micile drumuri de țară.

La naiba! De ce-i privea Celeste cu un aer atât de ironic?

– Iată domeniul dumitale, spuse Eric deschizând ușa.

Maggie intră într-o mică încăpere cu lambriuri decolorate. Exista acolo o masă și un fotoliu care păreau că fuseseră folosite mult. Singura decorațiune era un calendar vechi de doi ani, ornat cu o fotografie a Munților Stâncoși.

– Îți convine?

– Mult mai mult în orice caz decât o cabină de elicopter.

El avu un zâmbet scurt.

– Voi sfârși prin a te vindeca de teama de a zbura.

– Cu condiția să-ți dau ocazia. Ori, am intenția să rămân în acest birou până la întoarcerea mea la New York.

Se instală în fotoliul din piele uzată. Precedentul utilizator era cu siguranță mai înalt decât ea. Scaunul era atât de jos încât avu impresia că se așază într-o groapă.

Maggie, care cunoștea acest gen de fotoliu, se ridică și căută mecanismul de reglare.

– Lasă-mă să mă ocup eu, spuse Eric.

– Voi reuși singură, replică ea, cu capul la nivelul pardoselii.

Exista acolo o manetă pătată cu unsoare pe care o manevră un timp înainte s-o poată debloca.

Își privi mâinile murdare și se așeză. Acum, picioarele abia atingeau podeaua.

– Te invit să cinezi cu mine astă-seară, propuse Eric. N-ai dreptul să refuzi, fiindcă timpul pe care mi-l vei acorda nu va fi socotit ca ore de lucru.

– Și unde vom cina? întrebă ea, suspicioasă.

Ochii de safir străluceau de malițiozitate.

– Într-un loc încântător, cu multă lume în jurul nostru. Îți plac dansurile populare? Vreau să spun: îți place să participi la ele?

Ea îl privi descumpănită.

– Îmi place să dansez.... Dar folclor, recunosc, sunt puțin..... puțin alergică.

– Acesta te va încânta. Este vorba de square dance, cadrilul vechilor pionieri. Cunosc un loc unde se practică un fel de cadril modern, dar la fel de sportiv ca în secolul trecut.

Entuziasmul lui o amețea pe Maggie.

Își puse mâinile întinse pe masă și-l privi.

– Ceva te deranjează? se neliniști el.

– Te rog, treci la o viteză inferioară. Mi-e greu să te urmăresc.

– Vorbesc prea repede?

– Gândești prea repede.

Adăugă, despărțind cuvintele:

– Sunt aici ca să verific conturile și să examinez proiectul dumitale de construcție a uzinei.

El aruncă o privire la ceas.

– Suntem de acord. Du-te să-ți speli mâinile. Toaletele sunt la capătul culoarului. În timpul acesta, voi ține discursul matinal salariaților mei. Apoi, vom continua discuția noastră. Pe curând!

Maggie se regăsi singură, capul zbârnâindu-i de vorbăria lui Eric. Se ridică și plecă să caute lavabourile. Vibra de indignare. Acest bărbat era

imposibil. Cei care aveau nenorocul să intre în contact cu el erau antrenați imediat într-un vârtej nebunesc.

El încă nu se întorsese când ea reveni în birou. Camera era mică, slab luminată, dar zgomotul uzinei nu ajungea aici decât atenuat. Maggie se felicită că găsise în sfârșit un loc al ei.

Își scoase vesta și o agăță de spătarul fotoliului. În cursa ei cu bicicleta, poalele bluzei de mătase crem ieșiseră din blugi. Le puse la loc, apoi își pieptănă rapid părul.

În afară de o mapă de birou, masa era goală. Maggie scoase din servieta diplomat accesoriile de care va avea nevoie: un calculator, două stilouri, un creion roșu, un bloc de hârtie.

Uitase o mașină de capsat și agrafe pentru hârtii. I le va cere Celestei odată cu registrele, dosarele și extrasele de cont capabile de a lămuri drumul întreprinderii.

Aruncă o scurtă privire asupra planului de lucru pe care îl pregătise atent înainte de a părăsi New Yorkul. Din vina lui Eric, avea deja trei zile de întârziere a programului său.

– Așadar, ne instalăm? spuse el împingând ușa.

Maggie avu impresia că, dintr-o dată, prin simpla sa prezență, camera se lumina.

– Apropo de această seară, începu el, eu...

– Nu, îl întrerupse ea. Vom lucra. Mi-ai promis.

– Ți-am precizat la ce oră voi veni să te caut? insistă el.

Ea închise ochii în căutarea liniștii interioare amenințată din nou de acest uragan.

– Încerci să mă scoți din minți? gemu ea.

Deschise ochii și întâlni ochii lui albaștri. Eric părea sincer surprins.

– Ce vrei să spui?

– Din vina dumitale, devin incapabilă să mă concentrez. Mai întâi acele zboruri cu elicopterul, apoi banda de montaj și acum planurile de a cina și de dans folcloric. Am impresia că mă împiedici să abordez lucrurile serioase.

El se încruntă, aparent jignit de criticile ei și se apără cu înflăcărare.

– Am ținut să-ți arăt că terenul meu nu va fi nicioadată inundat. Fotografiile vor fi primele piese de pus la dosar. Ieri, dacă ți-am cerut să lucrezi la bandă, a fost pentru că aveam realmente nevoie de toate mâinile disponibile. Cât despre zborul de ieri...

Zâmbi cu o tandrețe irezistibilă.

– Pot să te asigur că n-a fost nici un calcul din partea mea.

– Sunt bucuroasă pentru această punere la punct, murmură Maggie, descumpănită. Pot să-ți pun câteva întrebări?

– Te ascult.

El se așeză fără ceremonie pe un colț al mesei.

– Care sunt instituțiile cu care te lupți? întrebă ea.

– Am fost convocat de Ministerul Mediului Înconjurător, Comisia de situri, Cadastrul și Consiliul municipal din Johnson's Bridge.

– Ce ți-au spus responsabilii?

– Au aprobat proiectul meu, dar....

Se întrerupse și-și trecu degetele prin părul creț.

– Dar ce? insistă ea.

– Regiunea unde mi-am cumpărat terenul este un sector agricol. Iată obstacolul. Toate se ridică în calea mea. Sunt copleșit cu chestionare, unele mai stupide decât altele. Dacă aș reuși să transform cele cincizeci de hectare ale mele în zonă industrială, n-aș mai avea decât o problemă de capital.

– Ce demersuri ai făcut pentru a obține câștig de cauză?

– Nici unul. Am impresia că mă lovesc de ziduri. Ministerul mediului se arată îngăduitor, dar el nu poate face nimic fără aprobarea comisiilor locale. Ori, acestea nu încetează să obiecteze. Nimic pozitiv nu rezultă din dezbaterile lor. În ritmul în care merg discuțiile, risc să fiu ocupat timp de un an doar cu completarea formularelor.

– Și ai mijloacele să aștepți un an.... în cazul când banca ar accepta să te ajute? întrebă Maggie după o scurtă ezitare.

– Un an? Bineînțeles că nu, protestă Eric cu un aer posac. Contractul meu expiră la începutul anului viitor. În plus, am încă o altă problemă.

Bătea nervos cu degetele în masă.

– Ce problemă? se neliniști Maggie.

Franchețea lui Eric nu înceta s-o uimească.

– Dacă nu voi obține rapid împrumutul, concurenții mi-o vor lua înainte. Actualmente, există o nișă pe piață. Este o cerere foarte mare de antene individuale capabile să capteze emisiunile retransmise prin satelit. Dar produsele disponibile pe piață nu sunt puse la punct. Al meu va fi perfect. Dar trebuie să-l scot înainte ca un alt inventator dispunând de capital să aibă aceeași idee ca mine.

– Să admitem că banca mea acceptă să te ajute. În cât timp noua uzină va putea să producă?

– Socotind trei luni pentru construcție și două pentru instalare, voi fi gata înainte de venirea iernii.

Maggie se încruntă.

– Termenul este scurt.

– Mie îmi spui? mormăi el.

Două lovituri discrete în ușă le întrerupse dialogul. Ușa se deschise aproape în același timp și apăru capul Celestei.

– Eric, ai uitat de Brad Weston.

Și la ora unsprezece, îl vei primi pe inginerul de la transmisiuni.

Secretara dispăru la fel de rapid cum apăruse.

– La dracu, înjură Eric sărind în picioare. Vino cu mine, Maggie.

– Nici vorbă.

Mirat, Eric ridică sprâncenele.

– Brad este un expert în fibre de sticlă. Or, este un material asemănător cu cel pe care intenționez să-l folosesc pentru antena mea. Dacă nu merg să-l văd pe acest specialist acasă la el, va pleca pe râu.

Și în fața surprinderii lui Maggie, el explică:

– Soția lui împreună cu el construiesc și testează catamarane de curse. El a consimțit să mă primească. Nu pot să-l las să aștepte. Sunt prins în exterior până diseară. Vom discuta între două întâlniri.

Maggie nu se mișcă din scaunul ei.

– N-am venit aici ca să asist la discuții tehnice.

– Dar trebuie să abordăm împreună numeroase subiecte, protestă el, surprins de refuzul ei.

– Tocmai. Conversațiile noastre sunt prea serioase pentru a avea loc alergând între două întâlniri.

– Vom câștiga timp.

– Nu insista, spuse ea, cu fermitate. Trimite-mi-o pe Celeste și voi cere ce am nevoie pentru ancheta mea. M-am săturat să urc cu dumneata în cer sau să-mi forțez vocea pentru a domina zgomotul mașinilor. Voi lucra aici. El păru nemulțumit.

– Nu voi fi aici, nici măcar pentru a prânzi cu dumneata, spuse el ca și cum această precizare era partea cea mai importantă din programul ei.

– Celeste îmi va aduce sandvișuri și o cafea. Voi examina registrele de conturi. Astfel, la sfârșitul zilei, poate voi avea o mică idee despre șansele dumitale.

El cedă fără plăcere.

– Faci cum vrei! Voi da ordine să ai tot ce-ți trebuie. Atunci, pe diseară, la ora șapte?

Ea dădu afirmativ din cap.

După plecarea lui, Maggie avu impresia că lumina din birou se stinsese. Era o senzație dezagreabilă.

Când Celeste reapăru, Maggie era încă amețită de vorbăria lui Eric.

– Așa este adesea? întrebă ea.

– Întotdeauna. Programul lui este un dezastru. Cum ora nu are decât șaizeci de minute, este permanent în întârziere.... De care dosare aveți nevoie?

Sprijinindu-se de pervazul ușii, secretara continuă:

– Eric mi-a spus să te ajut și să răspund la toate întrebările. Pot chiar să-ți furnizez câteva lămuriri confidențiale. Are treizeci și cinci de ani. Studiile superioare le-a abandonat după trei ani, nerăbdător să-și pună cunoștințele în practică fără să aștepte diplomele universitare. Are talent în electronică, îi place aviația, adoră copiii și n-a fost niciodată căsătorit.

Lui Maggie îi era greu să-și ascundă nerăbdarea.

– Pasionant. Dar nu este tocmai ce doresc să știu.

– Știu, admise Celeste. Dar n-am putut să rezist tentației de a-i lăuda calitățile personale.

– Ești atât de nerăbdătoare să-l vezi căsătorit?

– Are puțin prea mult tendința de a veni să împărtășească propria mea viață familială... Nu, sunt nedreaptă. El participă din plin la cheltuielile de hrană. Dar singurătatea lui mă neliniștește. Johnson's Bridge este un orășel mic. Dacă n-ai legături cu nimeni, treci drept un original. Singurele lui distracții sunt câteva seri la "Căruța veche".

– Mi-a vorbit despre ea. Ce este?

– Un local popular care a recreat atmosfera vechii Americi a cowboylor. Mâncarea este simplă și savuroasă. Se dansează cadrilul de altădată.

Maggie zâmbi, amuzată.

– Eric vrea să mă ducă acolo, astă-seară. N-am dansat niciodată cadrilul.

– Vei învăța repede, spuse Celeste.

– Cum trebuie să mă îmbrac?

– Cu o bluză și o fustă rustică, dacă ai. Dar blugii vor fi perfecți....

Telefonul sună în biroul vecin. Celeste alergă să răspundă. Maggie rămase singură o clipă. Visătoare, se legănă în vechiul fotoliu. Dar acesta trosni, ca și cum amenința să se prăbușească.

Tânăra femeie rămase nemișcată. Discuția cu Celeste o abătea odată mai mult de la hotărârea sa. Contabilitatea uzinei era departe de mintea ei. Își amintea ochii mângâietori albaștri și se gândea la senzația celor două brațe solide în jurul taliei sale.

Cu disperare, încercă să-și recapete luciditatea. De la moartea lui Wally, ținuse bărbații la distanță. De ce să se schimbe? Când voia, știa să se poarte atât de rece încât să-și piardă toată seducția.

În misiunea care-i fusese încredințată, nu trebuia mai ales să se angajeze sentimental. Banca conta pe ea pentru a prezenta un raport imparțial. Walter Callahan și John Murchison n-ar risca două milioane de dolari fără a avea în schimb referințe solide.

Maggie își opri mintea să rătăcească. Cu o mână fermă, întocmi lista documentelor pe care trebuia să le examineze înainte de a furniza patronilor ei o primă dare de seamă.

Lucră toată dimineața cu registrele aduse de Celeste. Contabilitatea era ținută corect. Dar întreprinderea lâncezea.

Timpul trecu atât de repede, încât tresări când îl zări pe Eric în deschizătura ușii. Timp de trei ore, reușise să-l uite. De aceea, vederea ochilor lui zâmbitori și surâsul lui luminos îi produse o plăcere aproape dureroasă.

– Dispun de cincizeci de minute de libertate. Să prânzim împreună, propuse el.

– Da, cu condiția să nu mă ridici în aer, spuse ea vesel.

Își puse notele într-un sertar pe care-l închise cu o cheie. Eric se abținu de la orice observație, dar privirea lui se întunecă.

La cantină, aleseră câte un sandviș cu jambon și un pahar cu lapte. Odată asigurat prânzul, ieșiră afară, răspunzând prietenește salutului muncitorilor.

Eric o duse pe tânăra femeie în direcția parcării. Se așezară pe iarba unui taluz și se sprijiniră cu spatele de trunchiul aspru al unui arțar. Copacul îi izola de priviri curioase.

– Ai lucrat bine? întrebă Eric.

– Da.

– Care este verdictul?

– Nu fi nici grăbit, nici îngrijorat, ocoli ea răspunsul.

El pocni din degete în semn de nerăbdare.

– Nu înțelegi că sunt bolnav de neliniște? Tot viitorul meu depinde de decizia ta.

– Nu este decizia "mea", rectifică ea. Până acum, n-am remarcat nimic negativ. Mă mir doar că, fără să fi obținut finanțarea proiectului tău, te-ai îndatorat pentru a cumpăra cincizeci de hectare de teren agricol.

Privirea lui Eric deveni visătoare, ca și cum vedea uzina terminată.

– Succesul surâde îndrăzneților, nu? Terenul era de vânzare la licitație. Am profitat de ocazie.

– Ai într-adevăr nevoie de două milioane de dolari? Este o sumă enormă....

– Pe măsura proiectului meu, preciză el. Ți-am spus. În țara noastră, pentru reușită, trebuie să vezi lucrurile în mare. Am prevăzut totul, chiar și termenul de livrare a primelor antene. În acest timp, înainte chiar de a realiza cel mai mic beneficiu, va trebui să asigur salariile și cheltuielile generale.

– Te-ai angajat într-un pariu formidabil. De ce?

– Crezi că știu? Nevoia de a crea, probabil. Fac parte din categoria câștigătorilor. Am intuiția că produsul meu va cunoaște un succes fulgerător. Henry Ford trebuie să fi avut același presentiment când a lansat primul său automobil pe piață.

Râse încet.

– Și firește, aspir să devin la fel de bogat ca el.

Maggie clătină din cap cu un aer dubitativ.

– Drumul dumitale riscă să fie mai dificil decât al lui.

– Vom vedea, spuse el, nepăsător.

Mâncarea terminată, se ridicară. Se găsi deodată blocată de Eric lângă copac, fără să se poată degaja.

– Maggie, îmi placi, murmură el cu o voce scăzută, senzuală.

Îi ridică bărbia și o sărută înainte ca ea să aibă timp să reacționeze. La contactul buzelor calde peste ale ei, Maggie simți cum frumoasele ei hotărâri se fac țăndări. Se tulbură, cuprinsă de amețeală. Copleșită de o ardoare subită și incontrolabilă, răspunse cu pasiune sărutului. El îi mărturisi într-un suflu:

– M-am gândit la tine toată dimineața.

Ea se încordă puțin și protestă:

– Facem o greșeală, Eric.

– Crezi că este într-adevăr o greșeală?

– Da.

Ea își reproșa slăbiciunea. Într-o tresărire de curaj, reuși să-l respingă. Dar rămânea prizonieră brațelor care o țintuiau de copac.

– Lasă-mă, îl imploră ea. Nimic bun nu poate ieși dintr-o aventură între noi.

El o privi cu atenție.

– Trebuie să fi fost profund rănită, Maggie. Ce ți s-a întâmplat?

Ea întoarse capul, ferindu-se de capcana ochilor albaștri.

– Nu mă întreba, te rog.

– Foarte bine, spuse el dându-i drumul. Vom vorbi mai târziu despre toate astea. Voi veni să te caut la motelul tău, astă-seară la ora șapte. Ești încă de acord?

– Da, spuse ea aproape fără voia ei.

Se îndepărtă de ea cu pași mari, fără să se întoarcă. Maggie simțea că e gata să plângă.

Puțin mai târziu, regăsi cu ușurare refugiul biroului ei.

Cum să rămână imparțială când era răvășită de o pasiune furtunoasă? Voia să-l ajute pe Eric în ciuda numeroaselor argumente care pledau contra lui. Dar știa din experiență că bancherii nu se încurcau în sentimente. Ei pretind garanții serioase. Dacă Eric obținea împrumutul, va fi numai datorită valorii proiectului lui.

În timp ce scotea notițele din sertar, avea impresia penibilă că este prinsă între ciocan și nicovală. Oricum, ea va fi cea care pierde. Uzina avea de înfruntat luni dificile. Eric era dator vândut cumpărând terenul. Ea era singura care știa, bineînțeles. Dar dacă prezenta un raport favorabil trecând aceste fapte sub tăcere, risca să-i vadă pe Walter Callahan și John Murchison făcând o verificare a raportului ei. Și-ar pierde imediat poziția.

Dar, pe de altă parte, dacă concluziile ei erau prea severe, nici un împrumut nu va fi acordat. Atunci, ce s-ar întâmpla cu acest adorabil nebun de Eric?

Cu capul plin de gânduri confuze, Maggie se cufundă în lucrul ei.

Capitolul 4

Își netezea părul pentru a-l înnoda într-o coadă de cal când se bătu în ușa camerei ei.

Surprinsă, își privi ceasul. Eric niciodată punctual? Celeste se înșelase. Astă-seară, sosise înainte cu cinci minute.

– O clipă! strigă ea.

O ultimă privire în oglindă. Purta peste blugi o bluză de in cu broderii multicolore. Răscroiala gâtului în unghi ascuțit se ajusta pe umeri prin pliuri elastice. Îi plăcea mai puțin coafura, dar nu mai avea timp s-o schimbe. Ce idee să-și prindă părul roșcat în spate! Își amintea de o cină unde trebuise să înfrunte un viitor client al băncii. Pentru a-l ține la distanță, își luase aerul cel mai sever. Stratagema reușise.

Dar în seara asta, voia oare într-adevăr să adopte o atitudine distantă față de gazda ei?

Nu, hotărî ea. Nu va lăsa totuși ca lucrurile să meargă prea departe. Va rămâne prudentă. În această afacere, orice angajament personal era eliminat.

Își strânse răscroiala bluzei pentru a diminua decolteul. Un ultim fard ușor pe pleoape și se îndreptă spre ușă.

Cu blugii ajustați pe șoldurile înguste, Eric era impresionant în costum de cowboy. O cămașă ecosez, strânsă la gât cu o bandă de piele, se modela strâns pe pieptul lui. O pafta de argint, gravată cu inițialele lui, servea de cataramă la centura lui.

Maggie simți că i se clatină hotărârile de prudență.

– Splendid! exclamă ea. Nu-ți lipsește decât pălăria.

– Uniforma nu este obligatorie, replică el râzând.

Și întrebă imediat, ca și cum această problemă îl obseda:

– Cum stai cu munca ta?

– Avansează, spuse ea cu prudență.

Ea încerca în zadar să prindă în jurul gâtului un lanț împodobit cu un pandantiv. Frumoasă ocazie să-și plece capul.

– Lasă-mă pe mine, propuse Eric.

Maggie se înfioră la contactul degetelor lui abile pe ceafa ei.

După ce termină, el își alunecă insidios palmele pe umerii ei pe jumătate goi, îndepărtând astfel decolteul corsajului.

Ea se eliberă și-l reajustă ostentativ.

Cu un zâmbet ambiguu pe buze, Eric o contemplă pe tânăra femeie.

– Gata?

– Da.

Își luă șalul de cașmir alb. El i-l luă din mâini și, cu un gest învăluitor, i-l puse pe umeri.

Își dădea oare seama de brusca răbufnire de dorință pe care o stârnea în ea?

Afară, după ce închise ușa, Maggie se opri să respire profund. Aerul proaspăt mirosea delicios. Privi de jur-împrejur.

– Fără elicopter? îl tachină ea.

– Există limite pentru orice performanță.

– Este totuși o noapte magică pentru a zbura, remarcă ea.

Coline albăstrui își profilau crestele pe un cer care oferea toate nuanțele de la mov la albastru închis. La vest, o urmă de nori roșiatici sub ultimele licăriri ale soarelui.

Ea se așteptase la o mașină sport cu linii futuriste. Ori, el o conduse în fața unui cupeu vechi din anii treizeci. În crepuscul, radiatorul strălucea din toate alămurile. Aripile ieșeau în afară și roțile erau cu spițe.

Instalarea în interior cerea o suplețe de campion. Maggie avu impresia că se așază direct pe drum, atât de joase erau scaunele.

Își prinse centura, întrebându-se dacă Eric manevra volanul cu aceeași dezinvoltură precum comenzile elicopterului.

Răspunsul veni imediat. Demarajul o lipi de spătarul scaunului, aruncându-i capul spre spate. Fiecare asperitate a șoselei se repercuta până în maxilarele ei.

Dar prima spaimă trecută, se obișnui repede cu vehiculul și cu șoferul. Regăsindu-și vocea normală, comentă:

– Frumoasă mașină! Ai scos-o dintr-un muzeu?

El râse.

– Am descoperit-o în fundul unei ferme. Cu pneurile dezumflate, ruginită, acoperită de găinaț, servea de coteț pentru păsări. Mi-a trebuit trei ani s-o repun în funcțiune.

Ea mângâie cu un deget respectuos tabloul de bord din acaju lustruit.

– Rezultatul este la înălțimea eforturilor, spuse ea cu admirație.

El trecu pe sub calea rapidă spre New York și se angajă pe o șosea care șerpuia pe coastele unei coline. O vale se deschidea la dreapta lor. Lumini izolate străluceau la marginea câmpiilor deja întunecate de noapte.

Maggie se gândi la viețile liniștite ale oamenilor care locuiau acolo. În acest moment, în jurul fermelor, doar șuieratul vântului deranja liniștea.

Își ridică privirea.

O stea apărea între două creste. Prima stea a serii.

Maggie își dori în taină ca tandrețea lui Eric față de ea să nu fie dictată de nici un calcul.

– Îți miști buzele ca și cum ai murmura o rugăciune, remarcă el.

Ea tresări și aruncă o scurtă privire spre prăpastia care se deschidea în dreapta lor.

– În loc să întorci capul spre mine, privește mai degrabă drumul!

– Ce dorință ți-ai pus?

– Pentru a reuși, o dorință trebuie să rămână secretă.

Ea se cramponă de scaun, în timp ce el trata un viraj cu frâna. Un kilometru mai departe, mașina intră într-o parcare spațioasă, înconjurată de o împrejmuire care amintea de țarcurile de vite din westernuri.

"Căruța veche" era o cabană mare din lemn. O firmă cu neon îi semnala de departe existența.

– Bună seara, Susan, spuse cu familiaritate Eric gazdei care îi întâmpina. Mi-ai rezervat o masă?

– Da, domnule Neilson. Acolo, lângă fereastră.

Maggie examina interiorul cu curiozitate. Vasta sală rustică era amenajată cu gust. Vechi roți de căruță serveau drept candelabre. Hamuri vechi și o mulțime de obiecte de aramă și de cositor decorau pereții. Perdele de creton cu flori împodobeau ferestrele.

Majoritatea meselor, deja ocupate, erau dispuse în jurul unui ring de dans. O estradă aștepta muzicanții.

Maggie alese pui fript. Eric, un hamburger. Salata proaspătă și crocantă, venea desigur din grădina vecină.

O tartă cu mere încheie masa pe care o stropiră cu un vin excelent de California.

– O încântare, această cină, comentă Maggie.

– Și o sursă de calorii pentru ce va urma, adăugă Eric arătând chitariștii și violoniștii care își acordau acum instrumentele.

– Eu nu cunosc primul pas al square dance, protestă ea, când însoțitorul ei o conduse spre ring.

– Destinde-te, o sfătui el. Ai vreo cincizeci de figuri de învățat.

Ea îl privi uluită.

– Treizeci sunt mai curând ușoare, adăugă Eric pentru a o încuraja. Să începem cu prima.

– Oh, Dumnezeule! oftă Maggie.

Eric o liniști.

– Nu numai că pașii sunt simpli, dar la început, ritmul este foarte lent. Muzicanții știu că, în fiecare seară, există începători care nu trebuie descurajați.

Experiența o învățase pe Maggie că era zadarnic să-i țină piept lui Eric când hotărâse ceva. Ei luară loc în fața unui alt cuplu. Aparent, toată lumea se cunoștea.

– Hei, Neilson, lansă o voce, avansează proiectul tău de expansiune?

Așadar, toată regiunea era la curent! Maggie resimți un pic de neliniște. Ar fi preferat ca afacerea să rămână secretă până la încheierea ei.

Spre marea ei ușurare, îl auzi pe Eric răspunzând evaziv.

Primele acorduri ale unei bucăți antrenante puseră capăt schimbului de cuvinte.

Eric avea dreptate. Pașii, foarte simpli, evocau pe cei din cadrilul de altădată. Figurile, spate în spate sau față în față, alternau cu piruete mai moderne. Maggie îi imita pe vecinii ei.

Acorda toată încrederea lui Eric când o făcea să se întoarcă pe sub brațul lui ridicat.

Ritmul se acceleră. Maggie îl urma râzând.

La prima pauză a orchestrei era frântă de oboseală, dar foarte mândră de isprava ei.

– Pentru o începătoare, te-ai descurcat bine, observă Eric ștergându-și fruntea cu o batistă mare.

Maggie înghiți conținutul paharului ei.

– Uf! Eu care mă credeam sportivă, îmi dau seama de lipsa mea de antrenament.

– Vrei să respiri puțin aer curat?

– Cu plăcere.

El făcu semn chelneriței să le păstreze masa. În trecere, luă șalul lui Maggie pe care-l păstră în mână.

Afară, înaintară încet sub cerul presărat cu stele. Câteva perechi avuseseră aceeași idee ca ei. Eric se îndepărtă și o duse pe tânăra femeie spre gardul parcării.

Unul lângă altul, se sprijiniră cu brațele de bariera de lemn. Priviră un moment valea unde câmpiile se etalau ca niște pete clare în mijlocul pădurilor. Maggie se înfioră.

Eric îi puse șalul pe umeri, apoi își strecură un braț în jurul taliei ei și o trase mai aproape de el. Ea se simți brusc fericită, destinsă, în siguranță. Această impresie o ajută să-și înăbușe mica voce deranjantă a conștiinței.

– Ți-e destul de cald? se interesă el.

– Acum, da.

Îl privi. Lumina lampadarelor îndulcea liniile feței lui. Fascinată, Maggie rămânea nemișcată, incapabilă să articuleze un cuvânt sau să facă un gest.

El își înclină încet capul spre ea. Timp de o clipă, buzele lui Eric păreau să le caute pe ale ei. Ele îi atingeau gura, fără să pună stăpânire pe ea.

Atunci, amețită de dorință, ea își înnodă brațele în jurul lui, în timp ce corpul se apropia de al lui.

Eric o sărută cu înflăcărarea pe care o punea în tot ce întreprindea. Maggie nu încercă să-l respingă. Dimpotrivă, întoarse ușor capul, pentru a-i răspunde cu aceeași ardoare.

Farurile unei mașini părăsind parcarea îi surprinseră. Se despărțiră. Cu inima bătând repede și cu picioarele moi, Maggie se întreba prin ce miracol se ținea încă în picioare.

– Ne-am pierdut capul, protestă ea.

Noaptea îi învălui din nou. Eric vru s-o reia în brațe pe tânăra femeie. Într-un ultim reflex de apărare, ea arătă cabana de unde răzbăteau acorduri antrenante.

– Orchestra cântă din nou, spuse ea cu o voce răgușită.

– Vrei să te întorci să dansezi?

– Da, minți ea.

Să se piardă în zgomotul și agitația generală i se părea în acest moment singurul mod de a-și păstra capul pe umeri.

În mod curios, picioarele care de-abia o duceau afară, își regăsiră pe pistă destulă vigoare pentru a urma ritmul îndrăcit al cadrilului.

Dansară până la ora două dimineața. La "Căruța veche, seratele se încheiau cu ritualul "Noapte bună, Irina" o melodie melancolică, intonată de toată asistența. Maggie o cunoștea. O cântară împreună, cu impresia că orele se scurseseră prea repede.

Mai târziu, când el opri mașina în fața intrării motelului, Eric o trase din nou lângă el. Învinsă de propria sa dorință, se abandonă torentului de

senzații care o exaltau. Savura buzele lui Eric, mirosul lui, forța îmbrățișării lui. Dar în sinea ei, ceva se opunea.

Reuși să se îndepărteze de el.

– Noapte bună, murmură ea mângâind cu un deget buzele iubite.

Deschise imediat portiera și părăsi mașina cu suplețe.

Dar agilitatea lui Eric o egala din plin pe a ei. Urcă alături de ea treptele terasei care duceau la camera ei.

– Fără tine, noaptea nu poate fi bună, murmură el cu o voce înăbușită.

– Va fi, spuse ferm Maggie.

Mâinile lui Eric îi ardeau talia. Dar își înăbușea cu prețul unui efort imens ardoarea care o devora.

– Lasă-mă să intru, o rugă el.

– Nu... Te rog, nu insista.

Un nod amar de frustrare îi bloca gâtul. Dar era hotărâtă să reziste.

– De ce acest refuz? întrebă el, surprins.

– Mi-a fost încredințată o misiune. Nu vreau să las ca sentimentele să intervină în muncă mea.

El se încordă. Maggie avu impresia că lui acest punct de vedere îi scăpase. Într-un anumit mod, era liniștitor. El nu încercase s-o seducă pentru ca ea să-i influențeze favorabil pe patronii ei.

– Nu poți separa munca de sentimentele tale? bombăni el.

– Nu, Eric.

Strângerea brațelor lui slăbi.

Dacă ar fi insistat, Maggie ar fi avut curajul să-i refuze ușa?

Întrebarea trecu prin mintea tinerei femei. Fu ușurată că nu trebui să răspundă.

– Atunci, pe mâine, spuse el.

O părăsi fără să adauge nimic.

Singură în camera sa, Maggie își examină fața în oglindă. Obrajii ei nu fuseseră niciodată atât de roșii, buzele atât de umflate. Își dominase dorința, dar nu era mai fericită pentru asta. Găsea chiar singurătății sale gustul amar al înfrângerii.

În patul ei, lăsând în jos cearșaful de pe umeri, se gândi deodată la Wally. De trei zile, nu se mai gândise la el. Simți un val de vinovăție. Apoi se stăpâni. Era o prostie să-i compare pe Wally și Eric. Erau la fel de deosebiți ca ziua de noapte. Al doilea simboliza franchețea, aventura împinsă până la delir. Primul fusese un personaj complicat, ascuns, narcisit.

După seara de la "Căruța veche", gusturile lui Maggie o duceau mai degrabă spre nesăbuință.

Amețită de oboseală, adormi aproape imediat.

***

Se trezi puțin după revărsatul zorilor. Câteva ore de somn îi redăduseră luciditatea. Plecă pe bicicletă spre uzină, mai decisă ca niciodată să păstreze distanța față de Eric.

Soarele matinal înroșea fațadele de cărămidă ale caselor. Multe dintre ele încă nu-și deschiseră obloanele. Maggie era fericită să respire aerul curat. Mirosuri de foc de lemne și de iarbă udă îl parfumau.

Eric sosise înaintea ei. Îi recunoscu mașina în parcarea uzinei. La gândul să-l reîntâlnească, simți un elan de bucurie umflându-i inima.

Cinci minute mai târziu, iritarea îi domina celelalte sentimente. Eric se instalase fără jenă în camera pe care i-o rezervase.

Își adaptase fotoliul care pe ea o necăjea și se legăna înainte și înapoi, frunzărind o revistă.

Maggie își puse cu putere geanta diplomat pe birou.

– Cum ai făcut?

El o privi pe deasupra revistei.

– Să fac ce?

– Cum ai reparat acest fotoliu afurisit? Era bun pentru aruncat la gunoi.

– Bună ziua, Maggie, spuse el pe un ton al cărui calm contrasta cu nervozitatea tinerei femei. În privința fotoliului, este vorba de o simplă chestiune de abilitate. Am numeroase talente. Te îndoiai?

Ochii albaștri sclipeau de malițiozitate. El se aplecă înainte, prinse încheietura lui Maggie și o forță să ocolească masa pentru a veni lângă el.

Contactul degetelor lui o cufundă în apa albastră a privirii sale și hotărârile tinerei femei se spulberară.

– Care sunt celelalte talente ale tale? întrebă ea, jumătate râzând, jumătate supărată.

Întrebarea nu trebuia pusă!

El sări în picioare, o strânse în brațe și o sărută. Sărutul lui avea aceeași savoare ca cel din noaptea trecută.

Ecoul îndepărtat al pocnirii unei uși îi despărți unul de altul.

– În această dimineață, nu rămân decât o oră sau două, anunță ea. Doar cât să termin primul meu raport. Trebuie să plec la New York.

Eric o privi fără să înțeleagă.

– Tu... ai terminat? bâigui el.

Bâlbâiala lui dezvăluia cât era de tulburat.

– I-am promis domnului Callahan o primă dare de seamă în patru zile.

– Și telefonul, la ce servește?

– Nu este atât de simplu. Trebuie de asemenea să discut cu administratorii băncii.

– Ce le vei spune?

Sprâncenele încruntate îi trădau neliniștea.

Maggie o luă pe ocolite.

– Mi s-au acordat opt zile pentru misiunea mea. Termenul este prea scurt. Le voi cere o prelungire de două sau trei săptămâni.

Se feri să adauge că avusese ideea să abandoneze studiul dosarului. La trezire, decizia sa era luată.

O să-i ceară lui Walter Callahan să trimită un alt expert în locul ei.

Tot drumul lung care despărțea motelul de uzină, adunase în cap un număr de scuze întru totul valabile.

Și când îl revăzuse pe Eric, zâmbetul lui seducător și strălucirea privirii lui, știa că va reveni la Johnson's Bridge. Era ca un fluture în fața unei flăcări. În ciuda piedicilor care o pândeau, își va îndeplini misiunea până la capăt.

Lumina strălucea din nou în ochii industriașului.

– Adevărat? Ai de gând să-ți prelungești șederea?

– Da. Vreau să am timp să examinez temeinic proiectul tău. Trebuie de asemenea să discut cu responsabilii locațiilor, să văd dacă există posibilități de schimbare dintr-un teren agricol într-o uzină industrială...

– Asta ne promite săptămâni agreabile, observă Eric, vizibil bucuros.

Ea preferă să ignore subînțelesurile comentariului lui.

– Nu voi reveni la hotel. Creditul care-mi este acordat pentru cheltuielile de deplasare îmi interzic. Care sunt posibilitățile de închiriere în regiune?

– Vei fi binevenită acasă la mine, spuse repede Eric.

– Mă îndoiesc.

– Oferta mea este sinceră. Am o casă mare și frumoasă, cu multe camere....

– Cu două paturi? îl ironiză ea.

Ea izbucni în râs.

– Maggie, mă provoci. Ori, eu eram serios. Te primesc cu plăcere.

– Nu cred că patronii Callahan și Murchison ar aproba. Oricum, trebuie să mă întorc acasă pentru weekend. Onyx mă așteaptă.

El făcu ochii mari.

– Onyx?

– Pisoiul meu, îi explică Maggie. Un pisoi negru ca piatra cu același nume.

– Îl voi primi cu bucurie.

– Îi voi spune, promise ea cu solemnitate.

– Acum că am aranjat cazarea ta...

Ea îl întrerupse.

– Nimic nu este aranjat. Voi lua o decizie la întoarcere.

Ea scoase niște hârtii din servieta diplomat și adăugă:

– Până atunci, îți voi cere două semnături.

El privi hârtiile cu neîncredere.

– Ce este? Condamnarea mea la moarte?

– O simplă formalitate, explică ea. O primă aprobare pentru a continua studiul situației tale.

Ea preciză foarte repede:

– Nu te bucura. Asta nu înseamnă nicidecum că vei obține cele două milioane de dolari.

Eric o privea cu pleoapele pe jumătate închise.

– Dacă înțeleg bine, ești plasată totuși în tabăra mea.

Dumnezeule! De ce nu admitea că nu-și face decât munca de expert?

Dorința ei pentru el nu influențase nicidecum un raport obișnuit.

– Citește, îl sfătui ea.

El studie termenii cu atenție, apoi semnă cele două exemplare. Când i le întinse lui Maggie, fața lui avea o expresie gravă.

– După text, accept să fiu sub microscop. Dar dinspre partea ei, banca nu-mi garantează că voi obține împrumutul.

– Exact. Nu pot face nimic, Eric. Mulți candidați nu trec nici măcar de această primă etapă.

– Sunt recunoscător că m-ai ajutat s-o trec.

– Nu mi-am făcut decât meseria, Eric.

Ea se instală în fotoliu. Eric îi strânse cu afecțiune umărul. Contactul cu mâna lui întări în mod deosebit decizia lui Maggie să nu abandoneze. Era ca și cum Eric devenise elementul temeinic din universul ei.

– Presupun că pleci înainte de prânz? sugeră el.

– Da, spuse ea, evitându-i privirea. Dar voi reveni luni sau marțea viitoare.

– Atunci, vom pleca fiecare la treaba noastră. O întâlnire mă așteaptă. Pe curând, Maggie.

Sosirea Celestei îi împiedică să schimbe un ultim sărut.

Capitolul 5

Weekendul fu lung și posomorât.

Miercuri după-amiază, Maggie părăsi ușurată New Yorkul. Trei ore mai târziu, își gara mașina în parcarea uzinei. Ploua. Începând de dimineață, cerul era acoperit de nori mari cenușii.

Eric era la telefon, în biroul lui. Părul lui blond îi apăru lui Maggie ca o rază de soare. O zări pe tânăra femeie prin ușa deschisă. Fără să-și întrerupă conversația, îi făcu semn să se apropie.

Maggie intră. Puse jos un coșuleț închis și rămase în picioare, așteptând ca Eric să termine cu interlocutorul lui.

Părea nemulțumit.

– .... îmi veți livra cablurile mâine dimineață, la ora opt, ordonă el pe un ton tăios. Dacă furnizorii mei nu-și respectă angajamentele, cum vreți să-mi servesc clienții la datele convenite? Mâine dimineață la ora opt, repetă el. Și închise telefonul fără să aștepte răspunsul.

Înainte ca Maggie să deschidă gura, spuse pe un ton liniștit, dar și mai dojenitor:

– Și tu ți-ai uitat promisiunile. Trebuia să revii cel târziu ieri.

Se ridică, adăugând:

– Mi-ai lipsit Maggie.

Își strânseră mâinile. Biroul lui Eric era un ieșind în interiorul uzinei, printr-un fel de cabină cu geamuri. Trebuia să-și supravegheze atitudinea, dar ochii lor se priviră lung.

Emoționată, ea preciză că nu absentase decât cinci zile în loc de patru.

– Mi s-au părut luni, protestă Eric. Ce ai în acest coș?

Maggie se străduia să-și domine tulburarea. Apropierea de Eric făcea să-i tresară inima.

Nu trebui să răspundă la întrebare. Un mieunat jalnic scăpă din închisoarea de răchită. Când Onyx voia, strigătul lui atingea note ascuțite insuportabile.

– De ce-l închizi pe acest biet animal?

– Acest biet animal, cum spui, are gusturi de monarh independent. El se crede stăpân peste tot unde se găsește. Dacă îi redau libertatea, va fi o catastrofă. Numai Dumnezeu știe unde se va duce să se plimbe!

– Închide măcar ușile biroului, obiectă Eric.

În acest moment, Onyx își dădu propria părere. Scheunatul lui era un apel la ajutor.

– Dă-i drumul, o rugă Eric. Face tot atâta zgomot ca o sirenă. Nu putem discuta cu un acompaniament atât de strident.

Maggie protestă.

– Am venit doar să-ți semnalez întoarcerea mea. Am închiriat un apartament și am intenția să-mi petrec restul serii pentru a mă instala.

Dar Onyx protestă din nou.

– Nu-i plac prea mult călătoriile, recunoscu Maggie.

– Tocmai, lasă-l să-și dezmorțească labele.

În timp ce Eric închidea toate ieșirile, Maggie eliberă animalul. Cu ochi scânteietori și cu părul zbârlit, Onyx o privi pe Maggie cu un aer dușmănos înainte de a se îndepărta de ea cu dispreț.

– Mi-am subînchiriat apartamentul din New York îi explică ea. N-am avut altă soluție decât să-l aduc pe Onyx la Johnson's Bridge.

Cu o săritură suplă, pisoiul ateriză pe biroul lui Eric. Cu coada în aer și lăbuțele prudente, adulmecă tot ce se găsea în jurul lui.

– Cum te simți, Onyx? îl întrebă Eric pe un ton respectuos.

Imperial, cu blana mătăsoasă redevenită netedă, animalul binevoi să se așeze. Eric îi scărpină capul între urechi. Un tors de satisfacție răspunse la mângâierea lui. Onyx întoarse capul spre Maggie. Ea primi mesajul. "Așa îmi place să fiu tratat" îi spuneau ochii lui aurii.

O amintire îi reveni în gând. Onyx nu se înțelesese niciodată cu Wally. Tânăra femeie atribuia antipatia animalului pentru logodnicul ei legendarei independențe a felinelor. Atunci, de ce în fața lui Eric părea gata să se rostogolească pe spate?

Eric o privi pe Maggie.

– Cum ai găsit New Yorkul?

– Incomod, murdar și zgomotos.

– Nu m-am îndoit niciodată, se îngâmfă el.

– Orașul are și părți bune, protestă Maggie.

– Sunt sigur, fiindcă am în față cea mai frumoasă dintre produsele lui, încuviință el cu o licărire de admirație în ochi.

– Complimentul este abil, comentă Maggie în defensivă, dar...

Eric o întrerupse.

– Care a fost verdictul celor de la Callahan și Murchison?

Întrebarea, puțin prea rapidă, trezi vechea neîncredere a lui Maggie, care răspunse pe un ton distant.

– Faptul că am revenit dovedește că afacerea este pe un drum bun. Îți voi da o copie a scrisorii de deschidere a dosarului.

Eric reflectă un moment.

– Pari deosebit de prudentă, spuse el în fine. Ți-a fost greu să-ți convingi patronii?

– N-au manifestat un entuziasm debordant. Unii administratori au emis chiar rezerve.

– În legătură cu ce?

Maggie ezită. Trebuia oare să-i vorbească despre conflictul care-l opunea pe Walter Callahan de asociatul lui John Murchison? Al doilea nu se încredea decât în bilanțuri. Primul, mai intuitiv, simțea înainte dacă o afacere avea sau nu șanse de reușită. Administratorii aparțineau uneia sau celeilalte tabere. Dar toți ridicaseră aceeași obiecție.

Tânăra femeie se abținu să-i dea prea multe detalii. Ea își spuse că numai criticile dosarului îl interesau pe Eric.

– Obstacolul vine mai ales din opoziția locală față de proiectul tău. Construirea unei uzine pe terenuri stabilite drept agricole, pare problematică.

– Asta nu este decât o chestiune de timp. Voi reuși să conving comitetele, ca și consiliul municipal. Voi angaja o numeroasă mână de lucru. De aceea, ei au tot interesul să claseze terenul meu drept zonă industrială.

– Există și problema pieței potențiale a produselor tale și publicitatea pe care o vei alege ca să le faci cunoscute.

Rezuma într-o frază ore întregi de discuții. În realitate, simțise că majoritatea responsabililor ezitau să angajeze două milioane de dolari pentru fabricarea noilor antene.

Eric înlătură obiecția cu un gest nepăsător.

– Înainte de sfârșitul anului viitor, voi echipa câteva milioane de case.

– Și anul următor? Care va fi partea de piață care îți va rămâne? Admiți că nu vei mai fi singur. Niște concurenți vor fabrica același produs.

– Există loc pentru toți, se apără Eric. Lumea transmisiei prin sateliți nu este decât la începuturile ei. Va fi necesară o multitudine de antene speciale pentru a capta undele.

– Amintește-ți povestea calculatoarelor casnice, replică Maggie. Previziunile fuseseră făcute de institutele de sondaje. Fiecare cămin american ar fi avut un robot și o memorie electronică pentru programarea cheltuielilor, proiectelor și restul. Numeroși fabricanți au prins trenul din mers, investind enorme sume de bani pentru a descoperi în final că media căminelor americane avea tot atâta nevoie de robot sau de calculator casnic ca un miel de patine de gheață. Nenumărate falimente au apărut în toate ziarele.

– Nici o comparație cu produsul meu, susținu Eric. Fiecare îl va utiliza pentru singura lui plăcere. Viitorul este al celui care apropie oamenii. Eu, le voi permite să comunice între ei.

Maggie încercă să-i tempereze entuziasmul.

– Există deja pe piață antene care îndeplinesc același rol.

– Nici una nu este performantă. Cu a mea, fiecare va primi emisiunile televizate prin satelit la alegere.... Nu te-am convins?

Ea avu o ridicare de umeri indecisă.

Eric o privi cu un aer ușor ironic.

– Firește, nu pot să-i cer unei experte în gestiune de întreprinderi să fie o specialistă a undelor. Ei bine, pentru a-ți completa cunoștințele, vei veni acasă la mine, la Farmhouse, să vezi propria mea instalație. De acord pentru o vizită la domiciliu?

Ea preferă să evite căile primejdioase.

– Mai târziu, spuse ea, prudentă. Înainte de toate, trebuie să mă instalez în apartamentul pe care l-am inchiriat. Este deja ora cinci și încă nu-l cunosc.

– Ești încăpățânată.

– Știu. Dar într-un anumit caz, nu este un defect.

Întoarse capul de la dreapta la stânga, căutând pisoiul care părăsise masa de lucru. Îl descoperi, adulmecând prin toate colțurile. Se aplecă să-l ia. Dar Onyx nu era dispus să coopereze. El flutură o coadă insolentă și se fofilă între două clasoare. Maggie întinse brațul, fără să reușească să prindă animalul. Spațiul dintre mobile era prea îngust și Onyx avea talentul de a se aplatiza ca o carpetă fără să dea nici o posibilitate mâinii care voia să-l prindă.

– Pot să deplasez clasoarele? întrebă Maggie, cu o voce nerăbdătoare.

Scena părea să-l amuze teribil pe Eric.

– De ce-ți faci atâta sânge rău? zise el zâmbind.

Cu un pocnet din limbă, chemă pisoiul care-l ascultă imediat.

– În coș! repetă Maggie, agasată.

Cu un salt. Uluitor, Onyx ateriză încetișor pe umărul lui Eric.

– Cred că ideea de a fi închis într-o cușcă îi displace, remarcă Eric în timp ce pisoiul torcea lângă gâtul lui.

Maggie își stăpânea cu greutate exasperarea.

– Că-i place sau nu coșul lui, se va reîntoarce în el până voi fi găsit acel blestemat apartament.

Eric înțelese că era preferabil să n-o mai enerveze. Luă delicat animalul de unde se cocoțase și-l depuse în coșulețul de călătorie. Închise capacul și Onyx nu-și permise nici o obiecție.

– Cum naiba ai găsit unde să locuiești? întrebă Eric.

– Luasem cu mine un ziar local.

Am căutat printre micile anunțuri și am reținut ceva prin telefon. Proprietara se numește doamna Dreckles. Locuiește în împrejurimile lui Johnson's Bridge. Unde? N-am nici cea mai mică idee.

Eric își privi ceasul.

– Am terminat cu întâlnirile zilei, spuse el. Uzina se va închide fără mine. Te însoțesc, altfel riști să te învârtești mult timp înainte să găsești casa. Așteaptă-mă în mașina ta. În cinci minute vin și eu.

Maggie era la volan. Când sosi, Eric îi făcu semn să treacă pe locul pasagerului. Ea protestă.

– Dacă nu luăm cele două mașini, cum vei reveni?

– Vom cina împreună, apoi mă vei aduce până în parcarea uzinei.

Ea cedă fără plăcere.

– Vei continua să-mi planifici viața? protestă ea.

– Doar seara ta, spuse el privind peste umăr pentru a da înapoi. Care este adresa coșmeliei tale?

– Nu este o coșmelie... cel puțin sper.

Scoase o hârtie din geantă și-i dădu informația. Eric scoase un fluierat de admirație.

– Ai noroc. Este locul cel mai rezidențial din regiune.

Lăsară la stânga orășelul și râul în creștere pentru un mic drum care escalada colinele. Soarele învinsese norii. Câmpia era scăldată într-o lumină strălucitoare.

Zece minute mai târziu, ajungeau într-un cartier încântător unde casele erau cochete și grădinile bine întreținute. După ce înaintară pe strada principală, Eric opri mașina în fața unui gard din fier forjat. Dincolo de o peluză vastă, se ridica o capodoperă a artei baroce. Arhitectul multiplicase ferestrele într-un fals gotic, cu turnulețe și ornamente în formă de clopote.

– Castelul Albei ca Zăpada, spuse Eric ajutând-o pe Maggie să-și descarce mașina. Cu siguranță, este o casă bântuită de stafii. Așteaptă-te să vezi apărând brusc o vrăjitoare înfricoșătoare.

Dar proprietara n-avea nimic dintr-o cotoroanță. Doamna Dreckles era o încântătoare bătrână doamnă grăsuță, cu obraji roz și păr alb. Maggie și-o imagina fără greutate pregătind prăjituri pentru nepoți.

– Sper că locuința mea vă va conveni, spuse cu amabilitate doamna Dreckles. Casa mea nu este modernă, dar camera dumneavoastră este totuși echipată cu o mică bucătărie, o baie, instalații sanitare și o linie telefonică independentă de a mea. Veniți. Vă voi conduce.

Respira greu când introduse cheia în broască.

– Din fericire, o studentă ca dumneavoastră nu se teme să urce trei etaje.

– Am depășit de mult vârsta universității, preciză Maggie zâmbind.

– Draga mea... Păreți atât de tânără! murmură bătrâna doamnă, confuză. Acest domn nu este așadar tatăl dumneavoastră?

– Se numește Eric Neilson. Este mai tânăr decât pare, spuse Maggie, înveselită de aerul indignat al lui Eric.

Intră. Camera mare, aflată sub acoperiș, o încântă. Un pat cu coloane, o comodă veche, un dulap de haine și un mic birou cu cilindru, o mobilau. Un buchet de flori uscate trona pe noptieră. Un covor oriental uzat până la urzeală, acoperea în parte podeaua. Se mai afla un fotoliu din piele și, sub fereastra din colț, o banchetă care aștepta ca o pisică să se ghemuiască acolo.

O bucătărioară bine echipată și o sală de baie compuneau restul locuinței.

– Eu asigur lenjeria casei: cearșafuri, prosoape, șervete de bucătărie, preciză doamna Dreckles. Le schimb lunea.

Aruncă o privire spre Eric înainte de a adăuga cu un pic de neliniște:

– Contractul precizează că locatara se angajează să nu primească nici o vizită masculină.

Eric îi aruncă o privire tăioasă, atenuată de un zâmbet strălucitor.

– Dragă doamnă Dreckles, vă promit să nu trec niciodată poarta casei dumneavoastră.

Proprietara tuși ușor în timp ce rozul obrajilor se învioră.

– Vei fi binevenit în salonul meu, domnule.

Acesta fu momentul ales de Onyx să-și dea părerea.

– Mi-ați spus la telefon că acceptați animalele de companie, preciză repede Maggie, aplecându-se să deschidă capacul coșului.

– Este exact, încuviință proprietara.

– Onyx este obișnuit cu apartamentele. Nu va face nici o prostie pledă tânăra femeie.

– Va fi liber să se plimbe în toată casa, spuse doamna Dreckles. Mă înțeleg foarte bine cu pisicile. Acum, vă las să vă instalați. Domnule Neilson, veniți cu mine. Doriți o ceașcă de ceai?

– Cu plăcere.

Eric îi făcu cu ochiul lui Maggie din spatele bătrânei doamne. O urmă docil pe aceasta și închise ușa în spatele lor.

Maggile goli valizele și-și puse lucrurile la locul lor.

După ce descoperise noul lui teritoriu, Onyx savura bucuria unui pervaz însorit de fereastră. Părea că doarme. Dar prin fanta pleoapelor, ochii de topaz urmăreau o veveriță într-un arțar apropiat. Plecarea lui Maggie nu fu salutată de nici un mieunat.

La parter, tânăra femeie îi găsi pe Eric și pe doamna Dreckles discutând în fața unui pahar de porto. Evident, proprietara era fermecată de musafirul ei. Ea îi spunea familiar pe nume.

Se ridică pentru a-i însoți pe cei doi tineri până la poartă.

– Pe curând, Maggie McGuire. Ai o cheie, nu-i așa?

Maggie dădu afirmativ din cap.

– Prietenul dumitale este foarte simpatic, continuă doamna Dreckles. Nu voi vedea nici un inconvenient dacă vă conduce când reveniți seara. Dar vă previn: grilajul se blochează electric la ora zece.

– Îmi voi aminti, promise Maggie.

În mașină, nu protestă când Eric reluă volanul. Se simțea deodată foarte obosită. Aceste ultime zile fuseseră dificile și nu era deosebit de mândră de purtarea ei.

Prezentase intenționat dosarul într-o lumină favorabilă. Nu numai că trecuse sub tăcere faptul că domnul Neilson se îndatorase din plin cumpărând terenul, dar pentru a-i dezarma pe unii administratori prea exigenți, i se adresase numai lui Walter Callahan.

După moartea tragică a fiului său, Walter Callahan se atașase de cea care fusese cât pe ce să-i devină noră. Vrusese s-o ajute pe tânăra femeie. De aceea, îi găsise în cadrul băncii un post invidiat de expert în gestiune. De doi ani, Maggie își făcea treaba cu conștiinciozitate, fără să profite vreodată de afecțiunea lui Walter pentru a cere un privilegiu oarecare. Ori, vinerea trecută îi ceruse lui Callahan să pledeze cauza lui Eric în fața administratorilor și chiar a asociatului său Murchison.

Acum, era conștientă că un singur pas greșit risca să-l pună pe Walter Callahan într-o situație delicată. În același timp, își va pierde și ea postul.

Se simțea vinovată față de memoria lui Wally. Se folosise oare de amintirea lui ca să ajute un alt bărbat? Era neloial. De la întoarcerea de la New York, ideea trădării sale o obseda într-un mod dezagreabil.

– Ți-e bine? se informă Eric.

Oprise mașina în fața unui motel de pe marginea drumului.

Maggie se scutură.

– Sunt doar obosită.

Dar amintirea lui Wally zăbovea în mintea ei ca un nor întunecat după furtună.

În interior, restaurantul era simplu și primitor. Aleseră o masă izolată de bar prin plante verzi. Eric îi întinse meniul.

– Fă-ți alegerea.

Puse meniul în fața ei fără să citească nimic.

– Voi lua același lucru ca tine.

– Biftec la grătar și salată verde?

Ea aprobă cu un semn din cap.

Eric comandă și un urcior de bere.

Un alt cuplu se instală la masa vecină. Mai departe, elevii unei școli militare sărbătoreau zgomotos o promoție.

Eric luă mâna lui Maggie pe deasupra mesei.

– Te găsesc foarte melancolică.

Ea încercă în zadar să se elibereze. Eric o strânse mai tare și adăugă:

– Mi s-a părut atât de lungă absența ta.

Maggie încercă să se refugieze în spatele funcțiilor ei oficiale. Era o apărare ca oricare alta și mai ales singurul mijloc de a lupta cu furtuna de emoții care o copleșea.

– Uiți motivul prezenței mele la Johnson's Bridge. Înainte de a obține câștig de cauză, vom avea de parcurs un drum lung.

– Noi? remarcă el în timp ce degetul mare îi mângâie dosul mâinii. Îți mulțumesc că te asociezi atât de total proiectului meu.

– De la început, încerc să te ajut, mărturisi ea.

Strângerea lui Eric era atât de caldă, atât de liniștitoare! De ce Maggie nu se destindea?

El îi lăsă mâna când chelnerița aduse comanda.

– Aș vrea să-ți pun o întrebare, spuse el umplând cu bere cele două halbe. Banca, expertizele, bilanțurile, nu cadrează cu personalitatea ta. Ce anume, ce te-a determinat să alegi o carieră atât de plictisitoare?

Maggie luă o înghițitură de lichid. Alcoolul sfârâia agreabil, dar lăsa o savoare amară pe limbă.

– N-am ales eu această carieră. După studiile universitare, am intrat la televiziune.

– Ca reporter?

– Într-un fel. Eram responsabilă de o rubrică financiară. Am demisionat după logodna mea cu Wally Callahan.

– De la banca având același nume?

Eric părea uluit. El întrebă, cu un evident efort:

– Tu.... Te vei căsători curând?

Maggie se sprijini de spătarul scaunului. Își fixă farfuria cu o privire absentă. Friptura și cartofii aurii n-o mai tentau. Apetitul îi dispăruse. Amintirile se întorceau. Îi făceau rău.

– Wally a murit într-un accident de avion cu patru zile înainte de căsătoria noastră, spuse ea pe un ton surd.

– Oh! Dumnezeule! murmură Eric. De ce nu mi-ai vorbit mai devreme despre această dramă?

Ea fu scuturată de o tresărire dureroasă. Era conștientă că perechea de la masa alăturată îi privea cu mirare. Dar era peste puterile ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji fără să le poată opri.

Eric îi luase mâinile și i le strângea în palmele lui mari și puternice.

– Când a avut loc drama?

– Acum doi ani.

Eric rămase tăcut un timp. Apoi spuse, pe un ton amical:

– Vorbește, Maggie. Ai păstrat prea mult timp această suferință pentru tine. Cum s-a produs accidentul?

– Wally se întorcea din Canada, unde plecase pentru un client. Era avocat, dar și un pilot excelent. În ziua aceea, era vreme rea. Avionul lui s-a izbit de versantul unui munte și a murit.

– Ai zburat cu el înainte?

– Da, fără să reușesc să-mi înving teama.

Maggie lupta cu durerea ei. Doamne! Avea oroare să se dea în spectacol. Și aceste lacrimi care nu se opreau să curgă! În același timp, simțea căldura lui Eric pe mâna ei: o consolare care o ajuta să-și depășească amărăciunea.

– Să nu crezi că.... sunt o plângăreață, adăugă Maggie într-un efort disperat de a redeveni stăpână pe sine. Nu știu ce m-a găsit, seara asta.

Eric îi eliberă o mână ca să-i întindă o batistă. Ea îi mulțumi și-și șterse ochii.

– Mănâncă-ți friptura înainte să se răcească, o sfătui el.

Ea se forță să-l asculte. Spre marea ei surpriză, hrana îi liniști nervii. Încetul cu încetul, se potoli. Reuși să explice cu o voce mai calmă:

– După moartea lui Wally, tatăl lui m-a angajat la bancă. Din prietenie pentru mine? Pentru a păstra o legătură afectivă cu unicul său fiu? Nu știu. Demisionasem de la prima mea slujbă. Am acceptat. Munca pe care mi-a încredințat-o semăna cu cea pe care o efectuam la televiziune. Trebuie să primesc elementele de informare, să le analizez, apoi să rezum esențialul într-un raport precis...

Eric o întrerupse. Un amănunt îl obseda.

– Înțeleg mai bine groaza ta de a zbura. Mă vei ierta vreodată că te-am forțat să faci ceva ce detești? Îmi pare rău.

– Să uităm asta, spuse ea.

Reuși să schițeze un zâmbet slab și adăugă:

– A doua oară când m-ai dus cu elicopterul, am reușit aproape să-mi domin teama.

Ochii albaștri își regăsiră lumina.

– Îți dau cuvântul meu că nu te voi mai forța să utilizezi acest mijloc de transport. Voi aștepta să mi-o ceri.

Ea îi adresă un zâmbet adevărat. Se simțea epuizată, dar destinsă. O ușoară durere în piept și înțepături în gât îi aminteau de criza ei de lacrimi.

Masa terminată, Eric comandă cafea. Apoi remarcă:

– Presupun că ești nerăbdătoare să te întorci acasă. De aceea, fără dans astă-seară.

– Fără dans deloc, insistă Maggie pe un ton ferm. De acum înainte, vom stabili relațiile noastre pe un plan strict profesional.

El nu răspunse imediat. După ce-și bău cafeaua, o anunță:

– Ceea ce pretinzi este peste puterile mele. Cum nu fac niciodată promisiuni pe care nu pot să le țin, nu-ți garantez că voi pune întotdeauna între noi o distanță convenabilă.

– Voi avea eu grijă, spuse ea privindu-l pe deasupra ceștii.

Și încercă să-i susțină privirea fără să-și plece ochii.

Capitolul 6

Maggie fixă clama care-i ținea părul când pisoiul sări din fotoliul unde era întins comod. Coada lui bătu aerul și alergă spre ușă scoțând o serie de miorlăituri vesele.

– Vrei să ieși? îl întrebă Maggie.

Onyx se așeză cu demnitate și fixă cu ochii lui aurii clanța ușii.

Tânăra femeie sesiză atunci un zgomot de pași pe scară. Zâmbi. După o lună de când locuia în mansarda doamnei Dreckles, Eric venise de trei ori s-o invite la cină. Nu-i trebuia mai mult lui Onyx pentru a identifica vizitatorul cu siguranță. Termină de aranjat coafura în fața oglinzii. Obrajii i se înroșiră de exaltare.

Nu fusese ușor să mențină relațiile lor pe un plan profesional și strict prietenesc. Maggie nu nega puterea ei de atracție pentru Eric. Din partea lui, părea sincer îndrăgostit. În aceste condiții, să nu schimbe decât mângâieri platonice ținea de performanță. Până acum, Eric dăduse dovadă de o răbdare exemplară. Vigilența puritană a doamnei Dreckles îl ajutase mult.

Cu o perseverență care se schimba în încăpățânare, Maggie refuzase mereu invitațiile lui Eric să-i viziteze casa. El insista adesea, cu un argument pe care-l credea de neevitat: cum va redacta un raport exact patronilor ei dacă nu cunoștea în amănunt produsul pe care el se pregătea să-l fabrice?

Maggie găsea pretextul perfid. Își făcuse propria opinie despre faimoasa lui antenă. Obiectul era o mică minune a tehnicii. Dacă Eric reușea să găsească fondurile pentru construirea noii sale uzine, va deveni cu siguranță un mare industriaș. Din nefericire, nu se ridică un imperiu numai cu inteligență. Legile pieții sunt necruțătoare. În plus, vor apărea obstacolele, adesea insurmontabile. De o lună, Maggie se străduia să le aplaneze.

Se forța să fie imparțială în judecata ei. Nimeni din bancă nu trebuia să bănuiască sentimentele pe care le încerca pentru Eric Neilson. Or, ea n-avea încredere în Carmichael, unul dintre consilierii juridici ai lui John Murchison, asociatul lui Walter Callahan. Îl știa pe Carmichael jignit de a se încredința unei femei un dosar de care lui i-ar fi plăcut să se ocupe. Bărbatul dispunea de o rețea de informatori. Până în prezent, purtarea lui Maggie nu dădea loc nici unei critici. Trebuia să continue în același mod.

Onyx întoarse capul spre stăpâna sa chiar înainte ca Eric să bată în ușă.

– De acord, tu comanzi, spuse ea motanului... Intră! strigă ea, strângând răscroiala bluzei.

Acceptase să meargă să-și petreacă seara la "Căruța veche". De aceea, era îmbrăcată în blugi și bluza cu motive rustice.

Eric intră în cameră. Primul lui gest fu să ridice pisoiul în brațe și să-l mângâie.

– Din fericire, nu sunt o fire geloasă, remarcă Maggie. Vii pentru Onyx, sau pentru mine?

Eric se adresă motanului ca unui mediator.

– Scuză-mă, prietene. Ea nu înțelege nimic despre priorități.

Pisoiul torcea, plin de îngâmfare. Maggie protestă.

– Greșești că-l mângâi. Are deja prea multă tendință să se creadă drept rege.

Eric puse animalul pe bancheta de lângă fereastră.

– Îmi pare rău, maiestate, se scuză el.

Se întoarse, cu ochi strălucitori, spre tânăra femeie.

– Și acum, tu. Bună seara, Maggie. Cum ți-ai petrecut ziua? Lucrăm în aceeași întreprindere și am impresia că nu ne-am întâlnit de-o veșnicie.

– În această dimineață, mi-ai vorbit între două întâlniri.

– Exact timpul cât să te invit la cină. Și slavă Domnului, de data asta ai acceptat.

Mâna lui se strecură sub părul ei des și o trase pe tânăra femeie spre el. Maggie își simți inima copleșită de pasiune. Ardea de dorință să se cuibărească la umărul lui primitor. De ce să lupte mereu împotriva dorinței care o consuma?

Când îi atinse ușor buzele, hotărârile lui Maggie zburară. Eric știa atât de bine să sărute! Gura sa, tandră și dulce, degaja un parfum de mentă proaspătă. Maggie îi înapoie sărutul cu ardoare.

Când se separară, se sprijini pe brațul lui Eric pentru a-și păstra echilibrul. Lumea se învârtea în jurul ei.

– Foarte reușit! comentă ea pe un ton ușor care voia să inducă în eroare. În seara asta, pari destul de macho.

El îi dădu drumul, încruntând sprâncenele.

– Macho nu este cuvântul potrivit. Gata de plecare?

– Doar să-mi iau o vestă.

Se îndreptă spre dulapul de haine.

Afară, mugurii izbucneau sub adierea primăverii. Dar spre sfârșitul după-amiezii, o aversă făcuse aerul rece și umed.

– Din fericire, n-am ascultat-o pe cumnata ta, remarcă Maggie.

– În ce privință?

– Celeste pretinde că întârzii mereu. Ori, de fiecare dată când vii să mă cauți, sosești cu câteva minute înainte.

– Este dovada nerăbdării mele să te regăsesc.

Tandrețea ochilor lui albaștri îi confirma cuvintele. Un val de emoție strângea gâtul lui Maggie.

Când traversară holul de la parter, ușa salonului era deschisă. Doamna Dreckles privea un film la televizor. Ea se întoarse și le zâmbi cu afecțiune.

– Petrecere frumoasă, copiii mei. Unde cinați?

– La "Căruța veche" o anunță Eric cu sinceritatea lui obișnuită.

Maggie nu era sigură că locul era pe gustul bătrânei doamne. Cu toate astea, nimic pe fața de păpușă a doamnei Dreckles nu-i trăda surpriza. Din contră, părea încântată.

– Nu este un loc unde se dansează cadrilul ca pe timpuri? Ei bine, distrați-vă. Este vârsta voastră. Voi da ordin să se lase grilajul deschis până la întoarcerea voastră.

– Voi reveni la timp, promise Maggie.

Doamna Dreckles aprobă cu o înclinare din cap.

***

Își terminau cina în larma veselă când Maggie văzu apărând silueta unui uriaș bărbos în spatele scaunului lui Eric.

– Hello! Prietene. Unde au ajuns proiectele tale? Contezi în fine să înfunzi comisia siturilor?

Întrebarea fu însoțită de o palmă zdravănă în spatele lui Eric. El se întoarse.

– Carl! Ce surpriză! Te credeam la New York. Ce faci aici?

– Îmi întăresc forțele în aerul de țară. În același timp, încerc s-o descopăr pe viitoarea doamnă Chandler.

– Cu o barbă atât de zbârlită, riști să cauți mult timp, glumi Eric. Așază-te la masa noastră.

– Nu vreau să vă deranjez, obiectă Carl cu un ușor semn din cap în direcția tinerei femei.

Maggie îl invită să ia loc la o halbă de bere cu ei. Eric făcu prezentările.

– Maggie, iată-l pe fosta teroare a echipei noastre regionale de fotbal... Maggie McGuire... Într-un fel, faceți aceeași meserie. Carl este reporter la o agenție de presă.

Maggie își retrase prudent mâna din strânsoarea uriașului și se ținu în gardă. Citea deja titlurile în ziare: "Un industriaș într-un local de noapte cu o reprezentantă a lumii financiare din Wall Street". Exact genul de articol pe care spera să nu-l citească niciodată.

– A trecut mult timp de când mi-am abandonat meseria, îi aminti ea.

Carl își bea berea.

– Pentru ce ziar ați lucrat? întrebă el ștergând spuma care-i albea mustața.

– Pentru un canal de televiziune, anunță Eric foarte mândru.

Maggie îi dădu o lovitură de picior de avertisment pe sub masă.

El păru surprins. Ea spuse foarte repede:

– Este o poveste veche. Vorbiți-mi mai degrabă despre fotbal. Mai aveți timp să vă antrenați?

– În timpul weekendului, se întâmplă uneori să bat mingea, spuse Carl.

Și lui Eric:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum stai cu proiectele?

– Pe calea bună. Maggie mă ajută la.... Ah!

O a doua lovitură de picior venea să-i amintească din nou de mai multă discreție. El o fixă pe tânăra femeie cu o privire buimăcită.

Ea reluă:

– Îl ajut pe Eric în demersurile lui pe lângă organele locale.

– Ai rezolvat problema deșeurilor? îl întrebă Carl.

– Voi avea curând răspunsul, spuse prudent Eric.

– Când?

Maggie era gata pentru a treia lovitură de picior. Eric ocoli răspunsul.

– Este puțin prea devreme s-o spun. Trebuie mai întâi să dezarmez opoziția locală.

– Apropo de opoziție, reluă Maggie, erați în aceeași echipă?

– Desigur, mică doamnă, spuse Carl. În timpul tinereții noastre, creasem Liga celor Trei Văi. Toți băieții de vârsta noastră jucau pe rând.

– El era vedeta, preciză Eric aruncând o palmă afectuoasă prietenului lui.

– Nu fi atât de modest. Tu te apărai destul de bine.

Privirea lui trecea de la fața lui Maggie la cea a lui Eric. Evident, se întreba ce legătură îl unea pe prietenul lui de această tânără necunoscută în regiune.

Spre marea ușurare a lui Maggie, orchestra atacă primele măsuri ale cadrilului.

– Scuzați-mă, spuse Carl. Voi încerca să-mi găsesc o parteneră.

După plecarea lui, Eric, nemulțumit, o interpelă pe Maggie:

– Ce te-a apucat? Aproape mi-ai rupt tibia.

– Îmi pare rău, se scuză tânăra femeie. Simțeam că ești gata să povestești mult prea multe lucruri despre mine.

– Și ce-i cu asta?

– Cu cât știu mai puțini, cu atât va fi mai bine. Nimeni nu trebuie să facă legătura între prezența mea aici și împrumutul pe care l-ai cerut de la banca mea. Pe cine ai prevenit deja?

– Numai Celeste este la curent. La uzină, conform consemnelor pe care mi le-ai dat, personalul te ia drept un controlor de la fisc. Asta îți doreai, nu?

– Da.

– Mărturisesc că nu înțeleg foarte bine numeroasele precauții de care te înconjuri.

Maggie preferă să-i ascundă o parte din adevăr. Eric n-avea nevoie să știe că se temea mai presus de orice ca ecoul complicității lor amoroase să nu ajungă la urechile lui Murchison.

– Nu-i nevoie să stârnești invidie în jurul tău.

– Cu privire la împrumut? Dar toată regiunea știe că sunt în căutare de fonduri.

– Ai menționat instituțiile de credit cărora te-ai adresat?

– Nu, dar numai fiindcă nimeni nu mi-a pus vreodată întrebarea.

– Uf! oftă ea. Asta te va scuti de bârfe dacă nu obții finanțarea sperată.

– Te temi de un eșec? întrebă el cu neliniște.

Ea se ridică.

– Hai să dansăm, propuse ea eludând cu abilitate un răspuns de care nu era sigură.

El o însoți fără plăcere.

– Este un noroc că mă mai pot ține pe picioare!

Aveai într-adevăr nevoie să mă lovești atât de tare?

Maggie îi adresă cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Îmi pare rău. Ți-am făcut atâta rău?

– Nu, dar mi-ar plăcea să-mi răspunzi la întrebări. Lucrezi la dosarul meu de peste o lună. Care sunt acum șansele mele pe lângă patronii tăi?

– Ele depind înainte de toate de decizia administrativă de a clasa sau nu terenul tău în zona industrială. Nu poți construi o uzină importantă decât în condiția de a obține un permis special.

– O audiență va avea loc peste zece zile. Sunt sigur că o să-i conving pe delegați.

– Mi-ar plăcea să împărtășesc optimismul tău. Ecologiștții au rămas ciudat de tăcuți de câtva timp.

– Numeroși șomeri militează în rândurile lor. Ei știu că uzina mea va aduce locuri de muncă. De ce s-ar opune proiectului meu?

O luă de talie pentru a traversa toată sala. Înainte de a intra pe pistă, el adăugă la urechea ei:

– Cu ajutorul tău, voi reuși.

Maggie își înăbuși neliniștea. În seara asta, nu-l însoțea ca să discute șansele lui de reușită. De o lună, se familiariza cu revistele tehnice în scopul de a înțelege mai bine caracteristicile viitorului produs. Completase o mulțime de formulare administrative pe care Eric le neglijase. Acum era în regulă cu ministerele interesate. Dar știa că chiar dacă obținea undă verde, nu însemna că banca se va lăsa înduplecată. Câte cereri văzuse respinse, în ciuda avizului favorabil al experților! Firea umană fiind cum este, în momentul deciziei finale era de-ajuns proasta dispoziție a unuia sau a altuia din conducători pentru ca un refuz să taie șansele candidatului nefericit.

"Eu l-am pus suficient în gardă" se gândi Maggie.

Dar o ascultase oare? Eric îi acorda mai multe puteri decât avea!

Întâlniră pe pistă cuplul cel mai apropiat și se lansară în figuri îndrăcite.

Să danseze cu Eric era o plăcere fără constrângere. El știa să-și conducă partenera și avea simțul ritmului. Ea se abandonă beției dansului cu atât mai multă bucurie cu cât era vorba de o distracție de scurtă durată. Dorea să se întoarcă acasă devreme, fără să aștepte tradiționalul "Noapte bună, Irène!" care încheia seara. Își amintea de prima lor ieșire la "Căruța veche" și de săruturile sub stele în timpul pauzei orchestrei. O experiență pe care n-ar mai fi capabilă s-o înfrunte fără să se abandoneze complet dorinței care-i înflăcăra pe amândoi.

Dansară timp de o oră, apoi reveniră să-și potolească setea la masa lor.

– Un sifon, ceru Maggie chelneriței.

– Același lucru și pentru mine, spuse Eric.

– Devii cumpătat? îl luă peste picior Susan, adresând o privire amuzată clientului ei.

Familiaritatea lui Eric față de chelneri o mira pe Maggie fără s-o șocheze. Înțelesese că se simțea în largul lui peste tot. Simplu, direct, n-avea decât prieteni. Se întreba adesea despre adevărata sa personalitate, temându-se că nu cunoaște decât o fațetă a caracterului lui. În trei rânduri, acceptase să cineze acasă la Celeste. Îl observase pe Eric alături de nepoții lui, cu fratele său. Familia părea unită. Dar poate că tânăra femeie nu văzuse decât fațada plăcută a grupului?

Brusc, vru să știe mai mult. Erau singuri la masa lor, izolată de refrenele orchestrei și de gălăgia sălii de mese. Era momentul visat pentru a-l chestiona.

– De unde deții genul acesta de fler care-ți permite, înaintea altor concurenți, să inventezi un produs deosebit de performant? întrebă ea.

La început surprins, Eric răspunse cu franchețea lui obișnuită.

– Din armată. Serveam la transmisiuni. Acolo, am cunoscut tipi formidabili care lucraseră la construirea sateliților trimiși în spațiu. Ei m-au învățat ce nu știam. După aceea, am fost bombardat cu comenzi pentru elicoptere. M-am interesat atunci de foarte aproape de sistemele de radare. Am descoperit anumite slăbiciuni și am înțeles că viitorul va aparține inginerului sau tipului inteligent care va fabrica un aliaj ideal pentru toate aparatele de detecție sau recepție. Aceste materiale ar trebui să poată rezista la gerul polar ca și căldurile cele mai toride.

– Și ai găsit formula?

– Da, spuse el, cu ochi strălucitori. Am depus brevetul invenției mele. Îl voi exploata în noua mea uzină. Temperatura exterioară nu va avea nici o influență asupra antenei mele. Utilizatorii care se vor echipa cu ea își vor asigura recepții de imagine și de sunet absolut perfecte. Ai putea adăuga acest amănunt în raportul tău. Este un secret pe care încă nu l-am încredințat nimănui.

Maggie îi mulțumi cu căldură. Entuziasmul lui Eric era contagios. În acest moment, credea în reușita lui. Cu condiția, Dumnezeule, să obțină acest împrumut!

Îi abandonase mâinile pe care le strângea în ale lui. Fericită, Maggie se lăsă amețită de căldura degetelor lui.

Dar când vru s-o ducă din nou pe pistă, se smulse din euforia ei și-i aminti lui Eric promisiunea făcută doamnei Dreckles.

Decepționat, el acceptă s-o conducă acasă.

***

Eric opri mașina la marginea trotuarului.

Ceața ușoară dădea casei cu multe turnuri un aspect fantomatic.

În timp ce, îmbrățișați tandru, mergeau încet spre poartă, Maggie se simțea tristă, ca de fiecare dată când trebuia să se despartă de Eric.

Nici unul nici altul nu vorbeau. Ea ghicea că gândurile lor se întâlneau. În acest moment, amândoi regretau datoria de a se supune legilor pe care le impunea principiile lui Maggie și rigoarea doamnei Dreckles.

– Să ne așezăm afară, propuse tânăra femeie. Există o bancă sub verandă.

– Atenție! râse el. Proprietara ta va avea o plăcere diabolică să aprindă aplicele exterioare, numai pentru a ne surprinde sărutându-ne.

– Atâta pagubă, spuse ea cuibărindu-se în brațele lui.

– Să fim totuși prudenți. Nu vreau s-o șochez pe doamna Dreckles. Este a treia femeie din viața mea.

– Nu-i mărturisi niciodată că vine doar pe a treia poziție. Îți vei pierde privilegiile de vizită. Pot oare să cunosc numele numerelor unu și doi?

– Mai întâi Onyx.

Maggie pufni.

– Ai nimerit prost. Este de sex masculin. Și numărul doi?

– Tu, bineînțeles, draga mea.

Tonul avea o căldură care o tulbură. Ceea ce simțea în acest moment depășea elanul obișnuit al dorinței. Resimțea ceva profund care venea din inimă.

Doamne, dar era îndrăgostită! Descoperea dimensiunea slăbiciunii ei. Da, împotriva oricărei logici, îl iubea pe Eric și-l chema din tot sufletul.

El își sporise îmbrățișarea în timp ce fața lui se apropia de aceea a tinerei femei. Gura lui îi tachină ușor buzele întredeschise. Maggie nu opuse nici o rezistență. Nu protestă nici când își strecură o mână abilă în

decolteul bluzei. Degete aspre găsiră și mângâiară un sân al cărui sfârc se întări imediat la contactul lor.

– Maggie, te iubesc, spuse Eric cu o voce răgușită.

Focul care o ardea pe Maggie de peste o lună îl simți pulsând în arterele ei. I s-ar fi abandonat acolo, sub verandă, dacă o mașină n-ar fi trecut pe stradă. Șuieratul pneurilor pe asfalt, licărirea farurilor, o smulseră din beția în care se complăcea.

Eric îi murmură la ureche:

– Să încercăm să ne furișăm până în camera ta fără știrea doamnei Dreckles.

Mâinile lui continuau să-i tachineze pieptul oferit. Dar Maggie reușise să-și domine tulburarea. Îndepărtă mâna prea îndrăzneață.

– Ții într-adevăr la scandal?

Dorința ei prost stăpânită îi răgușea vocea.

Ea continuă:

– Dacă vei urca, Onyx își va manifesta entuziasmul cu o mulțime de miorlăituri. Îl știi capabil de un tărăboi îndrăcit. Doamna Dreckles ar alerga să vadă ce se întâmplă.

– Te iubesc atât de mult, draga mea, protestă Eric. Nu mai putem continua să ne mințim unul pe altul.

Declarația lui o tulbură pe Maggie. Ea știa că mai devreme sau mai târziu, acest gen de situație o să se prezinte. Nu mai puteau înăbuși pasiunea care-i devora. Sperase nebunește că Eric se va mai stăpâni încă un timp. Certitudinea că o iubea sincer o umplea de fericire, dându-i totodată impresia că suportă o povară suplimentară.

Cum va putea să-și termine acum treaba, cu toată imparțialitatea?

Eric se înșelă de brusca ei răceală.

– Wally este mort, Maggie. Încetează să-i evoci mereu amintirea.

Ea prinse pretextul din zbor.

– Da, ai dreptate. Dar mai lasă-mi puțin timp.

– Va fi greu.

O sărută pe tâmplă, apoi pe păr.

– Te iubesc, Maggie. Te doresc ca un nebun, adăugă el.

Ea ar fi vrut să-i spună că-l iubea și ea din tot sufletul. Dar acest gen de declarație nu trecea de buze.

– Trebuie să intru, Eric.

Se depărtă de ea fără s-o lase complet. Cu mâinile pe umerii tinerei femei, o anunță:

– Te voi vedea mâine. Vei accepta să zbori din nou cu mine? Mi-ar plăcea să te duc să faci o plimbare cu elicopterul.

Nu, nu dorea să regăsească teama și grețurile obișnuite. Dar în seara asta, îl frustrase de ceea ce era în drept să aștepte de la o femeie care consimțea atât de ușor la mângâierile lui. Îi datora o compensație.

– De acord pentru o plimbare în aer.

O strânse în brațe vesel și o sărută prietenește pe amândoi obrajii.

În camera ei, Maggie își reproșă că cedase atât de ușor unei invitații care o indispunea. Simpla idee de a zbura îi răsucea stomacul. Dar nu mai știa cum stătea cu Eric. Nu-și pierduse oare complet capul? În acest moment, sângele îi bătea în urechi și regreta că-l lăsase să plece pe bărbatul pe care-l iubea.

Un duș călduț îi calmă corpul, dar nu-i liniști mintea. Temerile o hărțuiau în timp ce se strecura între cearșafurile răcoroase. Cât timp va mai rezista exigentei vâlvătăi a dorinței? Numai ca ecoul tandrei ei complicități cu un eventual client al băncii să nu ajungă niciodată la urechile lui Murchison sau ale consilierilor lui juridici!

Apoi se gândi la ziua de mâine.

Pentru prima dată după o lună, Eric îi va acorda în timpul zilei o parte din prețiosul lui timp. Până atunci, nu-l văzuse decât între două întâlniri, mereu ocupat, discutând în mijlocul complicațiilor de toate felurile.

Își amintea, ca de un moment privilegiat, picnicul lor în elicopter. Probabil că va avea intenția să recidiveze? Oh! desigur, ideea de a zbura o speria. Dar ce fericire să-l regăsească pe Eric și să ia prânzul cu el pe câmpie!

Adormi zâmbind la acest gând.

Zorile o treziră. Hotărî să se ridice pentru a ajunge devreme la uzină. Astfel, va dispune de o dimineață întreagă de lucru.

Toată casa mai dormea încă atunci când descuie ușa de la intrare.

Se opri, interzisă. În blugi, cămașă, cu bluzonul de piele aruncat neglijent pe umăr, Eric stătea în mijlocul aleii.

– Ai dormit sub verandă? se miră ea.

El râse de surpriza ei.

– M-am trezit devreme. Ieri seară, mi-ai promis să mă însoțești în elicopter. Am venit să te iau.

Ea se forță să găsească o eschivare.

– Dar... N-am luat încă micul dejun.

– Nici eu. Cunosc un motel unde servesc mic dejunuri suculente.

Îndată ce se instalară în mașină, Eric o sărută pe Maggie cu pasiune. Ea nu mai distingea foarte bine motivele care-i înfierbânta sângele: fericirea de a-l vedea pe Eric, surpriza, sau teama de a zbura?

– Unde mergem? întrebă ea după ce-și regăsise respirațuia.

– Ți-am spus: să mâncăm la un motel excelent. Apoi, vom zbura până la casa mea.

Maggie rămase tăcută, ascultându-și bătăile precipitate ale inimii. Așadar, hotărâse s-o ducă acasă la el. Până atunci, găsise o sută de motive

să refuze. Dar atinseseră un punct al relațiilor când nu mai avea posibilitatea să se sustragă.

El atribui tăcerea ei temerii și preciză:

– Este un zbor ușor, fără nici un pericol, pe care-l fac în fiecare zi. Timpul este frumos. N-ai nici un motiv să-ți fie teamă.

La motel, o forță să înghită două ouă cu șuncă, cereale și o ceașcă de cafea.

– Te vei simți mult mai bine dacă ai stomacul plin, spuse el.

În curtea uzinei, examină cu grijă aparatul, în timp ce tânăra femeie se instala pe locul pasagerului. Neliniștită, nervoasă, se aplecă să-l întrebe:

– Ce faci?

– O verificare de ultim minut. Pentru că sunt un perfecționist, îmi place să refac lucrurile în felul meu. Am reparat unele piese ale motorului.

– Oh! Dumnezeule! oftă Maggie.

Eric o privi cu atenție.

– Nu ești obligată să mă însoțești, spuse el cu blândețe. Ți-am promis că nu te voi forța niciodată să zbori.

Ea respiră adânc și închise ochii.

– Să mergem, spuse ea cu curaj.

– O.K.!

O ajută să-și pună centura de siguranță și casca, apoi se instală lângă ea. Maggie îl privi. Calmul ochilor lui limpezi o reconfortă.

Câteva clipe mai târziu, paletele se învârteau deasupra capetelor lor, zebrând curtea cu lame înguste de umbre. Hotărâtă, Maggie își desprinse mâinile de scaun și le încrucișă pe genunchi.

Aparatul se scutură de vibrațiile decolării. El dansă o clipă pe tălpicile sale, atinse ușor asfaltul, apoi se ridică în aer, încet, ca un balon eliberat de o mână de copil.

Maggie strânse din dinți pentru a-și stăpâni teama. La început își păstră ochii fixați pe tabloul de bord, apoi se obligă să privească solul care fugea sub habitaclu.

Eric întinse brațul și-i strânse mâinile crispate în palma sa caldă și reconfortantă. O mângâiere fugitivă dar care, în mod miraculos, o eliberă pe Maggie de temerile ei.

Transpirațiile reci și grețurile nu mai fură pentru ea decât amintiri urâte. O bucurie delicioasă de a trăi îi crescu inima. Avea impresia că scăpase în sfârșit de o grea și veche cochilie care o ținea prizonieră de prea mult timp.

Se întoarse spre Eric și-i zâmbi. Expresia ei de fericire era mai elocventă decât o mărturisire. El înțelese că își învinsese teama. Bucuria pe care o încercă străluci pe fața lui.

– Privește, spuse el.

Ea urmări direcția degetului său. Un stol de rațe sălbatice treceau pe sub cabină. Zburau în formație triunghiulară, cu gâtul întins. Soarele le roșea aripile desfăcute.

Maggie găsi amuzant să le domine în loc să le zărească de la sol. Mai jos, Susquehanna River strălucea. Își recâștigase albia și curgea cu prudență între șirul dublu de sălcii.

Eric îndreptă elicopterul spre una din numeroasele văi care radiau în jurul lui Johnson's Bridge. Fiecare din ele avea un curs de apă care sclipea ca un fir de argint. Drumurile șerpuiau de la o fermă la alta. Multe cirezi invadaseră acum pășunile. Pădurile încununau culmea colinelor. Pata de aur a drobițelor strălucea în poieni.

Eric coborî vertical pe o pajiște vastă, plană și pustie.

Aterizarea fu atât de blândă, încât Maggie nu-și dădu seama că atinseseră solul decât văzând paletele încetinindu-și rotația.

Iarba era verde și deasă. Narcisele galbene se plecau sub vânt.

Maggie zări Farmhouse. Flancată de un hambar, casa era scundă, cu un etaj cu geamuri în mici carouri, cu obloane verzi și un acoperiș înalt, vopsit.

– Ce părere ai? întrebă Eric.

– Magnifică!

Timp de o clipă, rămase nemișcată, puțin surprinsă, dar mai fericită decât fusese vreodată în viața ei.

Își scoase casca și-și desprinse centura.

Eric se eliberase și el. O luă pe tânăra femeie în brațe și o trase la pieptul lui.

Ea răspunse la îmbrățișarea lui cu un sărut fericit, profund și elocvent.

Capitolul 7

Un lung moment, nici unul nici altul nu vorbi.

– Eric! reuși ea în fine să articuleze, cu o voce răgușită.

Gurile lor se regăsiră imediat. Cuprinsă de un val de dorință, cu fața strălucind de fericire, Maggie alunecă spre abandon. Nimic altceva nu exista pentru ea decât aceste trăsături iubite cărora le cunoștea fiecare amănunt.

Amețiți de pasiunea lor exigentă, săriră din cabină ca să se regăsească la câtiva pași de aparat, îmbrățișându-se nebunește. Se rostogoliră împreună pe iarba încălzită de soare. Păsările cântau în copacii din vecinătate. Ochii lui Eric erau în același timp luminoși și gravi. Puneau o întrebare tăcută.

– Da, murmură ea.

În același timp, în înflăcărarea ei, avidă să se debaraseze de tot ce-i separa, încerca stângace să se dezbrace.

– Lasă-mă pe mine, șopti el.

Într-o clipă, îi deschise bluza, făcând-o să-i alunece în lungul brațelor.

Îi scoase blugii și se dezbrăcă la rândul lui.

Maggie ar fi vrut să savureze fiecare fază a dezbrăcării. Dar delirul nerăbdării o obliga să se grăbească, uitându-și reținerea obișnuită.

– Ia-mă. Acum...

– Nu, spuse el sorbind-o din ochi. Vreau să-mi întipăresc acest moment în minte pentru totdeauna.

– Îți aparțin, Eric, mărturisi ea fără măcar să aibă cunoștință de cuvintele pe care le rostea.

El se întinse deasupra ei și o acoperi cu mângâieri. Greutatea lui, contactul pielii sale, mirosul de bărbat și cel de iarbă strivită, o devastau pe Maggie. Lumini orbitoare treceau prin fața ochilor ei.

Simțea pe buze, pe pleoape, respirația fierbinte a lui Eric în timp ce-i trezea la viață corpul până în adâncul ființei ei. Crezu că explodează până la cer. Era ceva atât de violent, încât se auzi strigând.

După aceea, avu impresia că plutește pe un nor. Liniștea revenită în ea, Maggie savură din plin fericirea de a se afla în brațele lui Eric. Cu obrazul lipit de al lui, îl simțea din cap până-n picioare. Miresme de pământ umed o amețeau.

Deodată, Eric reîncepu s-o sărute peste tot, ca pentru a-i oferi esența însăși a dragostei și a dorinței lui. Când buzele lor se reîntâlniră, schimbară cele mai vibrante săruturi. Apoi, Eric o trase din nou sub corpul lui cald și puternic...

Trebuie să fi ațipit câteva clipe, deoarece o exclamație a lui Eric o făcu să tresară.

– Oh! Asta-i bună!

Maggie își reținu respirația.

– Ce ai, dragostea mea?

– Am avut un spectator.

– Cum? Vocea îi tremura din cauza șocului.

– Privește.

Eric râdea, arătând cu degetul o marmotă ridicată pe partea din spate. Animalul își ținea sus botul la câțiva metri de ei.

Maggie se ridică în capul oaselor. Într-o clipă, marmota dispăru în vizuina ei.

– M-ai speriat! îl mustră tânăra femeie.

O trânti la pământ și o sărută pe gât.

– Te ador, murmură el. Ești gata să vizitezi Farmhouse?

Ea îi dădu un bobârnac sub bărbie.

– Pentru ce altceva am venit? îl tachină ea.

Bărbatul sări în picioare și-i întinse mâinile ca s-o ajute să se ridice în picioare.

– Maggie, te iubesc, spuse el privind-o cu un aer grav.

– Și eu te iubesc, bineînțeles.

Folosise un ton ușor, aproape glumeț pentru a-și ascunde violența pasiunii. În timp ce se îmbrăcau, Maggie se minuna de forța lui Eric. Mușchii lui jucau sub pielea bronzată. Era superb.

Mână în mână, se întoarseră la elicopter. Eric închise ușile cabinei pe care le lăsaseră deschise în graba lor de a se regăsi.

Traversară apoi toată pășunea și ocoliră casa. Construită pe panta colinei, avea un etaj la nivelul pășunii și două deasupra văii. Lângă zidul de vest, Maggie zări o antenă parabolică de un alb mat, deschisă ca o imensă umbrelă pe sol.

– Te-ar deranja să intrăm prin bucătărie? întrebă Eric.

– Nicidecum.

În spate, exista o curte mărginită de micsandre, cu un grătar, o masă și scaune de grădină. Buștenii erau stivuiți sub streașină.

Pătrunseră la același nivel într-o bucătărie vastă pardosită cu cărămizi hexagonale. O masă solidă de stejar lustruit ocupa centrul încăperii. Maggie privi în jurul ei, curioasă. Dulapurile din lemn natural erau ornate cu închizători din fier forjat. La o primă privire, încăperea părea întreținută perfect. Dar Maggie reperă praful și firimiturile de pe marginea dulapului de vase. Conchise că menajul fusese făcut în grabă.

– Bucătăria servește și drept sufragerie, îi explică Eric. Vrei să vezi livingul?

O conduse în salonul alăturat. Încăperea era vastă, cu o vedere minunată spre vale. Un șemineu imens din cărămidă, cu vatra înnegrită de fum, ocupa unul din pereți. Celelalte serveau drept bibliotecă. O panoplie de arme vechi era suspendată între cele două uși-fereastră. Capitonate cu piele roșcată, scaunele erau confortabile, puțin cam sobre. Într-un colț tronau singurele concesiuni făcute vieții moderne, un aparat de televiziune și o misterioasă consolă care părea ieșită dintr-o navetă spațială.

Maggie se smulse din contemplarea ei. Fără îndoială, Eric aștepta părerea ei.

– Este foarte plăcut. Mă simt ca la mine acasă, spuse ea sincer.

– Ești acasă la tine, dragostea mea.

Angajamentul implicit din răspunsul lui o făcu pe Maggie să se simtă brusc stânjenită. Pentru a-și masca tulburarea, deschise una dintre cele două uși-fereastră, trecu pragul și reveni în curtea care surplomba valea White River. O vale sălbatică, unde pinii alternau cu suprafețe presărate cu stânci masive cenușii.

Se întoarse pentru a examina fațada din spatele casei. Pereții erau din piatră, cu grinzi deasupra ferestrelor.

– Când a fost construită Farmhouse? întrebă ea.

– Acum vreo sută cincizeci de ani. Un strămoș îndepărtat, zidar de meserie, a construit-o. Străbunicul meu, tâmplar de cealaltă parte a White River, a fabricat dulapurile din bucătărie și biblioteca. Părinții mei cultivau câmpiile din împrejurimi. Dar pământul producea puțin aici. Ei n-au vrut ca fiii lor să le continue meseria. Cary este negustor. Era deja căsătorit cu Celeste și eu aveam fabrica mea, când au hotărât să se retragă sub soarele din California. Și-au împărțit bunurile, mie lăsându-mi casa familiei. Am modernizat-o atât cât am putut. Acoperișul a fost refăcut; mobilierul renovat; curtea amenajată în terasă....

Maggie își aminti o anecdotă.

– Povestea ta mă face să mă gândesc la toporul lui George Washington. O cunoști?

– Nu.

– Președintelui îi plăcea să spargă lemne pe proprietatea sa din Virginia. O distracție ca oricare alta. Când a murit, toporul de care se folosise întotdeauna părea la fel de nou ca în urmă cu cincizeci de ani. În realitate, coada fusese înlocuită de două ori și fierul, de patru ori.

Eric izbucni în râs.

– Foarte nostim. Dar eu am păstrat esențialul la Farmhouse, pereții și structura. Grinzile pe care le vezi deasupra deschiderilor sunt de asemenea originale.

Maggie îi înconjură talia cu brațele și-l privi cu tandrețe.

– Vei încerca oare să mă remodelezi și pe mine, cum ai făcut cu casa ta și cu mototul elicopterului?

Ochii albaștri străluceau de admirație.

– Tu reprezinți perfecțiunea, dragostea mea, și te iubesc așa cum ești.

El o strânse la piept. Un fior îi străbătu. Maggie simți că același val de dorință reîncepea să le cuprindă corpurile.

Rămase cuibărită lângă el când reintrară în salon. Eric o conduse spre o scară îngustă care urca la etaje.

Sus, Maggie avu timp să zărească un birou și câteva camere înainte ca Eric să i le ascundă aplecându-se pentru a pune stăpânire pe buzele ei.

O ridică apoi în brațele lui viguroase. Câteva secunde mai târziu, simțea un pat moale sub ea. Lumina soarelui inunda camera. Avu viziunea a două scrinuri din lemn de culoare deschisă și a patru coloane la pat. Apoi, Eric o acoperi cu corpul lui. Buzele lui îi mângâiau fața aprinsă. La rândul ei, îl sărută peste tot, pe ochi, pe nas, pe frunte. Râdea de plăcere.

– Te iubesc, Eric.

– Ești frumoasă.... Ești frumoasă.... repeta el scoțându-i hainele.

Reîncepură ritualul dragostei, dar cu mai multă gravitate, ca și cum încercau să se cunoască mai bine.

Apoi, așteptarea deveni imposibilă, aproape dureroasă. Maggie se arcui spre el și nu mai fură decât un singur astru de bucurie într-un univers strălucitor. Mai târziu, moleșită de fericire, pe jumătate adormită, îl privea cu pasiune. El spuse, apropiindu-și buzele de urechea ei:

– Maggie McGuire, te ador.

Ea zâmbi.

– Nu știam că dragostea poate să fie atât de....

Căută cuvântul care să-i exprime mai bine impresiile.

– .... atât de intensă, sfârși ea. Am impresia că m-am pierdut într-o altă lume.

– O lume în care vom fi întotdeauna împreună, draga mea.

– Poate. Dar voi fi oare aceeași ca înainte de a te cunoaște?

– Sper, spuse Eric râzând încet. Nu vreau să iubesc pe altcineva.

Maggie înțelese că se exprimase rău. După moartea lui Wally, își reconstruise viața pe noi temelii. Cariera era pe primul plan. Grație unei

munci înverșunate, își regăsise în sfârșit un fel de alinare. Dragostea ei pentru Eric nu risca oare să compromită acest frumos echilibru?

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el aproape cu timiditate.

Maggie se ghemui în brațele lui. Trăise deja această scenă, cu de o sută de ori mai puțină pasiune, desigur, dar întrebarea fusese aceeași.

– Nu răspunzi? se nelinişti Eric.

– Nu încă. Detest să fiu zorită.

– Zorită? Dar Wally a murit de doi ani, Maggie. Vreau să-ți împarți viața cu mine.

– Încă nu-mi cere asta. Să profităm doar de momentele petrecute.

– Te eschivezi, bombăni el.

Îi vorbise fără mânie, dar îl simțea încordat. El adăugă, cu amărăciune:

– De obicei, este invers. Femeia este grăbită să se căsătorească și bărbatul ezită să-și piardă libertatea.

– Vechile tradiții se pierd, murmură ea, ușurată că el nu protestează mai mult.

– Locuiesc într-o regiune tradiționalistă. De aceea, îți cer încă o dată să te căsătorești cu mine. Ea scutură negativ din cap și obiectă:

– Uiți motivele care m-au adus lângă tine. Mai întâi, trebuie să fac față responsabilităților mele.

– Nimic nu te împiedică să ți le asumi, ripostă el, încăpățânat.

– Ascultă-mă și mai ales, încearcă să mă înțelegi. Atâta timp cât nu vei obține împrumutul de la banca mea, trebuie să rămânem străini unul pentru altul, cel puțin în ochii oamenilor. Nimeni nu trebuie să bănuiască ce ne unește. Multe persoane sunt amestecate în această afacere pe care trebuie s-o cercetez cu toată obiectivitatea. Ești primul interesat, bineînțeles, dar sunt și patronii mei, muncitorii tăi, fratele tău care ți-a împrumutat tot ce poseda pentru a-ți putea cumpăra terenul.

– Știu, o întrerupse Eric trăgând-o spre el. Ai dreptate. Dar aș dori ca uneori să fii mai puțin serioasă.

Maggie îl îmbrățișă cu tandrețe, fericită că discuția se oprea aici.

Rămaseră un timp îmbrățișați strâns, savurând o bucurie căreia îi apreciau fragilitatea.

Puțin mai târziu, se îmbrăcară și coborâră în bucătărie. Ora prânzului trecuse de mult și le era foame. Din fericire, frigiderul era bine garnisit. Maggie organiză un festin din antricoate de port fripte pe grătar. O salată verde însoțea friptura, ca și un compot de mere preparat în ajun de Celeste.

Când terminară cu vesela, soarele cobora spre orizont.

Eric îi ceru tinerei femei să rămână acolo noaptea. Ea fu cât pe ce să accepte. Dar rațiunea învinse pasiunea.

– Este imposibil...

Căută argumente.

– N-am prevenit-o pe doamna Dreckles. Proprietara mea s-ar neliniști. Și cine se va ocupa de Onyx?

Spre marea ei ușurare, Eric se abținu să discute.

– Îmi vei lipsi, spuse el. Vrei să vin să te caut, mâine dimineață cu mașina?

– Nu. Nu trebuie să fim văzuți prea des împreună. Dacă timpul rămâne frumos, voi lua bicicleta.

Eric aruncă o privire spre cer.

– Fiindcă trebuie să te conduc, să plecăm acum. Nu dispun de lumini de aterizare în curtea uzinei.

– Și cum vei reveni aici?

– Cu mașina... Numai dacă nu petrec noaptea la fratele meu, ceea ce mi se întâmplă adesea.

În timp ce se ridicau în lumina caldă a asfințitului, Maggie se miră în taină de euforia ei. Se simțea în fine eliberată de toate temerile care-i chinuiau stomacul de fiecare dată când lua avionul.

Elicopterul urma meandrele văii. Era destul de sus ca să nu sperie animalele care păşteau pe păşuni. Departe deasupra lor, un avion cu reacție se îndrepta spre New York, lăsând în spatele lui o urmă argintie. La vest, cerul se înroşea.

Maggie îşi puse mâna pe coapsa lui Eric, fără dorință, doar pentru bucuria de a-i simți muşchii sub pânza blugilor. El întoarse capul spre ea, îi întâlni privirea şi-i adresă un zâmbet în acelaşi timp tandru şi protector. Vocea lui răsună în urechile tinerei femei.

– Ştiam că, într-o zi, o să-ți placă să zbori.

– Este minunat, spuse ea în microfon.

Totuşi, o altă teamă, morală, o împiedica pe Maggie să-şi savureze din plin fericirea.

Dacă nu-şi obținea împrumutul, Eric ajungea la faliment. Această idee o chinuia. Ori, găsea că el manifesta față de acest subiect puțin prea mult optimism.

Cum să-l facă să admită că nimic nu era câştigat dinainte? Cererea sa de capital n-avea decât o şansă din trei să fie acceptată. El îi acorda tinerei femei mai multă putere decât avea. Poate ar trebui să-i explice că se servise de relațiile ei privilegiate cu Walter Callahan pentru ca cererea să treacă de primele obstacole?

În fond, dacă afacerea reuşea, Eric şi-ar datora reuşita amintirii lui Wally. Ea îi ascunsese acest detaliu, de teamă să nu-i ofenseze orgoliul.

Când se întorsese la New York, Maggie nu putuse face altfel. Ştia că Murchison şi clanul lui pretindeau totdeauna de la viitorii lor debitori garanții precise şi însemnate. Callahan, din contră, acționa adesea din

instinct. I se întâmpla să mizeze mai mult pe valoarea omului decât pe garant. Dar în două rânduri, se înșelase. Două eșecuri care-i slăbiseră influența în cadrul grupului bancar. Acum, nici o eroare nu i-ar fi iertată. El se știa decanul grupului. Tinerii lupi nu așteptau decât o slăbiciune din partea sa pentru a-l constrânge să demisioneze.

Ori, dacă Maggie îl iubea profund pe Eric, rămânea totuși lucidă. Cu cât se familiariza mai mult cu proiectul lui, cu atât mai puțin credea că va putea să-l realizeze. El nu va obține împrumutul. Ea ghicea argumentele pe care bancherii le opuneau cererii lui. Antenele pe care voia să le construiască Eric erau enorme, dizgrațioase. Ele nu vor interesa decât o parte a populației, în special cea rurală. În oraș, rețelele de televiziune erau trecute pe cablu; numeroase canale. Chiar un fanatic al micului ecran ar ezita să instaleze o cupă atât de incomodă pe acoperișul casei sau în curtea lui, doar pentru plăcerea de a capta emisiunile unui nou satelit.

Maggie nu menționase acest gen de apreciere în raportul ei. Dar într-o zi sau alta, trebuia s-o facă, numai dacă Murchison nu va lăsa întreaga responsabilitate a deciziei asociatului său.

Ipoteza era puțin probabilă.

În mai multe rânduri, Maggie vrusese să-i vorbească prietenului ei despre disensiunile care existau în cadrul băncii. Ar deveni atunci conștient de riscurile care-l pândeau.

Dar Eric aruncase săgeata. Îndrăgostită, Maggie refuza acum să-l demoralizeze pe bărbatul pe care-l adora. Simpla idee de a-l face să sufere o sfâșia.

De aceea, ajungea să spere imposibilul. Una din obiecțiile ridicate de eventualii creditori venea din faptul că terenul cumpărat de Eric se situa într-o zonă agricolă. Dacă acea comisie locală a terenurilor accepta să-l caseze drept zonă industrială, asta ar fi, gândea Maggie, un pas spre

reușită. Cramponată de această speranță, tânăra femeie amâna din zi în zi momentul să-i spună lui Eric adevărul.

Și acum, datorită revenirii acestor probleme în mintea ei, Maggie simțea treptat cum teama înlocuia frumoasa ei nepăsare. Simți brusc dorința să abordeze problema.

– Voiam să-ți spun.... începu ea cu teamă.

– Da, dulcea mea.

Dulcea mea! Și vocea lui era atât de tandră! Curajul o părăsi pe Maggie la fel de repede cum venise.

Spuse ceva fără importanță.

– Mă întrebam dacă vecinii tăi nu se plâng niciodată de zgomotul aparatului tău.

Elicopterul pierdea înălțime, apropiindu-se de uzină.

– Vecinii sunt departe, spuse Eric. Uzina este în afara orașului. Ai văzut casa mea: este în plină câmpie. Nu deranjez pe nimeni.

Se înnoptase când vechiul coupé se opri în fața conacului doamnei Dreckles. Felinarele erau aprinse pe stradă. În spatele ferestrelor, luminile casei păreau prietenești. Veranda luminată te invita să intri.

– Te însoțesc? propuse Eric.

Ea se cuibări lângă el.

– Nu vei merge departe, îl preveni ea. Doamna Dreckles își privește serialul la televizor. Și văzând că treci, îți va cere să-i ții companie. Dacă asta îți dorești...

El o întrerupse, ca s-o sărute cu pasiune. Când își reluară suflul, Eric murmură:

– Gândește-te la propunerea mea, iubirea mea. Știi ce doresc mai presus de orice.

Oh! da, o știa. Îi oferise în mod generos să-și împartă viața cu el.

Dar oferta ar mai sta în picioare când va afla că visul lui de reușită era distrus?

– Te iubesc atât de mult, adăugă el.

Maggie nu era sigură de propria voce. De aceea, lăsă buzelor ei grija să răspundă.

"Îi voi vorbi serios, mâine", își promise ea împingând grilajul proprietății.

Privirea ei urmări stopurile mașinii. Nu intră în casă decât atunci când dispărură la prima curbă.

Capitolul 8

Duminica următoare, hotărâră să facă o lungă plimbare cu bicicleta în împrejurimile Farmhousei. În seara din ajun, veniseră amândoi cu mașina tinerei femei.

Ea încă nu avusese curajul să împărtășească îndoielile cu Eric. Comisia terenurilor se reunea la Johnson's Bridge în trei zile. Îndemnată de un fel de superstiție, Maggie își spusese că dacă el reușea să-i convingă pe edili să schimbe clasarea terenului, din partea sa va reuși să-i convingă pe Callahan și Murchison, să-i acorde împrumutul cerut.

Coborâră fără să pedaleze în vale. Vântul călduț al primăverii arunca în spate părul lui Maggie și se strecura în mânecile scurte ale bluzei. Soarele îi încălzea picioarele goale.

Eric i-o luă înainte. În trecere, îi aruncă o privire amuzată. Ea înțelese provocarea și hotărî să răspundă.

Decisă să-l ajungă, apăsă pe pedale. Panta era lină. Virajele nu prezentau dificultăți. Nici o circulație n-o deranja. Pericolul venea din starea drumului. Cu găuri și denivelări, nu oferea nici o aderență.

Vigilența cicliștilor nu trebuia niciodată să slăbească.

Or, Maggie nu reușea să-și concentreze total atenția la ce făcea. Alaltăieri, primise ordine de la New York. Un studiu de piață al viitorului produs trebuia imperativ să fie adăugat la dosar. Maggie știa că o astfel de piesă reprezenta multă muncă și energie. Pentru a nu strica weekendul, nu îndrăznise să-i vorbească lui Eric despre noile pretenții ale patronilor ei.

O coțofană care zbura la mică înălțime, o surprinse. Ea făcu un salt într-o parte, derapă și abia se îndreptă. Alerta fu benefică, deoarece o obligă pe tânăra femeie la mai multă prudență. Îi uită pe Callahan, Murchison și toate celelalte, ca să revină în prezent.

Drumul oferea vederi splendide. El șerpuia pe versantul colinei care, odinioară, fusese în întregime cultivat. Acum, două treimi din fermieri plecaseră spre activități mai rentabile. Câteva familii de crescători de vite rezistau bine. Dacă terenurile erau necultivate, în schimb, pe pășunile de-a lungul lui White River pășteau turme de bovine. La jumătatea pantei, măceși, salcâmi și meri sălbatici creșteau printre stâncile de granit. Păduri de rășinoase acopereau culmile.

Dimineața, în timpul unei plimbări pe jos în împrejurimi, Eric o inițiase pe Maggie în bucuriile câmpiei. O învățase numele florilor și al copacilor. Acum, cunoștea diferența dintre o gaură de marmotă și o viziune de vulpe.

De comun acord, hotărâseră să facă după-amiaza o plimbare lungă cu bicicleta pe o vale paralelă. Urcaseră colina și coborâseră celălalt versant, în direcția unui râu unde mai locuiau colonii de castori. Eric își amintea că, în copilăria lui, animalele construiau baraje pe apă. Pe vremea aceea, erau atât de numeroși, încât în unele locuri divizaseră râul într-o mulțime de ecluze.

Din păcate, deși specia era protejată, castorii din cealaltă vale nu supraviețuiseră braconierilor. Eric și Maggie nu descoperiseră decât doi jderi și ratoni spălători care fugiseră la apropierea lor.

În ciuda acestei mici dezamăgiri, se întorceau încântați din plimbarea lor. La întoarcere, urcușul le provocase dureri în mușchi, dar pedalaseră vitejește pentru a regăsi crestele împădurite care dominau cu vreo cinci sute de metri White River. În acest moment, coborau ceea ce urcaseră sprinten în urmă cu patru ore.

Maggie n-avea nici o șansă să-l ajungă pe Eric la coborâre. Greutatea ei, mult mai mică decât a însoțitorului ei, n-o favoriza. Dar ea conta pe ultima parte a drumului. Timp de vreo doi kilometri, drumul mergea de-a lungul platoului care-i servea lui Eric de teren de aterizare.

În timp ce pedala, Maggie respira din plin aerul curat, simțind mirosul de liliac și de violete. Florile de nu-mă-uita împestrițau șanțurile cu florile lor albastre. Tânăra femeie își amintea de plimbările ei pe aleile asfaltate din Central Park. După ce cunoscuse adevărata natură, nu va mai putea să găsească farmecul marelui parc din New York.

Evită la timp o groapă. Eric era încă departe în fața ei. El îi mărturisise că ultima sa plimbare lungă pe două roți fusese acum cinci sau șase ani. Atunci, descoperise într-un hambar o veche bicicletă care ruginea sub un strat de praf. Lui Maggie, care avea atâta grijă de bicicleta ei, nu-i venea să creadă. Își cumpărase modelul cel mai recent și o dichisea ca și cum era vorba de o mașină de curse.

Ei bine, în ciuda echipamentului ei sofisticat, nu reușea să-l ajungă pe Eric pe vechitura lui. Ca sportiv desăvârșit, își regăsise din instinct agilitatea de altădată.

Își spori eforturile. Drumul devenise plat. Schimbă viteza. O superioritate asupra lui Eric, care nu avea pinion cu mai multe viteze.

Dacă voia să-l depășească, era acum sau niciodată.

Distanța scădea între ei... Eric aruncă o privire în urmă. O văzu că se apropie și atunci se aplecă pe ghidon, adoptând atitudinea alergătorilor.

Maggie realiză imediat pericolul. El îi mărturisise că patinele frânelor se duseseră de mult timp. În cursa lui nebună, cum se va opri? La viteza cu care pedala, risca chiar să rateze intrarea pe drumul care ducea la proprietatea sa.

– Eric! strigă ea.

Dar vântul duse strigătul ei în spate. Ridică tonul.

– Eric! Te rog, încetinește!

Prea târziu! De ce se temea, veni fulgerător. El derapă, dorind să cotească pe aleea privată a Farmhouse. Roata din față lovi o bornă. Oprirea brutală aruncă ciclistul într-un teribil zbor planat. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, Eric rămase o fracțiune de secundă în aer, apoi căzu pe pajiște după ce atinsese ușor trunchiul unui arțar.

Maggie ajunse în dreptul lui. Paralizată de spaimă, crezu că propria sa inimă se oprea. Blocă frânele, sări de pe bicicletă și alergă spre el.

El zăcea, inert, cu fața în iarbă.

– Oh! Dumnezeule! se lamentă Maggie. Fă să nu fie grav rănit.

Îngenunche lângă el, încercând să-și amintească lecțiile învățate cândva pentru un brevet de prim-ajutor.

"Nu-l mișca" își spunea în timp ce întindea mâna spre el. Îi prinse încheietura. Pulsul bătea, prea repede desigur, dar viața nu-i părăsise corpul. Gâtul, coloana vertebrală, nu păreau atinse.

– Eric, dragostea mea, răspunde-mi.

Tăcerea lui o înnebuni pe tânăra femeie. Privi în jurul ei. Unde să găsească ajutor? Era telefon în casă, dar ce ambulanță ar risca să înfrunte micul drum desfundat care ducea la acest colț pierdut?

Câmpia își pierdea brusc în ochii ei orice atracție.

Ierburile înalte ascundeau capul lui Eric. Rostindu-i cu disperare numele, Maggie încerca să îndepărteze iarba. Era oare rănit la față? Și dacă avea o fractură a craniului?

Oribile viziuni de hemoragie cerebrală îi aruncară mintea în panică.

– Eric! țipă ea.

Și deodată, o mână agilă o prinse de umăr și o dezechilibră. În același timp, râsul puternic al lui Eric deranjă o colonie de pițigoi care zburară din arțar într-un freamăt de aripi.

– Ha! Ha! Ha! Te-am păcălit! exclamă el vesel.

O trânti pe iarbă și o acoperi cu corpul lui. Furioasă, se zbătu ca un animal prins în capcană. Cum o strângea tot mai tare, se rostogoliră amândoi până când un tufiș de liliac îi opri. El vru s-o sărute. Dar teama distrusese nervii tinerei femei. Ușurarea care urmase declanșă în ea o reacție de furie. Ea se revoltă.

– Sălbatic! Idiot! N-ar fi trebuit niciodată să te amuzi cu acest joc stupid. Am crezut.... Am crezut...

El înăbuși restul protestelor ei cu un sărut atât de pasionat, încât ea încetă să lupte, amețită de ardoarea mângâierilor sale.

– Te urăsc, se apără ea când îi lăsă un moment de răgaz.

Dar aluneca în adâncul unui vârtej și nu credea în propriile ei cuvinte.

El râdea încet, cu căldură, strângând-o în brațe. Cu mâna liberă, îi eliberă părul roșcat de firele de iarbă și de frunzele care se agățaseră în el. Ochii lui străluceau de malițiozitate și de tandrețe.

– Tu, femeia puternică, te-ai prăbușit nervos, ca o fetișcană.

– În fața saltului tău periculos, cea mai tare dintre creaturi s-ar fi speriat. Numai dacă, bineînțeles, n-a fost o punere în scenă de cascador. Ai făcut-o expres?

– Oh! nu, mormăi Eric ridicându-se în capul oaselor. Am reușit doar să evit copacul. Este deja o performanță, nu?

– Ai fi putut să te omori, spuse Maggie ridicându-se. Ești sigur că n-ai nimic rupt?

Ea îl ajută să se ridice în picioare. Eric încercă să meargă.

– Au! gemu el șchiopătând.

Se sprijini de ea și adăugă, cu o privire ironică:

– Aș avea nevoie de o ședință de gură la gură pentru a-mi reveni.

Ea îi dădu o palmă prietenească în coaste.

– Ajunge cu gluma. Unde te doare?

– Cotul și glezna dreaptă sunt luxate. Data viitoare, voi alege râul. Căderea va fi mai moale.

– Privește bicicleta ta, îl sfătui cu tristețe Maggie.

Ghidonul și janta din față erau răsucite. Roata din spate devenise ovală.

– Cadrul n-are nimic, observă Eric, filozof. Oricum, nu este o mare pierdere.

– Îți voi curăța cotul și-ți voi bandaja glezna.

Ea remarcă paloarea lui și adăugă, din nou alarmată:

– Să intrăm repede. Ești în stare de șoc. Dintr-un moment în altul, riști să-ți pierzi cunoștința.

– N-am leșinat niciodată în viața mea, protestă el.

– Există un început în toate.

În curte, el făcu teatral un pas greșit, bătu aerul cu cele două brațe și se prinse în ultima clipă de masa din grădină. Dar de data asta, Maggie nu se mișcă și-l privi ironic.

– Ești un fățarnic! N-o să mă mai păcălești.

– Păcat, spuse el râzând.

Câteva minute mai târziu, era întins pe unul din cele două canapele de piele din salon. Maggie îi curăță cotul cu apă oxigenată. Niște pietricele se încrustaseră în carne. Ea le scoase cu precauție, dezinfectă rana, apoi o acoperi cu un tampon de vată pe care-l înconjură cu o bandă adezivă.

Glezna era dureroasă. O masă cu o pomadă cu arnică.

Eric ridică brațul pansat.

– Ca să se vindece mai repede, sărută-l, se milogi el.

– Să-ți sărut cotul? Nu crezi că împingi pretențiile puțin prea departe?

Îi dădu un sărut rapid pe frunte. Evitând cu dibăcie mâna care se întindea spre ea, Maggie alergă în bucătărie și reveni cu două pahare cu suc de portocale.

– Aș prefera un whisky, protestă Eric. Am nevoie de un întăritor.

– Alcoolul nu este rezonabil în acest moment, decretă Maggie pe un ton fără replică. Bea, și apoi încearcă să dormi puțin.... îmi dai voie să mă distrez cu aparatele tale? îl întrebă ea ridicând misterioasa consolă din colțul camerei.

– Cu plăcere, aprobă el, bucuros s-o vadă interesată de instalația lui.

Vru să se ridice pentru a-i arăta cum să le manevreze. Dar o amețeală trecătoare, reală de data asta, îl aruncă pe pernele divanului.

Maggie deschisese televizorul.

– Comutatorul și maneta, la dreapta consolei, îți permite să captezi satelitul "Galaxie". Este cel mai ușor de recepționat.

Ea îi urmă sfatul. Un scârțâit ușor răsună în exterior. Antena parabolică era vizibilă pe fereastră și Maggie văzu cupa mare albă pivotând ușor pe axul ei, apoi oprindu-se. Imaginea unui western apăru pe ecran.

– Curios, spuse tânăra femeie. Aș fi crezut că antena va continua să se miște pentru a urmări satelitul.

– Eric zâmbi la ignoranța ei.

– – "Galaxie" este situat la treizeci și șase de mii de kilometri altitudine, pe o orbită geostaționară, îi explică el. Satelitul se învârtește cu aceeași viteză ca pământul și rămâne obligatoriu întotdeauna la distanță egală de ecuator. Îndată ce i-ai captat emisiunile, nu mai este nevoie să manevrezi antena pentru a-l urmări. Emițătorii din spațiu retransmit imaginea și sunetul fără să fie jenați de vreun obstacol: munte, pădure sau imobile. Nu le pasă de frontiere și acoperă continente întregi.

Maggie înțelesese. Douăzeci de minute mai târziu, era capabilă să caute emisiunile altor sateliți. Trecea de la un canal la altul și de la o țară la alta. Jocul o ameți, apoi o amuză, pentru a o plictisi destul de repede. După părerea ei, interesul spectacolului nu egala calitatea extraordinară a recepției.

– Am văzut deja acest film anul trecut, comentă ea. Spectacolul dinainte, de asemenea. În fond, nu este un miracol. Antena cea mai performantă nu poate să capteze decât ceea ce i se transmite.

Eric se ridică, protestând.

– Miracolul, este să primești acasă la tine lumea întreagă, chiar în locul cel mai izolat. De acord, cablurile echipează metropolele mari. Dar în afara orașelor, oamenii așteaptă să poată capta în mod direct emisiunile prin satelit, așa cum fac eu. Tu n-ai avut decât o slabă idee despre capacitățile antenei. Știi că o mie de filme sunt retransmise în fiecare lună prin diferiți sateliți care se învârt pe orbită deasupra pământului?

Visătoare, Maggie manevră alte butoane. Prinse succesiv un meci la Paris și un concert la Tokyo. După aceea, pe ecran apărură imagini bizar de erotice ale unui film suedez.

– Cum fac oare asta? întrebă ea, cu ochii măriți de uimire. Fizic, este imposibil.

Eric izbucni în râs.

– Se servesc de un joc de oglinzi. Schimbă canalul, vrei?

Ea se întoarse repede spre el și-l privi cu atenție.

– Ai roșit.

El ridică din umeri.

– Ridicol. Dacă sângele mi s-a urcat brusc în cap, este din cauza zgârieturilor mele.

Ea râse pe înfundate și schimbă canalul. Niște jucători de fotbal disputau un meci undeva în Australia.

– Pariez pe o sută de dolari că maieurile albastre vor pierde, spuse Eric.

– Țin pariul.

Albaștrii pierdură. În fața figurii abătute a lui Maggie, Eric izbucni în râs și recunoscu:

– Era o reluare. Am văzut deja meciul săptămâna trecută.

Ea închise aparatul și se repezi spre el. Îi lovi pieptul cu o avalanșă de lovituri de pumn.

– Îmi vine să pun sare pe cotul tău rănit, bombăni ea.

– Încearcă și vei regreta imediat.

O obligă să se așeze pe canapea. Brațul lui sănătos înconjură talia tinerei femei, în timp ce cealaltă mână îi mângâia picioarele goale. Degetele lui urcară încet în lungul coapsei.

Maggie se cuibări lângă umărul lui. El purta o cămașă deschisă larg la gât. Ea își puse obrazul pe pieptul cald, impregnat de soare și de mirosul lui de bărbat.

Dorința făcu imediat să le fiarbă sângele. Maggie îl sărută pe Eric și-l privi cu adorație. Îi iubea chiar și ușoara deviere a nasului. Cu un arătător ezitant, îi mângâie locul.

– A fost spart la o altă cădere cu bicicleta?

– Cu motocicleta, preciză Eric. Pe două roți nu mi-a mers prea bine.

Ea râse și-și strecură o mână sub ceafa lui pentru a-și apropia fețele. El începu să-i scoată bluza și șortul. Femeia se înfioră de plăcere. Văpaia care strălucea în privirea lui albastră o fascina. Gura arzătoare a lui Eric se apăsă pe gâtul ei, atinse apoi curba unui sân, pentru a-i mușca ușor sfârcul.

Aceeași ardoare îi copleșea. Eric era atât de puternic, atât de viguros, încât se abandonă fără rezervă pasiunii lui....

Rămaseră înlănțuiți mult după ce pacea revenise în ei. Prin ferestra deschisă, adierea ușoară aducea parfumul suav al liliacului în floare. În copacii vecini, păsările salutau apusul soarelui.

Când aerul se răcori, se ridicară, își adunară hainele și urcară la etaj să facă un duș.

– Vom pleca numai după cină, spuse Eric.

– Atunci, să cinăm repede, îl preveni ea. I-am spus doamnei Dreckles că mă voi întoarce înainte de ora zece, astă-seară.

În timp ce ea frigea carnea pe grătar, Eric punea tacâmurile pe masa din curte. El întrebă deodată, pe un ton nonșalant:

– Apropo, sper că n-ai probleme cu patronii tăi.

Întrebarea de care se temea!

Tresări atât de tare, încât fu cât pe ce să pună carnea lângă farfurie.

– De ce acest apropo? ripostă ea. Ce te-a făcut deodată să te gândești la cererea ta de împrumut?

– Înlănțuire de idei. Adineaori, descoperind posibilitățile antenei mele, n-ai părut foarte convinsă. Pe moment, n-am acordat atenție. Acum, reflectând, mă întreb dacă n-ai unele probleme cu banca.

– Ce fel de probleme?

El avu o scurtă încruntare de sprâncene.

– Tu să-mi spui, ripostă el pe un ton nerăbdător.

Callahan și Murchison au decis sau nu să-mi împrumute fondurile?

Nu se întunecase complet. Se vedea încă destul pentru cină. Dar Eric aprinse aplicele exterioare. Maggie clipi sub lumina lor, apoi întoarse capul.

El insistă, cu un fel de iritare.

– Răspunde. Ai o cât de mică idee despre ce cred ei? M-am supus de bunăvoie tuturor formalităților pe care le cerea banca. Știi că am obținut de la administrația locală o scutire de trei ani pentru taxele funciare. Este un atu în plus. Sper că ai semnalat asta în raport.

– Da, bineînțeles...

Ea ezită, apoi hotărî să risipească orice neînțelegere dintre ei.

– Ca să fiu sinceră, o parte a consiliului de administrație nu pare convinsă, încă.

– Fir-ar să fie, bombăni Eric atacând mânios friptura lui cu un cuțit. Dar ce vor în plus?

– Mai întâi, aprobarea comitetului terenurilor.

– Este ca și în buzunar. Comisia se reunește marțea viitoare. Sunt sigur că membrii vor accepta clasarea terenului meu drept zonă industrială. Ei știu unde le este interesul. Nu numai că voi păstra actualul personal, dar în plus, voi angaja cu prioritate șomeri.

– Asta nu este totul, Eric.

Nu se atinsese de conținutul farfuriei ei. Pofta îi dispăruse în același timp cu bucuria de viață. De ce alesese oare Eric tocmai ora cinei ca să abordeze un subiect atât de grav? Ar fi preferat să discute despre asta în biroul lui.

El o privea, cu furculița ridicată, cu ochi neîncrezători. Doamne! Era oare același bărbat care, cu o oră mai devreme, o ținea atât de tandru în brațe?

O întrebă, pe un ton aproape agresiv:

– Ce mai este?

Ea prinse între degete un miez de pâine pe care-l frământă nervoasă.

– Patronii mei știu că în domeniul antenelor parabolice competiția va deveni din ce în ce mai severă. Ei cer un studiu de piață.

– Dar le-am furnizat unul.

Maggie clătină negativ din cap,

– Ei cer mai mult decât o simplă estimare. Unul din experții băncii a observat că n-ai contactat nici un institut de sondaj...

– Dar ești tu, expertul.

Maggie oftă. Știuse întotdeauna că explicația va fi dificilă. Eric o făcea aproape imposibilă, din cauza ignoranței lui despre lumea finanțelor.

– Eu lucrez în exterior. Transmit date și cifre după ce le-am verificat, rectifică ea. Ori, se întâmplă că, în cazul tău, nu-mi pot sprijini previziunile pe nimic concret. Niciodată o bancă nu va accepta să împrumute două milioane de dolari fără a avea în schimb contracte redactate după toate formele legale sau, la rigoare, un studiu solid de piață, realizat de un organism eminent de sondaj.

El păru mai întâi uluit, apoi reacționă cu violență.

– Imposibil, urlă el bătând cu pumnul în masă. Dacă aveam mijloacele să-mi ofer un asemenea institut, n-aș cere unui creditor să-mi avanseze fonduri pentru a mă instala.

De ce dracu Callahan și Murchison cer garanții atât de oneroase? Rolul lor este să-și asume riscuri, nu?

Ea nu răspunse imediat. Venise momentul să-i dezvăluie unele secrete pe care puțini le dețineau.

– Dacă îți spun ceva strict confidențial, îmi promiți să păstrezi tăcerea?

– N-am obiceiul să divulg secretele altora, ripostă el ofensat.

– Este vorba despre disensiunile cu care se înfruntă asociații pentru care lucrez. Oh! desigur, banca este temeinic așezată. Nu fondurile lipsesc. Dar în modul de a le administra, Callahan și Murchison nu sunt de acord. Primul împrumută industriașilor sau negociatorilor în schimbul unei participări în afaceri....

– Nici o problemă, i-o tăie Eric. Am acceptat condițiile lui.

– El nu este singurul. Încearcă să înțelegi. Pentru ca banii să iasă din rezerve, trebuie să fie de acord doi asociați, precum și consiliul de administrație. Ori, Murchison vede lucrurile diferit de Callahan. El nu se încrede doar în valoarea sau reputația viitorului client. El cere probe evaluate....

– De ce nu m-ai prevenit mai devreme?

– Am fost trimisă la întreprinderea ta la ordinul lui Walter Callahan. O întâmplare. Ar fi putut la fel de bine să-mi încredințeze dosarul unui industriaș din Boston sau din Cleveland. Chiar de la început, am înțeles că voi avea dificultăți să-i fac să admită cererea ta. Atunci, la ultima mea călătorie la New York, am discutat doar cu Walter Callahan. Am pledat cauza ta, știind că datorită afecțiunii lui pentru mine, Walter mă va susține pe lângă consiliul de administrație.

– Un atu în favoarea mea, remarcă Eric cu o voce neutră.

Slavă Domnului! Nu devenea bănuitor în legătură cu situația. Simplu și direct, nu încerca nici o gelozie la gândul că putuse în mod tacit să folosească amintirea logodnicului ei pentru a-l convinge pe Walter să-i lase dosarul.

– Un atu provizoriu, rectifică ea. Callahan, în vârstă, își vede puterile scăzând în cadrul direcției. Afacerea ta se tărăgănează. Unul din consilierii juridici al Casei începe să se intereseze de ea. Se numește Gerard Carmichael. Este brațul drept al lui Murchison. El se comportă ca un lup

tânăr care așteaptă un pas greșit din partea decanului asociaților pentru a-l forța pe acesta să demisioneze, cu scopul de a-i lua locul.

Eric se încruntă.

– Nu înțeleg nimic din aceste mașinații. Unde este pasul greșit? Nu este nimic negativ în dosarul meu.

– Nici nimic pozitiv. Două milioane de dolari reprezintă o sumă importantă. Înainte de a le da drumul, consiliul de administrație își va da părerea. Carmichael și Murchison vor vota împotriva proiectului tău, doar pentru a-l contraria pe Callahan. Numai dacă cifrele din raport nu sunt incontestabile, majoritatea acționarilor îi vor urma pe Murchison și pe consilierul lui. Aceștia doi sunt vulturii care știu să fructifice capitalurile băncii...

– Felicitări! o întrerupse Eric.

Se ridică atât de brusc, încât scaunul se răsturnă în spatele lui.

– Eu n-am nici un amestec, pledă ea. Din contră...

– Adevărat? Ești conștientă de asta? Mi-am pus ultima speranță în această bancă și, în timp ce mă credeam ieșit din încurcătură, mă anunți cu răceală că n-am nici o șansă să obțin fondurile de care am nevoie. De ce nu m-ai prevenit mai devreme?

El mergea nervos în lung și în lat prin curte.

– În mai multe rânduri, am încercat să te pun în gardă împotriva unui exces de optimism. Tu nu mă ascultai.

– Fir-ar să fie! înjură Eric.

Maggie simțea cum lacrimile îi înțepau pleoapele.

– Adresându-mă lui Murchison, știam că n-ai fi avut nici o șansă. Am procedat cum puteam mai bine...

El o întrerupse, cu o voce mai puțin aspră.

– Tu nu ești răspunzătoare, draga mea.

Se apropiase de ea și-și puse o mână reconfortantă pe umărul ei. Continuă pe un ton îmblânzit.

– Înțeleg scrupulele tale. Nu puteai trăda încrederea domnului Callahan. Dar la urma urmei, nimic nu este încă pierdut. Dacă obțin acordul comisiei terenurilor... Și dezvoltă din nou argumentele care, după el, îi vor convinge cu siguranță pe bancheri.

Maggie îl asculta, abătută. Nu-i zdruncinase încrederea decât o jumătate de oră. Revenise și mai insistent la himerele lui, manifestând încrederea naivă a sufletelor pure. Ascultându-l, va obține cu siguranță împrumutul.

– .... Împreună, vom face lucruri mari, încheie el. Să ne păstrăm speranța, dragostea mea. Nu vom dispera. Sunt sigur că bătrânul Callahan este de părerea mea.

Maggie se ridică și se cuibări în brațele lui. Resimțea cu adevărat atâta ușurare cum anunța? Încerca oare s-o inducă în eroare ca să nu abandoneze înainte de termen sarcina dificilă care-i fusese încredințată?

Părea sincer și atât de încrezător, încât nu îndrăzni să-i arate că se înșală.

Capitolul 9

Maggie urmărea întrunirea de la locul ei discret din mijlocul auditoriului. Spectatorii soseau în mici grupuri. Majoritatea își păstraseră hainele de lucru.

Marea sală a primăriei era folosită și pentru ședințele consiliului municipal. Un singur tablou reproducând prima declarație de Independență decora pereții lambrisați cu lemn de arțar. Drapelul Statelor Unite și cel al Statului New York ocupau două din colțurile sălii, chiar în spatele președintelui de ședință.

Acesta era așezat la extremitatea unei mese lungi a cărei tăblie de stejar purta cicatricele unui secol de dezbateri. În față, stătea Eric. Cei doisprezece membri ai comisiei se instalară de-o parte și de alta a celor doi bărbați.

Din locul unde se găsea, Maggie vedea profilul președintelui și pe cel al lui Eric. Jumătate din delegați erau cu spatele la ea. Zărea fețele celorlalți șase. Membrii comisiei fuseseră aleși din categoriile cele mai reprezentative ale populației.

Valea Susquehanna River, foarte fertilă, făcea să trăiască numeroase familii de agricultori. Existau puține întreprinderi industriale în regiune. Răspândite pe câmpie, nu erau nici destul de importante, nici destul de numeroase pentru a necesita crearea unei zone speciale. Eric își instalase mica lui uzină într-un garaj dezafectat. În schimb, crearea unui nou complex industrial nu era posibilă decât cu acordul întregii populații.

Maggie îl urmărea pe Eric cu îngrijorare. Părea destins, sigur de el și de judecata concentățenilor săi.

– Nici unul din ei nu se va opune proiectului meu, afirmase el dimineață tinerei femei. Viitoarea mea uzină nici măcar nu va fi vizibilă din oraș. De ce vrei ca oamenii din Johnson's Bridge să critice ceea ce va deveni pentru ei o sursă de mână de lucru?

Lui Maggie i-ar fi plăcut să-i împărtășească încrederea.

În jurul ei, scaunele de fier erau toate ocupate. Întoarse capul. Mulțimea invadase sala. Cei care nu găsiseră loc, stăteau în picioare, blocând ieșirea. Nici o retragere nu mai era posibilă. Va fi obligată să asiste la reuniune de la început până la sfârșit.

Scoase din geantă un carnet și un stilou pentru a lua notițe. Apoi își mută atenția către președinte. Înalt și masiv, era și mai impozant decât Eric. Rare fire albe de păr acopereau craniul lui bronzat de soarele câmpiei. Costumul lui de oraș gri închis îl jena vizibil la răscroiala mânecilor.

Cravata îl făcea să se înroșească la față. Maggie se întrebă cât timp o să reziste înainte să-și descheie gulerul cămășii.

Fumul țigărilor, vagi mirosuri de grajd îngreunau atmosfera. Gălăgia se amplifica. Președintele ceru să se facă liniște, bătând în masă cu un pix.

Era ridicol. Vocea lui firavă era la fel de inaudibilă ca bătaia pixului său. Mulțimea continua să vorbească.

Pentru a pune capăt gălăgiei, se aplecă spre vecinul lui cel mai apropiat: un bărbat de talie mijlocie, cu fața ascuțită, care purta o bluză albă.

"Un zidar sau un brutar" își spuse Maggie. Îl văzu dispărând pe o ușă laterală. Reveni câteva minute mai târziu cu un ciocan de dulgher.

Fierul răsuna dur pe masă, marcând o nouă cicatrice. Dar se făcu imediat liniște.

O tânără brunetă și durdulie, cu un zâmbet forțat, se așeză lângă președinte. Deschise registrul de procese-verbale.

Bărbatul se ridică. Carura lui era într-adevăr impresionantă.

– Prieteni! Ne-am reunit astă-seară pentru o audiență publică însărcinată să decidă asupra unei repartizări de zone. Declar ședința deschisă...

Vocea slabă, ascuțită, părea că iese dintr-un gât de copil.

"Un urs care gângurește", gândi Maggie, care n-avea totuși inima să râdă.

– ... Dacă n-aveți nimic împotrivă, continuă președintele ne vom abține să vă impunem darea de seamă a ultimei ședințe. Obiecții?

Nimeni nu se clinti.

Președintele reluă:

– Grefier! Ordinea de zi, te rog.

Mica brunetă închise registrul, apoi etală pe masă un vraf de hârtii.

Președintele își puse pe nas ochelarii enormi și citi cu atenție:

– Vom examina încă o dată cererea domnului Eric Neilson care dorește să creeze o industrie sub numele social SATCOM. El a achiziționat o parcelă de teren înscrisă sub numărul 423 în cadastrul orașului Johnson's Bridge, în districtul Delaware. Numita parcelă, măsurând cincizeci de hectare, este situată actualmente în zona agricolă...

Maggie renunță să ia notițe. Bărbatul își debita discursul cu o voce monotonă. Ea cunoștea faptele. La ce bun să le scrie din nou pe hârtie?

Publicul asculta cu o ureche distrată. Mulți oameni își continuau cu voce scăzută conversația. Maggie avea impresia că veniseră acolo ca spectatori. Câți dintre ei își dădeau seama de importanța acestei ședințe pentru Eric?

Maggie îi ceruse Celestei s-o însoțească. Cumnata lui Eric refuzase. Spunea că n-avea nervi destul de tari pentru a asista la discuții furtunoase. Cary Neilson era reținut la Albany cu afacerile lui. În seara asta, Eric era lipsit de susținerea familiei. El nu părea deloc afectat. Convins că membrii comitetului vor aproba cererea sa, arbora un aer de nepăsătoare superioritate. Nu voia oare doar binele orașului?

Maggie bănuia că nu toți delegații împărtășeau părerea lui. Dacă această comisie a terenurilor considerase proiectul atât de benefic pentru regiune, de ce nu-i acordase satisfacție reclamantului la prima reuniune?

Președintele își continua expunerea.

– Această audiență este a treia pe care o consacrăm aceluiași subiect. Cred că toți cunoașteți acum planurile domnului Neilson... Harry, vrei să închizi fereastra, se întrerupse el când o mașină trecu claxonând prin fața primăriei... Unde eram?

Bruneta arătă cu unghia rândul unde se oprise din citit. El reluă:

– ... Ah! La, ecologiști.

Îl privi pe Eric.

– Dumneavoastră ghiciți grija noastră, domnule Neilson. Uzina va deversa produse toxice în Susquehanna River. Puteți să ne spuneți ce măsuri intenționați să luați pentru a evita poluarea?

Eric se aplecă, punând brațele pe masă. După modul cum își încleștă mâinile una de alta, Maggie înțelese că nepăsarea lui era superficială.

În realitate, își ascundea cu greu nervozitatea.

– Am încheiat un contract cu o întreprindere specializată în tratamentul deșeurilor, spuse el. Dosarul este la dispoziția dumneavoastră. El va potoli temerile tuturor.

– Foarte bine, încuviință președintele.

Eric se sprijini de spătarul scaunului. Tensiunea scădea. Întoarse capul, întâlni privirea lui Maggie și-i adresă un semn imperceptibil cu ochiul.

În schimb, ea îi oferi un zâmbet larg de încurajare.

Unul din membrii comitetului ceru numele întreprinderii. Eric i-l dădu. Bărbatul păru satisfăcut. Maggie reîncepu să spere. Eric avea poate șansa lui, la urma urmei!

O voce se ridică în sală.

– Președinte Burt, pot să pun o întrebare?

În ton se simțea provocarea. Optimismul lui Maggie scăzu imediat.

– Vorbește, Milton. Ne-am reunit ca să discutăm. Te ascultăm.

Bărbatul era în haine albastre de lucru. El ridică o mână cu bătături, arătând cu indexul în direcția lui Eric.

– Vreau să știu de ce Neilson și-a pus ochii pe un teren cultivabil.

– Haide, Milt, comisia a examinat problema în cadrul ultimei ședințe, protestă unul din auditoriu.

– Posibil, dar nu mi-a plăcut răspunsul.

Maggie se întoarse să examinexe mulțimea. O ostilitate înăsprea unele figuri.

– Interpelarea dumitale nu este pe ordinea de zi, sublinie cu fermitate președintele. Am discutat deja acest subiect ultima dată.

Cravata lui se desfăcuse; gulerul cămășii era descheiat.

Eric ceru și obținu cuvântul.

– Pentru cei care n-au fost aici luna trecută, le aduc aminte că am cumpărat la licitație o parcelă de cincizeci de hectare de teren neinundabil. Dacă n-o cumpăram, ar fi făcut-o alții în locul meu.

– Ar fi trebuit să-l lași fermierilor, strigă o voce. Fiscul este cel care i-a obligat pe foștii proprietari să vândă.

– Trebuie să cred că oferta nu-i tenta pe agricultori, ripostă Eric cu nerăbdare. În ziua vânzării, nici unul din ei nu era prezent.

Milton răspunse cu agresivitate:

– Este un pământ bun, cultivat de când lumea. Trebuie să rămână teren agricol...

Președintele îl întrerupse.

– Pui o întrebare sau ții un discurs?

Milton nu se descumpăni. Continuă să se lege de Eric.

– De ce nu construiți uzina pe terenurile pe care le aveți dincolo de White River? Acolo unde aveți o vastă proprietate familială...

– Pe colinele izolate, i-o tăie Eric cu iritare. Domeniul meu este departe de calea ferată și de șoselele mari de comunicație. Cum vreți ca o industrie de vârf să se dezvolte în asemenea condiții?

Ultimele lui cuvinte se pierdură în hărmălaia unei săli care devenea furtunoasă.

Oh! Dumnezeule! se rugă în tăcere Maggie, ajută-l. Fă să-și păstreze calmul, altfel va avea pe toată lumea împotriva lui.

– Spuneți mai degrabă că nu vreți să distrugeți peisajul familiar cu coșuri de uzină, ripostă Milton, arțăgos.

Eric îl contrazise tăios.

– Cu siguranță, n-ați studiat macheta viitoarelor construcții ale SATCOM. Am încredințat-o comisiei de trei luni. Dacă ați fi privit-o măcar, ați fi înțeles că, de o arhitectură foarte modernă, uzina mea nu va avea nici

un coș și nu va depăși nici o măsură. Pământul pe care l-am cumpărat în apropiere sărăcise într-atât încât nu-și mai putea hrăni proprietarii. Este de altfel cazul majorității exploatărilor agricole.

Comentariul declanșă o rumoare combativă în public. Eric era lipsit de diplomație. Agricultura era poate din ce în ce mai puțin rentabilă, dar majoritatea asistenței din asta trăia. Nici un fermier nu tolera ca un industriaș să-și permită să-i judece activitatea.

Pentru a restabili ordinea, președintele bătu cu violență cu ciocanul în masă.

– Domnilor.... Domnilor.... Să abordăm subiectul principal!

– Dar tocmai acesta este subiectul, tună o voce. Nimeni nu este în favoarea creării unei zone industriale.

Se auziră fluierături și strigăte. Maggie se întrebă cui se adresau. Lui Eric sau adversarilor proiectului lui?

Încă două lovituri de ciocan restabiliră calmul.

– Pot să iau cuvântul, domnule președinte?

Bărbatul care se ridicase din scaunul său era slab, distins, vag pedant.

– Vă ascultăm, domnule Wilkerson, spuse Burt pe un ton respectuos.

– Profesor Wilkerson, îl corectă celălalt cu severitate.

Haina sa de stofă era bine croită, întărită cu piele la coate și umeri. Cam de patruzeci ani, bărbatul arbora o expresie de infatuare care-i displăcu lui Maggie.

– Dă-i drumul, profesore, lansă o voce ironică din sală.

– Cum știți cu toții, sunt titularul unei catedre universitare...

– Cunoaștem referințele dumneavoastră, îl întrerupse cineva. Nu vă învârtiți în jurul subiectului și dați-ne argumentele dumneavoastră.

– Liniște! interveni Burt.

– Mulțumesc, domnule președinte.

Fiind însărcinat să fac cercetări asupra produselor pe care le va folosi domnul Neilson, pot afirma că acestea riscă să degajeze componenți nocivi pe bază de fenol și chiar de anhydridă arsenică....

– Ce spune? întrebă un bătrân cu fața ca pergamentul.

El își pusese mâna pâlnie la ureche.

– Wilkerson afirmă că uzina va infecta aerul, strigă o voce. Înțelegi asta, Pop?

– De ce acest domn nu vorbește mai clar? se văicări bătrânul.

– Domnule președinte, am cuvântul, sau nu? protestă Wilkerson.

– Ei! Profesore! Ține-ți cursul, aruncă cineva.

Mulțimea izbucni în râs.

– Tăcere! insistă Burt bătând în masă.

Profesorul reluă pe un ton doct:

– Riscurile poluării se referă la toată populația. Date fiind produsele pe care le va folosi...

– De unde știți? i-o tăie Eric. Brevetul materialelor pe care le voi utiliza a fost depus prin grija mea, la Oficiul proprietății industriale, după acordul ministerului Sănătății. Până acum, nimeni n-a folosit încă acest gen de aliaj al cărui inventator sunt eu. Inspectorii de mediu înconjurător știu că fabricarea sa și utilizarea lui nu sunt poluante.

În timpul pauzei liniștite care urmă acestui anunț, Maggie avu impresia că Eric schimbase opinia în avantajul lui. Ghicea la ce se gândeau oamenii. Districtul va avea oare inventatorul secolului? Atunci, nu era momentul să i se taie aripile.

Wilkerson simțise pericolul. El se întoarse pentru a mustra mulțimea. Furia îi strâmbase gura cu buze subțiri.

– Dar nu înțelegeți care este interesul vostru? Ziarele au vorbit de mulți barili de deșeuri toxice care vor fi deversate zilnic în râu. Nici o

întreprindere, oricât de specializată ar fi, nu va fi capabilă să oprească această poluare. În aval de uzină, fauna și flora va muri....

– De la ce? se interesă bătrânul Pop.

Profesorul nu ținu seama de întrerupere și arătă cu un deget acuzator spre Eric.

– Negați că ați dat un interviu presei? În decursul acelei conferințe, ați menționat volumul și greutatea deșeurilor pe care uzina le va arunca.

Eric aruncă o privire spre fundul sălii. Maggie îi urmări privirea și-l recunoscu pe Carl Chandler. Ziaristul fotbalist, pe care Eric i-l prezentase într-o seară la "Căruța veche", urmărea dezbaterile în picioare, cu spatele sprijinit de perete. Cu un reportofon în jurul gâtului, îndrepta obiectivul camerei spre masă.

– Regret interpretarea pe care media a dat-o acestui interviu, spuse Eric. Când este vorba să demoleze pe cineva... Nu vorbesc de tine, Carl, se întrerupse el agitând mâna spre prietenul lui... unii jurnaliști scot bucuroși artileria grea.

Un val de disperare o copleși pe Maggie. Dumnezeule! Cât era de neîndemânatic! A ataca presa era o tactică deplorabilă, care risca să se întoarcă împotriva lui.

Unul din membrii comisiei luă atunci cuvântul. În blugi și cămașă în carouri, își pusese înaintea lui pălăria cu boruri largi.

– Acum doi ani, spuse el, mi-am pierdut câțiva cai deoarece au băut apă dintr-un izvor otrăvit de o uzină de produse chimice, situată totuși la cincizeci de kilometri de aici. Ce ne dovedește că pânzele de apă subterane nu vor fi poluate?

El declanșă un veritabil tărăboi. Lovind cu forță masa, ciocanul sări din coadă și izbi degetul mare al lui Burt.

– Liniște! Liniște! striga președintele lingându-și degetul lovit.

Vacarmul scăzu suficient ca vocea lui să se audă.

– Aveți din nou cuvântul, profesore.

– Mulțumesc. Nu cred că domnul Neilson a răspuns precis la întrebarea mea.

Maggie se întreba cât timp va mai suporta Eric acest gen de atac în care reaua credință era prea evidentă.

– Am furnizat comisiei precizările pe care mi le cereți cu privire la deșeuri, spuse Eric care se stăpânea cu greu. Întreprinderea care le va trata are reputația de a fi cea mai bună din district. Și vă repet, noul material pe care l-am inventat este în afara problemei.

Un calomniator lansă cu o voce aspră:

– Ați lăsat dracului grija față de peisaj și de siguranța oamenilor.

– Nu, răcni Eric. La fel ca dumneavoastră, sunt atașat de aceste două valori. Dovada: voi angaja cheltuieli importante ca să le protejez. Uzina mea nu va polua mai mult decât îngrășămintele pe care le răspândiți pe câmp.

– Bălegarul din fermele noastre n-a omorât niciodată pe nimeni, lansă o voce.

Urmă un concert de râsete și de aplauze, pe care Burt le punctă lovind în masă cu coada ciocanului. Când reveni calmul, anunță cu vocea lui subțire:

– Domnul Neilson ne-a furnizat destule date încât să considerăm închis capitolul poluării. Cunosc firma despre care ne-a vorbit. Se poate avea deplină încredere în ea. Luați notă de decizia mea, spuse el membrilor comisiei.

O liniște resemnată căzu greu asupra adunării. Conștient că-și pierdea prestigiul dacă insista, Wilkerson se așeză fără să spună nimic.

Maggie reîncepu să spere. Îl văzu pe Eric scoțând un oftat de ușurare.

Era o victorie, și nu dintre cele mai mici, repurtată asupra ecologiștilor, dușmanii proiectului.

Și veni fulgerător atacul din singurul loc de unde Eric nu se aștepta.

– Domnule președinte! strigă o voce din fundul sălii.

Maggie se întoarse brusc. Burt întrebă:

– Carl Chandler, sunteți aici în calitate de cetățean sau de ziarist?

– Nu are importanță, răspunse uriașul bărbos.

– Audiența nu este deschisă decât pentru locuitorii districtului și câtorva reporteri din New York al căror nume mi-a fost comunicat.

El privi fișa pe care i-o întindea bruneta.

– ... Se pare că al dumneavoastră nu figurează pe listă.

– Haide, Burt! Ai uitat că mi-am păstrat casa părinților mei, foarte aproape de a dumitale? Fiindcă țineți la precizări, sunt aici în calitate de rezident originar din Johnson's Bridge.

Maggie îl privea, fascinată. Își reținea respirația, sperând de la el un argument care să pună capăt tuturor polemicilor. Oare Carl nu era prietenul lui Eric?

– Vorbește, Chandler, îi porunci președintele. Dar nu pierde din vedere că este vorba doar de o dezbatere asupra calificării zonei. Toate întrebările străine de subiect vor fi respinse.

– O.K., spuse jurnalistul. Aș vrea să știu dacă este adevărat că Neilson a cerut consiliului municipal, și a obținut de la această onorabilă adunare, amânarea pe trei ani, fără penalizări, a taxelor funciare pentru noul său teren.

O bombă n-ar fi provocat mai multă stupoare. Maggie rămase ca trăsnită. Cum descoperise oare Carl informația? Eric nu obținuse această favoare decât de două săptămâni. De acord cu Maggie, hotărâse s-o țină secretă pentru a nu irita invidia agricultorilor. De obicei, acest gen de

măsură era acordată industriașilor în dificultate sau dornici să-și modernizeze echipamentele. Amânarea provizorie de taxe funciare le permitea să-și revină sau să dispună de capital pentru a investi în utilaje noi.

Dezvăluirea lui Carl trebuia în mod obligatoriu să sporească ranchiuna opozanților. Mârâitul care urca din auditoriu, confirmă temerile lui Maggie.

Eric păru surprins de intervenția prietenului lui. Acum, ochii lui albaștri străluceau furioși. El știu totuși să se stăpânească pentru a menționa cu o voce puternică:

– Domnule președinte, nu văd legătura între întrebarea domnului Chandler și obiectul reuniunii noastre.

Maggie dorea ca el să continue să-și păstreze calmul. Dacă se înfuria, totul va fi pierdut.

Vizibil indispus, Burt se încruntă și-l privi pe Eric.

– Ați obținut într-adevăr această degrevare?

– Da, domnule președinte, confirmă Eric cu o notă de nerăbdare în voce. Dar noi discutăm despre problema calificării zonei. Dumneavoastră ați precizat...

– Chandler, interveni scurt Burt, agasat. Problema dumitale nu este ordinea de zi. Ea ține de competența consiliului municipal și nu a comisiei terenurilor.

Dar o rumoare ostilă acoperi sfârșitul frazei lui. Insinuarea jurnalistului, inflama spiritele. De ce Neilson și noi nu? se întrebau proprietarii. Toți cetățenii sunt egali. De ce ar acorda statul mai multe facilități industriașilor decât agricultorilor?

– Lăsați-l pe domnul Neilson să explice strigă unul din membrii comisiei.

– Întrebarea este respinsă, se încăpățână președintele bătând cu toată puterea în masă.

Ținea strâns capul ciocanului și se servea de el fără coadă. Unul din membrii consiliului se ridică și ceru suspendarea ședinței. Nimeni nu-l ascultă. Toată lumea vorbea tare, într-un vacarm ca la târg.

– Ce naiba facem aici? urlă o voce.

– Să amânăm reuniunea, propuse unul din delegați. Vom reveni când spiritele vor fi mai puțin înfierbântate.

Se lăsă o vagă tăcere, urmată de un murmur de aprobare. Fierul pe care-l ținea Burt marcă masa cu o nouă și ultimă rană.

Sala aproape se calmase.

– Ședința se amână pentru o dată ulterioară, anunță președintele.

Hărmălaia reîncepu. Protestele și discuțiile erau însoțite acum de scârțâitul scaunelor de fier pe pardoseala sălii. Cu capul între umeri, Maggie crezu că asistența se pregătea să ia cu asalt masa. Dar privind în jurul ei, tânăra femeie înțelese că, într-o dezordine de nedescris, mulțimea se revărsa spre ieșirile din fundul sălii.

Se ridică. Evenimentele se desfășuraseră atât de repede, încât rămânea amețită. Cu geanta sub braț, încercă să-și croiască drum prin mulțime.

O mână de fier i se așeză pe umăr.

– Pe aici, îi spuse Eric, îndreptând-o spre peretele dintre cele două drapele.

– Unde mergem?

– Departe de această mulțime în delir.

El împinse o ușă care se confunda cu lambriurile. După ce traversară un birou, urmară culoare interminabile, coborâră o scară îngustă și respirară în sfârșit aerul curat al nopții. Ieșirea dădea în spatele clădirii, într-o mică piață. Cerul era de un albastru întunecat, presărat cu stele. Un

câine lătra în depărtare. Străzile din acest cartier erau mărginite de vechi și frumoase case liniștite. Iederea ascundea pe jumătate pereții. Lumina felinarelor se reflecta în geamurile ferestrelor.

– Când o democrație este prost înțeleasă, iată ce se întâmplă, mormăi Eric mergând cu pași mari spre mașina lui oprită la o sută de metri de acolo.

– Maggie protestă, alergând ca să rămână lângă el:

– Nu critica forma noastră de guvernământ. În lume, este mai rău.

– Hei! Neilson! strigă o voce în spatele lor.

Ajunseră în fața mașinii. Eric deschise portiera, o împinse pe Maggie pe scaunul pasagerului și se instală la volan.

– Cine este? întrebă tânăra femeie întorcându-se.

O siluetă încerca să-i ajungă.

– N-are importanță, spuse Eric efectuând un demaraj fulgerător. Puneți centura. N-am intenția să mucegăiesc în acest oraș de prăpădiți.

Viră scurt pe o stradă laterală. Pneurile scârțâiră pe asfalt. Alese intenționat un itinerar complicat, cu scopul de a evita fațada primăriei și mulțimea care ieșea de acolo.

Maggie era gata să plângă. Eric nu se liniștea.

– Eram convins că votul va avea loc astă-seară.

Ea își înăbuși lacrimile pentru a obiecta:

– Ținând cont de evenimente, este un lucru bun că președintele l-a amânat. Toți membrii comisiei te-ar fi atacat brutal.

Eric reflectă la idee un moment.

– Presupun că ai dreptate, spuse el în fine, pe un ton amar. Afurisitul de Carl! De ce dracu a venit să se amestece în treburile mele?

– Întrebare: cum a aflat de avantajul pe care l-ai obținut la ultima ședință a consiliului municipal? I-ai spus tu?

– Nu, bineînțeles că nu, răcni Eric.

Fără să încetinească, viră pentru a trece podul de peste râu. Mașina sări întâlnind tablierul metalic al acestuia. O fracțiune de secundă, cele patru roți nu mai atingeau solul. Maggie se cramponă de scaun. Șocul care urmă se repercută în capul ei.

Eric se lamentă.

– Și când mă gândesc că-l credeam prieten pe Carl!

– Când vrea să afle o știre în exclusivitate, un bun ziarist nu mai are prieteni. Cunosc meseria. Am practicat-o timp de patru ani.

– Ei bine, să spunem că acest Carl este un bun reporter, observă cu tristețe Eric. Asta nu mă consolează.

– Mă întreb cine i-a furnizat informația.

Eric ridică din umeri.

– Un consilier municipal, probabil. Dar de ce naiba a ridicat problema tocmai în această seară? Era cel mai bun mod de a mă discredita.

Maggie se gândi îndelung.

– Pentru care ziar lucrează? întrebă ea.

– O agenție de presă... Ah! Îmi amintesc. Scrie de asemenea articole pentru un săptămânal local "Wednesdey Times".

– Acest ziar apare mâine. Iată explicația. Carl a prins cu siguranță informația exact înainte de reuniunea din astă-seară. A vrut să aibă dovada exactității înainte de a scrie articolul.

– Este posibil, spuse Eric, gânditor. Dar incitând fermierii împotriva mea, ar fi trebuit să înțeleagă că îmi distrugea toate șansele de reușită.

– Cu siguranță nu s-a gândit atât de departe.

Mașina se opri la un stop.

– Du-mă acasă, spuse Maggie.

– La mine?

– Mi-ar fi plăcut, dar este imposibil. Onyx trebuie să fie flămând. În plus, prefer să nu fim văzuți prea des împreună.

Eric avu un mic rânjet ironic.

– Ce-ți imaginezi? Johnson's Bridge nu este New York. Aventura noastră este cunoscută. Anunțurile de căsătorie n-ar fi o surpriză pentru nimeni.

Urmă o tăcere, apoi reluă înainte ca ea să se mire că folosise condiționalul:

– Din nefericire, după eșecul din seara asta, nu-ți mai cer să te căsătorești cu mine.

Și demară în trombă.

Maggie simți că îngheață până în adâncul inimii. Regreta că nu pecetluise logodna lor printr-o acceptare fermă și definitivă, așa cum o rugase la Farmhouse.

– Nu te înțeleg, murmură ea.

– Ce vrei! Sunt un tip demodat, bombăni Eric. Nu intenționez să mă căsătoresc decât dacă dispun de un acoperiș pentru a-mi adăposti soția. Ori, când am cumpărat terenul, nu numai că am împrumutat bani de la Cary, dar am ipotecat de asemenea și Farmhouse. Acum, am pierdut totul: femeia pe care o iubesc și casa familială.

– Nu m-ai pierdut, protestă Maggie cu o voce gâtuită. Te iubesc, Eric.

– Și eu te iubesc. Dar îndepărtez orice speranță de căsătorie, rosti el cu amărăciune. Îmi fac din asta o chestiune de principiu. Inutil să discutăm despre ea.

Ajunseră în fața conacului cu turnuri.

Maggie se sufoca de disperare. Simțea că Eric se îndepărtează de ea. Era ca și cum fusese respinsă cu nepăsare când brațele ei se întindeau spre el.

Deschise portiera, coborî și spuse foarte repede:

– Cunosc drumul. Nu-i nevoie să mă conduci până la ușă.

– Maggie!

O ajunse sub verandă și o îmbrățișă într-un gest pe cât de violent, pe atât de disperat.

Ea ridică spre el o față radiind de tandrețe.

– Te iubesc, Eric. Vom vorbi despre toate astea mai târziu.

Buzele lor se întâlniră. Maggie îl sărută cu pasiune, încercând să transmită un mesaj de încurajare prin sărutul ei. Îi aparținea lui Eric. Chiar în nenorocire, vor rămâne unul al celuilalt pentru totdeauna.

Dar Eric nu înțelese mesajul. Se desprinse de ea cu aceeași bruschețe cu care o îmbrățișase. O părăsi, nefericită și stupefiată.

Vru să-l strige, dar cuvintele îi rămaseră în gât când îl văzu îndreptându-se spre mașină, cu spatele rigid de orgoliu.

Intră în casă în vârful picioarelor, forțându-se să nu atragă atenția doamnei Dreckles, instalată în salon în fața televizorului. Lacrimile îi străluceau pe pleoape. Îndată ce ajunse în adăpostul camerei ei, dădu frâu liber durerii.

Odată trecut primul val al unei suferințe care o făcea să simtă că moare, Maggie își șterse lacrimile. Nu înțelegea atitudinea lui Eric. Vorbise de eșec. Ori, chiar dacă proiectul lui nu întâlnise o primire entuziastă, cererea nu fusese respinsă printr-un vot negativ. În ședința viitoare, opinia publică putea să-și schimbe părerea și să accepte să claseze terenul drept zonă industrială.

De obicei, el nu se descuraja atât de repede. Atunci, de ce această răbufnire de pesimism? O iubea mai puțin decât afirma?

Îl mângâia distrată pe Onyx, care torcea în fața farfuriei lui cu mâncare. Și brusc, Maggie își aminti de promisiunea sa. În ajun, Walter Callahan îi

telefonase. Vorbise cu el despre reuniune și se angajase să-i comunice răspunsul, oricare ar fi ora la care s-ar termina ședința.

Ridică receptorul și formă numărul de la reședința personală a patronului ei. Îi răspunse aproape imediat și ea îi prezentă un raport detaliat al serii.

– Înțeleg, spuse Walter după o tăcere de rău augur. După părerea mea, Neilson nu va obține niciodată clasificarea drept zonă industrială a terenului lui.

– Nimic nu este încă pierdut, protestă Maggie.

– Timpul nu acționează în favoarea lui. Asociații mei se neliniștesc.

– Ce pot să fac?

– Nu mare lucru. Știi că, sfătuit cum se cuvine de Carmichael, asociatul meu nu era favorabil acceptării acestui dosar.

– Și dacă aș încerca eu însămi să-l conving pe domnul Murchison? insistă Maggie. I-aș cere să-i acorde un nou răgaz domnului Neilson. Nu va putea să refuze. Astă-seară, în sala primăriei, mulți oameni aprobau proiectul de construire al uzinei.

În realitate, n-ar fi știut să precizeze dacă aceștia erau mai numeroși decât detractorii. Dar trebuia s-o spună.

– Mă îndoiesc că vei reuși mai bine decât mine, micuța mea Maggie. Numai dacă n-ai păstrat pentru tine un amănunt important care va face să încline balanța în favoarea lui Neilson.

– Nu, nimic... sau aproape nimic, mărturisi ea. În realitate, am convingerea profundă că Eric.... că domnul Neilson trebuie să obțină împrumutul. Acum, cunosc perfect problema. Bărbatul este un inventator genial și dacă m-am îndoit un moment de reușita proiectului său, acum știu că m-am înșelat.

– Atunci, vino tu însăți să-i pledezi cauza.

Mâine, va avea loc dezbaterea privind pregătirea adunării generale. Murchison îmi va cere să-i spun unde s-a ajuns cu dosarul Neilson. Personal, nu mai pot face nimic. Dacă cer un nou termen, îmi va fi refuzat.

– La ce oră este această reuniune pregătitoare?

– La ora unsprezece dimineața.

– Voi fi acolo, promise ea. La revedere, domnule.

După ce închise realiză că trebuia să plece în zori ca să ajungă la New York la timp.

Scrise un bilet doamnei Dreckles ca să-i explice pe scurt plecarea ei și s-o anunțe că păstra locuința. Mâine, va strecura hârtia în cutia de scrisori. Astă-seară se simțea prea îndurerată pentru a începe o discuție cu bătrâna doamnă.

Eric?

O să-i telefoneze din Wall Street, după reuniunea responsabililor băncii.

Speranța renăștea în ea. Cu ajutorul lui Walter Callahan, va reuși cu siguranță să obțină un răgaz. Dacă cererea de împrumut nu va fi definitiv respinsă, Maggie simțea din instinct că va surveni ceva în favoarea lui Eric. Ce? N-ar fi știut să spună. Nu era încă decât un fel de premoniție de care se agăța ca de un colac de salvare.

Capitolul 10

Maggie plecase înainte de zori, rezervându-și timpul necesar ca să ajungă la New York pe șosea. Prevăzuse chiar să oprească spre ora nouă pentru a-i telefona lui Eric.

Pe parcurs, încercase să-l găsească de la o cabină. Dar n-o găsise decât pe secretară. În ziua aceea, Eric avea întâlniri în exterior și nu va reveni la birou înainte de ora zece.

– Sunați-l mai târziu, o sfătuise Celeste... Nimic grav, sper?

– Nu. A trebuit să fac un salt la New York. O reuniune de lucru. Rutină... Voi reveni curând. Rămânea prudentă. Deocamdată, Celeste n-avea nevoie să știe mai mult.

Lucrările pe drumul rapid care înconjoară aproape Insula Manhattan o obligară pe Maggie să traverseze orașul de la nord la sud. La ora când ar fi vrut să-l sune pe Eric, era înțepenită într-un ambuteiaj în mijlocul lui Second Avenue și exasperată să ajungă la timp la conferință. Patruzeci de minute mai târziu, oprea în grabă mașina în parcarea privată a clădirii care adăpostea Societatea Financiară Callahan și Murchison.

– Îmi pare rău, Onyx spuse ea pisoiului care zgâria cu furie coșul de răchită. Voi reveni să te caut după reuniune. Inutil să miauni. Ești la al patrulea subsol și nimeni nu te va auzi.

Luă servieta diplomat, sări în ascensor și se sprijini pe butonul de la etajul cincizeci.

O impresie de indispoziție îi înnoda stomacul. Tot drumul, șlefuise micul discurs pe care îl va ține directorilor. Și acum, după ce-și tocise nervii în mijlocul unei circulații demente, nu-și mai amintea frazele frumoase pe care le pregătise.

Oh! Doamne! Dacă nu reușea să-i convingă pe Murchison și pe consilierii lui să-i mai lase dosarul, nu se va mai întoarce niciodată la Johnson's Bridge. În ajun, Eric îi expusese clar punctul lui de vedere. Nu se va căsători decât dacă putea să asigure soției lui siguranța materială. Îl știa destul de orgolios ca să nu revină asupra deciziei lui. Ori, fără împrumutul de la bancă, va ajunge repede la faliment.

Ascensorul se opri și ușile se deschiseră într-un șuierat plăcut. Etajul era cel al direcțiunii.

Reuniunile de studiu aveau loc de obicei într-o cameră alăturată de biroul lui Callahan.

Înainte de a merge acolo, Maggie făcu o scurtă haltă la toaletă ca să-și aranjeze părul și să-și spele mâinile. Costumul ei din stofă fină de culoarea florilor de tei abia dacă era șifonat de călătorie. Ea îl scutură de praf. Apoi, își aranjă cocul, din care șuvițele obișnuite de peste o lună să fie libere, aveau tendința să se răzvrătească. Termină trecerea în revistă subliniindu-și buzele cu o urmă de ruj. În afară de o ușoară bronzare a pielii, își regăsise înfățișarea de altădată. Banca pretindea de la funcționarii ei o ținută ireproșabilă.

O primi domnișoara Janet, secretara domnului Callahan.

Janet era la sfârșitul carierei: o înfățișare de tânără, dar o față obosită de o întreagă viață în serviciul băncii.

Janet o introduse pe Maggie în sala de consiliu, cu câteva minute înainte de începutul conferinței. Maggie își reprimă un zâmbet amintindu-și reuniunea din ajun. Cele două săli erau la antipozi una de alta. Aici, nu erau multe scaune de fier scârțâind pe podea, nici multă agitație și nici personaje pitorești. O mochetă groasă înăbușea zgomotul pașilor. Ambianța era liniștită, încărcată de o demnitate apăsătoare. Aerul mirosea a ceară și piele. Volume venerabile de drept și economie se aliniau pe rafturile bibliotecii. Mahonul lustruit era rege.

O jumătate de duzină de mape de birou erau dispuse pe tăblia strălucitoare a unei mese rotunde, în fața unor fotolii încă goale. Creierele direcției conversau între ele în biroul vecin, a cărei ușă rămăsese deschisă.

Walter Callahan o zări pe tânăra femeie. El înaintă spre ea, urmat de colaboratorii săi.

În vârstă de vreo șaizeci de ani, distins, cumpănit, era descendentul direct al fondatorului băncii, în secolul trecut. Moartea fiului său îi albise părul și-i ștersese zâmbetul pentru totdeauna.

Privirea lui cenușie se îmblânzi văzând-o pe Maggie.

– Sunt bucuros să te revăd. Ce mai faci?

Ea răspunse cu amabilitate și-i salută pe ceilalți membri ai grupului.

În afară de asociatul lui Callahan, mai erau subdirectorul băncii și trei consilieri financiari.

Îmbrăcați în costume riguroase din trei piese, arborau aerul solemn al oamenilor care au o înaltă stimă pentru ei înșiși.

Toată lumea luă loc în jurul mesei. Maggie scosese câteva hârtii din servieta diplomat. Pentru a vorbi, așteptă întrebările.

Murchison atacă.

– Am studiat rapoartele dumneavoastră cu privire la cererea de împrumut a domnului Neilson. Sunt favorabile, dar nu ne dă suficiente garanții în ceea ce privește rentabilitatea capitalului cerut.

Vocea era tăioasă. Expresia, arogantă.

– Domnișoara McGuire ne aduce desigur alte precizări, spuse cu blândețe Walter Callahan.

Maggie ar fi dorit să răspundă cu studii de piață incontestabile. Ori, n-avusese timp nici măcar să noteze argumentele pe care voia să le avanseze în favoarea lui Eric. Mintea ei rămânea la fel de goală ca dosarul ei. Pentru a salva aparențele, întoarse mașinal filele unui raport a cărui copie o trimisese de mult la direcție.

– Unele aspecte ale proiectului domnului Neilson nu se găsesc în dările mele de seamă, începu ea pe un ton pe care l-ar fi vrut mai sigur. Pot afirma cu certitudine că dacă i se dă posibilitatea, Eric Neilson va deveni un foarte mare industriaș.

Va construi prima uzină cu adevărat performantă în domeniul comunicației prin sateliți...

Încetul cu încetul, vocea ei căpătă siguranță și Maggie vorbi cu căldură despre spiritul inventiv al lui Eric. Nu crease el un material revoluționar? Antenele pe care se pregătea să le fabrice atingeau un asemenea grad de perfecțiune, încât vânzarea lor nu se va limita la Statele Unite. Ele se vor exporta în toate țările lumii...

Walter Callahan îi întrerupse pledoaria.

– În rezumat, ne cereți să examinăm favorabil cererea pe care domnul Neilson ne-a adresat-o la 2 martie trecut.

– Da, domnule.

– Absurd, mormăi Gerald Carmichael.

Nasul acvilin dădea feței lui o expresie sinistră.

– Care este interesul de a fabrica un obiect stânjenitor pe care nimeni nu-l va cumpăra? continuă el. Ați luat contact cu institutele de sondaj?

– Sunt prea scumpi, spuse Maggie. Am preferat să fac eu însămi o anchetă. Afirm că probabilitățile de piață...

– Noi nu lucrăm cu probabilități, i-o taie sec John Murchison. Apreciem munca dumneavoastră de expert, dar ne-a costat scump pentru un rezultat fără valoare.

– Domnișoară McGuire, îmi pare rău să vă reamintesc, preciză cu blândețe Callahan, dar ne-am angajat să blocăm banii de împrumut timp de patruzeci și cinci de zile. Acest termen s-a scurs. Aveți elemente noi care ne-ar permite să păstrăm în seifurile noastre două milioane de dolari?

Nu, nu aducea nimic nou. Dacă Walter Callahan n-o susținea cu mai multă vigoare, totul era pierdut pentru Eric.

Unul din consilieri, Harvey Stanford, răsucea în mâini stiloul. Celălalt, își mângâia barbișonul.

Era un om al cifrelor, rece, metodic și precis, Maggie se încredea în el tot atât cât și în Carmichael.

– Propun să anulăm cererea de împrumut, spuse el cu vocea lui tăioasă. Două milioane de dolari blocate într-un seif nu aduce nimic băncii. Cine este de părerea mea?

– Eu, spuseră într-un glas Murchison și doi din consilieri.

Numai subdirectorul obiectă timid că banca nu s-ar prăbuși dacă suma împrumutului ar mai rămâne imobilizată timp de o lună.

Cererea lui Eric fu respinsă cu patru voturi contra două. Walter Callahan schimbă o privire scurtă cu Maggie, așezată în fața lui. Nu putuse face nimic și se scuză în tăcere.

– Asta-i tot, domnișoară McGuire, spuse el cu o voce neutră. Vă voi vedea în biroul meu după reuniune.

Maggie se ridică. Cu un gust amar în gură, îi salută pe cei șase bărbați cu un semn din cap și părăsi camera cu bărbia ridicată.

Când cobora să-l caute pe Onyx, își aminti de Eric și de zâmbetul lui strălucitor. Se cutremură de durere. O s-o creadă oare când o să-i anunțe neputința ei de a-și îndupleca patronii? Va bănui cu siguranță că i-a pledat prost cauza. Și totuși, o susținuse cu entuziasm. Era oare vina ei dacă bancherii nu aveau mai multă inimă, nici înțelegere, decât rechinii?

Ce va deveni Eric? Nu numai că se înglodase în datorii pentru a cumpăra terenul, dar acum trebuia să renunțe la visul lui. Știa că bătuse deja în zadar la toate ușile. Chiar dacă până la urmă comisia terenurilor va accepta să claseze terenul drept zonă industrială, nu va mai dispune de un singur dolar pentru construirea uzinei.

Se gândea la privirile lui, la săruturile lui. Niciodată nu-l iubise atât de mult. Își amintea de asemenea cuvintele pe care le rostise în ajun. Ruinat, refuza să-și împartă viața cu ea. Maggie simțise că decizia lui era fără drept de apel. Nimic n-ar servi să-l implore. Nu va ceda.

Pentru că nu-și mai simțea curajul să-i telefoneze, hotărî să-i scrie o scrisoare. Va fi mai ușor să-i explice negru pe alb refuzul băncii și să-i descrie sentimentele care continuau s-o tulbure.

Când își recuperase pisoiul, reluă ascensorul și urcă la etajul patruzeci și opt.

Mai puțin luxos decât cel al direcției, etajul era împărțit în mai multe birouri încă foarte confortabile, bine echipate și rezervate experților. Maggie și-l păstrase pe al ei.

"Pentru cât timp? se întrebă ea cu teamă. Eșecurile erau prost văzute la bancă. Ori, ea eșuase într-o misiune care-i fusese încredințată ca o favoare specială. Prea amabil pentru a o acuza în fața egalilor săi, Walter Callahan nu era mai puțin nemulțumit. Ea îl simțise foarte contrariat.

Avusese încredere în ea. Ori, în ochii săi, se împotmolise timp de o lună și jumătate într-o treabă pe care Carmichael ar fi rezolvat-o cu siguranță în opt zile.

Maggie își spuse că dragostea ei pentru Eric o va costa probabil postul. Ea n-avea familie ca s-o ajute. Părinții ei erau morți de mult și nu-și urmase studiile decât datorită burselor. În acest moment, nu mai avea nici măcar unde să locuiască. Fără să se gândească, își subînchiriase micul ei apartament din Greenwich Village până la sfârșitul lui mai. Trebuia să ceară adăpost unei asociații pentru femei singure...

Muncită de gânduri negre, rămase mult timp așezată la biroul ei. Pisoiul pe care îl eliberase mieuna cu disperare pentru a-i atrage atenția. După ce adulmecase masa, scaunele și closarul, Onyx sărise pe genunchii ei. Ea îl mângâia cu un gest mașinal. Nimic nu mai avea sens. Pentru ea, totul se sfârșise. Era mai rău decât după moartea lui Wally, deoarece îl iubea pe Eric trup și suflet.

Fu scoasă din apatia ei de cele douăsprezece lovituri ale pendulei cu motive marinărești agățată pe perete. Era una în toate birourile firmei. Era un simbol al timpurilor îndepărtate când strămoșul lui Callahan înființase banca pentru a ajuta armatorii.

Își aminti de întâlnirea care-i fusese fixată. În general, ședințele pregătitoare ale adunării generale durau două ore bune. Îi rămânea destul timp să-i scrie lui Eric.

După cincizeci de minute, încredință plicul unei secretare care pleca să expedieze corespondența. Eric va primi scrisoarea mâine.

Walter Callahan o aștepta pe tânăra femeie în biroul lui luxos. El îi indică fotoliul vizitatorilor.

– Ce te-a schimbat atât de radical? se miră el. Nu te-am văzut niciodată irosind o treabă cu atâta sârguință.

– Eu.... nu înțeleg.

– Ar fi trebuit să ghicești că această cauză a lui Neilson era pierdută dinainte. O lună și jumătate de anchetă pentru nimic. Nici măcar n-a obținut calificarea în zonă industrială a terenului cumpărat pentru construirea uzinei. N-am menționat acest fapt pentru a nu te împovăra mai mult.

Și după o pauză:

– Care sunt așadar sentimentele tale pentru Neilson?

Maggie, stacojie, îl privi fără să răspundă. Nu uita că fusese cât pe ce să devină socrul ei. În amintirea lui Wally, Walter Callahan îi încredințase un post de răspundere în bancă. Cum să-i mărturisească faptul că trădase memoria fiului său?

El insistă cu o voce blândă:

– Sunt un om bătrân, Maggie. Dacă mai continuu să mă agăț de ceea ce a dispărut, este din cauza vârstei. Dar tu, copila mea, nu trebuie să te simți prizonieră a trecutului. Ești îndrăgostită de Neilson, nu-i așa?

Maggie își plecă fruntea, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi.

– Eram, răspunse ea în sfârșit.

– Și nu mai ești?

Ea respiră adânc.

– Am rupt-o... Sau mai degrabă el este... În fine, dragostea noastră nu era posibilă decât dacă Eric obținea sprijinul dumneavoastră financiar.

– Da, înțeleg, murmură bancherul, cu ochii în altă parte... Dar, la drept vorbind, pentru noi afacerea era prea riscantă.

Maggie se gândi atunci că supraestimase afecțiunea lui Walter față de ea. El aparținea unui mediu în care interesul trece înaintea sentimentelor. Banii nu înăspresc inimile cele mai generoase?

Se rușină imediat de judecata ei.

Îl văzuse pe Walter prăbușit după moartea fiului lui. După aceea, este adevărat că nu mai fusese niciodată același. Dar de aici, până la a-l acuza de insensibilitate...

– În această afacere, am decepționat pe toată lumea, spuse ea privindu-l din nou. Pe dumneavoastră în primul rând.

– Eu voi trece peste încercare, ironiză el umflându-și pieptul. Dar tu....

Făcu o pauză. Maggie încetă să mai respire. Se aștepta să-i ceară demisia.

Callahan o examina cu o privire evaluatoare pe sub pleoapele pe jumătate lăsate.

– Ruptura cu domnul Neilson este dovada că nu ești din acele femei care lasă pasiunile să le guverneze rațiunea.

Ea deschise gura ca să rectifice o apreciere eronată. Nu ea era cea care o rupsese...

Reuși să-și țină gura. La urma urmei, Callahan putea să creadă ce voia!

El continua pe un ton afectat:

– Îmi place ca subalternii mei să se gândească mai întâi la cariera lor. Ai multe calități, Maggie și regret că această ultimă misiune ți-a făcut un deserviciu pe lângă Murchison. De aceea, pe viitor, voi lăsa asociatului meu grija de a desemna experții pentru controale în exterior. Te păstrez lângă mine. Janet a ajuns la vârsta pensionării. Tu o vei înlocui. Te numesc secretara direcției.

– Dar...

– Am dreptul, i-o reteză el pe un ton fără replică. Nu sunt președintele grupului? Firește îți vei păstra salariul și avantajele pe care le aveai în calitate de expert. Vei ocupa un birou la etajul meu până la plecarea Janetei. Ea te va pune la curent...

Maggie se forță să zâmbească și-i mulțumi.

Se luptase probabil energic pentru a-i păstra un loc în bancă.

Era ușurată totuși că-și salvase slujba. Dar simțea în ea un sâmbure de tristețe dur și amar.

"Acum va trebui să trăiesc cu durerea mea", își spuse părăsindu-l pe Callahan.

***

Eric nu-i răspunse la scrisoare. Maggie nu îndrăzni să-i telefoneze.

Timp de cincisprezece zile, cu ajutorul prietenos al Janetei, se iniție în noile atribuții. Descoperea dedesubturile meseriei de secretară de direcție. Până atunci, la televiziune sau la bancă, îndeplinise atribuții în raport cu studiile sale de drept și de economie. Relațiile sale cu șefii ierarhici se situaseră totdeauna pe un plan de egalitate, sau cel puțin de stimă reciprocă. Nimeni nu-i ceruse vreodată să pregătească o cafea, să ducă un costum la curățat, să meargă să cumpere aspirină, sau să organizeze telefonic o întâlnire discretă cu o prostituată pentru un sexagenar turmentat de andropauză.

Ea nu accepta aservirea la care Janet se supunea.

– Callahan vă ia drept o menajeră, protestă Maggie.

– Este inevitabil, spunea cealaltă cu un aer resemnat. Dacă n-ai coloană vertebrală suplă, mai bine caută altă meserie, micuța mea Maggie.

Janet adora metaforele. Ochii ei limpezi o examinau pe tânăra femeie cu bunăvoință. Într-un moment de descurajare, Maggie îi povestise frumoasa ei aventură și modul în care visul ei se frânsese brutal.

Janet nu fusese surprinsă:

– Când am văzut că absența dumitale se prelungea, am presimțit că este ceva la mijloc. Între noi, patronul nu te-a ajutat deloc.

– Nu putea face mai mult.

– Oh! ba da. Dar el împacă întotdeauna și capra și varza. Nu este nici mai bun nici mai rău decât asociații lui. În locul dumitale, aș lăsa baltă banca și aș alerga să mă refugiez în brațele dansatorului de cadril.

– Nu mă mai vrea, oftă Maggie.

– Și dacă totul n-a fost decât o neînțelegere? sugeră Janet. Eric a putut doar să tatoneze terenul. Într-o seară, te anunță că este în pragul falimentului. Drept răspuns, pleci a doua zi fără să-l fi revăzut. Este în drept să-și pună întrebări, nu?

Dar Maggie știa că el nu va reveni asupra hotărârii. Preferă să nu răspundă.

Cele două femei terminau de pregătit marea masă în jurul căreia, în câteva momente, se vor așeza acționarii grupului. Nu erau decât vreo douăzeci care aveau dreptul de vot în adunările generale.

Sala de deliberare era vastă, lambrisată cu stejar închis la culoare, având drept singure ornamente portretele fondatorului băncii și ale celor care, de peste un secol conduseseră instituția.

Într-un colț, un mic birou era rezervat secretarelor însărcinate să înregistreze dezbaterile. Janet și Maggie se instalară la el.

După intrarea participanților, un ușier în uniformă închise solemn ușile duble ale sălii. În murmur de voci, acționarii își căutară locurile și se așezară. Pătrunși de importanța lor, așteptară într-o tăcere respectuoasă ca președintele să declare ședința deschisă.

În clipa aceea, ecoul unei violente discuții răzbătu de afară. Capete indignate se întoarseră spre ușă. Altele îl priveau pe Callahan, pândind o explicație.

Maggie recunoscu vocea lui Eric.

"Oh! Dumnezeule!" murmură ea, în același timp îngrozită și tremurând de speranță.

Janet își înăbuși un mic râs.

– Ce înseamnă această gălăgie? se revoltă Callahan ridicându-se.

Răspunsul sosi înainte să aibă timp să cheme ușierul.

Îmbrâncindu-l pe omul în uniformă care încerca să-l oprească, Eric împinsese ușile și-și făcea o intrare în sală demnă de rolul principal pe o scenă de teatru. Purta costumul de cow-boy din vestă și pantaloni de piele cu franjuri.

– Bună ziua, domnilor bancheri, tună el pe un ton zeflemitor. Cum merge piața, astăzi? Pe câte ruine v-ați acumulat beneficiile?

Izbucni în râs și respinse cu un gest ferm dar fără bruschețe pe ușierul galonat care voia să-l scoată afară.

– Liniștiți-vă, adăugă el cu o voce mai puțin sonoră. Eu nu fac nici pe acuzatorul nici pe judecătorul.

– Doamne Sfinte! Dar cine sunteți? izbucni John Murchison, în timp ce în jurul mesei, capetele se clătinau în aceeași mișcare de dezaprobare.

– Neilson? sugeră Callahan, care înțelegea mai repede decât ceilalți.

– Domnul Neilson, îl corectă Eric. Permiteți-mi să vă anunț că pentru niște investitori ați pierdut afacerea secolului. Sunt inventatorul unui procedeu care va revoluționa o industrie din care n-ați înțeles nimic, în ciuda capetelor voastre pline de cifre. Cocoțați pe casele voastre de bani, ați încercat să-mi frângeți aripile. Ei bine, mă voi lipsi de dumneavoastră... Dar mai întâi, unde este ea?

Maggie se făcuse mică, ascunzându-se în spatele Janetei.

– Vreți să vorbiți despre domnișoara McGuire? îl întrebă Callahan, dornic să redevină stăpân pe situație.

– Vorbesc despre femeia cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai cultivată, cea mai nostimă, cea mai... în fine, adorabila făptură care n-are mai multă vocație de expert, decât cea de secretară.

– Sunt aici, Eric, spuse Maggie ridicându-se.

Secretară, cum de ghicise?

Sub privirea indignată și stupefiată a douăzeci de perechi de ochi, Eric traversă sala. O luă pe Maggie de talie și o salută discret pe secretara mai în vârstă.

– Janet? Respectele mele, doamnă.

El adăugă într-un murmur pe care ea singură îl auzi:

– Mulțumesc că m-ai alertat. Vei veni la nunta noastră?

Janet încuviință cu o clipire din pleoape.

Callahan, Murchison și ceilalți își reveniseră.

Carmichael ceru și obținu cuvântul.

– Domnule Neilson, vă rog. Pentru a fi atât de intempestivă, sosirea dumneavoastră nu este cu siguranță fără semnificație. Presupun că dacă ați hotărât să interveniți în plin consiliu de administrație...

Eric îl întrerupse.

– Nu vă obosiți. Nu am nimic să vă spun. Ah! ba da, vă dau un sfat. Întăriți securitatea clădirii. Se intră aici ca într-o moară.

Maggie și cu el se îndreptară cu același pas rapid spre ieșire.

– Nu ne puteți părăsi așa! strigă Callahan.

Simțea că-i scapă ceva important.

Eric întoarse capul și aruncă, ironic:

– Scuzați-mă, sunt grăbit. Am un elicopter care mă așteaptă în stradă. Adio, domnilor.

Uluită de surpriză, Maggie avea impresia că visează. Îl însoțea pe Eric ca un automat.

În ascensor, înțelese în sfârșit că faptele erau reale. Eric o îmbrățișa și o săruta ca un nebun.

Cincizeci de etaje mai jos, încă se sărutau când mai multe persoane intrau în cabină.

Ieșiră din lift exact în momentul când ușile se închideau.

Maggie îl privi pe Eric cu adorație.

– Oh! dragul meu, ți-a trebuit timp să înțelegi că te voi iubi întotdeauna, oricare ar fi situația ta. Mi-am păstrat camera la doamna Dreckles. Acolo vom locui. Voi găsi de lucru...

– Bun, o întrerupse el. Există în Wall Street un loc unde să putem discuta în liniște?

– Da. La doi pași de aici.

Câteva minute mai târziu, se așezau la o masă într-o cafenea care se deschidea spre mica piață cu copaci și fântână arteziană.

– Degeaba am apărat proiectul tău, începu Maggie, nici măcar Callahan nu credea în el. Am crezut că nu mă vei ierta niciodată că am eșuat.

El întinse mâna și-i mângâie cu tandrețe buzele.

– Nu te mai gândi la acești oameni hrăpăreți. Vom fi fericiți fără ajutorul lor.

– Sărăcia nu mă sperie.

– Pe mine, da.

Ea îl privi, interzisă. Fața lui aspră strălucea de fericire. Niciodată zâmbetul lui nu fusese mai strălucitor.

– Vrei să spui că ai găsit o altă finanțare?

– Da, mai importantă. Guvernul a votat împrumuturi substanțiale pentru dezvoltarea comunicațiilor. Prin el, am obținut cele două milioane de dolari. Fabricarea antenelor parabolice este printre industriile

încurajate. Îl voi rambursa în douăzeci de ani, fără să împart beneficiile cu o bancă.

Ea îl adora chiar când visele ei o antrenau într-un imaginar irealizabil.

– Așteaptă cel puțin să poți construi uzina pe terenul tău, îl sfătui ea cu blândețe.

– Fundațiile sunt începute, domnișoara Pesimistă. Ai părăsit Johnson's Bridge prea repede. A doua zi după plecarea ta, comisia terenurilor s-a reunit de urgență și a aprobat cererea mea în unanimitate. Articolul lui Carl înfierbântase spiritele. Deoarece consiliul municipal scutea provizoriu terenul de taxe funciare, era dovada că respectabilii ei membrii vedeau deja uzina construită. Comisia nu mai avea decât să ratifice decizia orașului.

– Grație lui Carl, murmură Maggie. Știa ce făcea.

– El merită să fie cavaler de onoare la nunta noastră, spuse Eric.

Ea zâmbi de fericire și se pierdu o clipă în ochii albaștri care o devorau. O idee, încă neclară, își făcea loc în mintea ei. Nu reușea să-i dea contur. Janet îți va servi drept martor, sugeră Eric.

Ea tresări. Amintirea se preciza.

– De când o cunoști pe Janet? se miră ea. El râse.

– Și eu care te credeam perspicace! Nu te-a șocat că am dat buzna în plin consiliu de administrație îmbrăcat ca pentru o seară la "Căruța veche"?

– Șocată, nu, dar....

– Recunoaște că scena era superbă, continuă vesel Eric. N-am fost decât interpretul ei. Janet aranjase totul, imaginase totul. Ea luase inițiativa de a-mi telefona adesea ca să-mi dea vești despre tine. Înainte de a veni să te caut, așteptam confirmarea împrumutului guvernamental. Este lucru realizat de săptămâna trecută. Dar Janet m-a sfătuit să am

răbdare până la ședința consiliului de administrație. Cred că a vrut să-și ofere un spectacol grandios care s-o răzbune pentru cei patruzeci de ani de aservire... Maggie, te iubesc, adăugă luând mâinile tinerei într-ale lui. Te numesc șeful relațiilor publice al viitoarei mele întreprinderi. Am semnat deja un contract de vânzare cu agenția aerospațială, alte două cu Japonia și cu Australia. Reușita este foarte aproabe... Să bem repede cafeaua și să părăsim acest orizont mărginit de zgârie-nori.

– Este adevărat ce-ai spus despre elicopter? El zâmbi.

– În parte, doar. Aparatul ne așteaptă foarte aproape de aici, pe eliportul din Battery Park. Unde este Onyx?

– Într-un adăpost pentru femei singure de pe strada patru.

– Un adăpost pentru femei singure! repetă Eric, îngrozit. Biata mea dragă, regret că nu te-am eliberat mai devreme.

Tandrețea strălucea în ochii lui albaștri.

Apoi, caJ întotdeauna cu Eric, Maggie avu impresia că este antrenată într-un vârtej. Fără să știe prea bine cum, se regăsi lângă el în elicopter. Pisoiul torcea de plăcere pe umerii pilotului.

– Este o răpire, murmură ea.

– De ce nu? Răpesc femeia pe care o iubesc, viitoarea mamă a copiilor noștri: vom avea șase.

Izbucni într-un râs vesel.

Maggie se gândi că, toată viața ei, se va strădui să-l urmeze. El simboliza entuziasmul, aventura, nesăbuința.

– Te ador, spuse ea privindu-l cu nesfârșită tandrețe.

Sfârșit

CONCURS DE CREAȚIE
2007

Se pot înscrie toți doritorii care au cel puțin douăzeci de ani și liceul terminat.

– Se iau în considerare numai lucrările care au maxim 80 de pagini dactilografiate (cu 40 de rânduri pe pagină)

– Se elimină lucrările care au greșeli gramaticale legate de:

- grafii greșite,
- cacofonii,
- dezacorduri gramaticale,
- sintagme și expresii eronate, neferecit folosite, etc.

– Acțiunea este alertă cu personaje în diverse situații:

- la prima dragoste,
- căsătorite,

- divorțate,

- cu sau fără copii.

– Locațiile atât cele din țară cât și cele din străinătate să fie cunoscute.

– Acțiunea să fie credibilă și se poate desfășura:

- integral în țară sau în străinătate,

- combinat în țară și în străinătate.

Vor fi selecționate 10 lucrări ce se vor anunța în cărțile noastre.

Ele vor rămâne în portofoliul de lucrări în vederea unor eventuale tipăriri.

Manuscrisele vor fi trimise pe adresa:

S.C. ALCRIS 94 Difuzare S.R.L., str. Teodosie Rudeanu, nr.54, sector 1, București;

Manuscrisele dacă sunt în format digital se vor trimite pe adresa de e-mail: office@alcris.ro

LUCRĂRILE PRIMITE NU VOR FI RETURNATE.